

Giới thiệu Sủng Thê Làm Vinh

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Converter: ngocquynh520

Edit + beta: Tiểu Mập Mập

Kiếp trước vì người hâm hại mà Ký Thanh Y phải làm thiếp cho biểu ca, kết quả là đồng quy vu tận với kẻ thù.

Kiếp này sống lại, Ký Thanh Y nhất định không tin nam nhân, thay vì tìm mối hôn nhân tốt nàng quyết định trở thành đuôi vàng.

Song vận mệnh trên ngai, có người nhất định không cho nàng nguyện ý, không việc gì cũng chạy đến nháy mắt với nàng.

Ký Thanh Y nổi khùng: Rốt cuộc, ngươi muốn làm gì?

Từ Lệnh Sâm: Đều là sống lại một đời, không bằng kết đồng minh?

Ký Thanh Y: Ta đảm nhiệm xinh đẹp như hoa, ngươi lo phần chém giết?

Từ Lệnh Sâm: Không! Ta lo phần chém giết, cũng ôm luôn phần xinh đẹp như hoa.

Ký Thanh Y: Thế còn ta?

Từ Lệnh Sâm: Cổ vũ ta, khen ngợi ta, khích lệ ta, vuốt ve ta, hôn ta, ôm ta, gả cho ta!

Ký Thanh Y: Biến!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đêm đã khuya, đèn Dương Giác* trong phòng Ký Thanh Y vẫn sáng. Nàng không tắm rửa nghỉ ngơi, mà soi gương trang điểm, dùng toàn bộ tinh thần để trang điểm.

Mười một tuổi tới phủ Bình Dương Hầu, đến nay đã là bảy năm, mà bảy năm này nàng phải chịu bao đè nén, ảm ức, tức giận.

Lại thêm ba năm tiếp, nàng càng như cá chậu chim lồng, nhìn như hòn ngọc quý trên tay, an nhàn sung sướng, nhưng sự thật nàng chỉ là đồ chơi của người khác mà thôi.

Từ Lệnh Kiểm giam giữ nàng, giết đệ đệ Thanh Thái của nàng.

Nực cười thay nàng còn chẳng hay biết, Lê quý đôn, Mập cứ cho rằng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời dạ vâng hầu hạ, hẳn sẽ bỏ qua cho Thanh Thái.

Mấy ngày nay, nàng thoả phần trang điểm để chính tay giết kẻ thù, báo thù cho bản thân và đệ đệ.

Từ lúc hoàng đế bệnh tình nguy kịch đến lúc Từ Lệnh Kiểm lên ngôi sau hai mươi bảy ngày giữ đạo hiếu, ước chừng đã qua bốn mươi hai ngày.

Nàng tin chắc, đêm nay nhất định Từ Lệnh Kiểm sẽ tới.

Bên ngoài vọng đến tiếng bước chân nhẹ, cả người Ký Thanh Y cứng đờ, nắm chặt nắm tay.

Ngoại trừ Từ Lệnh Kiểm ra không còn ai khác. Vậy thì kết thúc trong hôm nay đi.

“Thanh Thanh, ta tới rồi đây.”

Từ Lệnh Kiểm mặc bộ đồ đen, trên khuôn mặt trong trẻo tuấn tú là nụ cười mang theo vài phần đắc chí.

Trong chớp mắt nhìn thẳng hắn, trong lòng Ký Thanh Y dâng lên nỗi chán ghét, nàng hít một hơi sâu, ép bản thân tỉnh táo.

Mấy năm trôi qua, Mập, lqđ đọc truyện online, không một ngày nào nàng không muốn giết hắn, không một ngày nào không sống trong nỗi khổ sở đau đớn. Cuối cùng, hôm nay nàng đã có thể giết hắn, tựa như suy nghĩ mấy năm nay.

Từ Lệnh Kiểm, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi!

“Kiểm lang, ngươi đến rồi.”

Trên khuôn mặt Kỳ Thanh Y là nụ cười xinh đẹp thêm mấy phần quyến rũ, tựa như nụ hoa mềm mại trên cành ngày đầu xuân, làm người ta sinh ra cảm giác trĩu mến.

Từ Lệnh Kiểm ngạc nhiên. Trước nay tuy Thanh Thanh dịu dàng nhưng lúc nhìn hắn luôn có vẻ kiêng kỵ, xa cách mà hôm nay nàng cười với hắn như vậy làm hắn như si như mê.

Hắn vội vàng bước nhanh về phía trước, cầm tay Kỳ Thanh Y, giọng nói dịu dàng hết mức có thể: “Thanh Thanh, mấy ngày nay ta không tới thăm nàng, ảm ức cho nàng rồi.”

Giọng nói dè dặt như che chở trên bảo hiểm thế.

“Kiểm lang nói chuyện này mà làm chi?” Kỳ Thanh Y hờn dỗi lườm hắn, đôi mắt đẹp phản chiếu ánh nến rực rỡ lấp lánh, xinh đẹp không gì sánh.

Lúc này Từ Lệnh Kiểm mới chú ý, hôm nay Kỳ Thanh Y ăn diện vô cùng xinh đẹp. Là bởi hắn lên ngôi nên cảm thấy vui mừng vì hắn ư?

Trong lòng hắn ảm ảm, nắm tay nàng càng thêm chặt: “Thanh Thanh, nàng tốt với ta như vậy...” Hắn rất cảm động, không biết nên nói gì cho phải.

Lúc lâu sau hắn mới mở miệng: “Nàng yên tâm, trong hậu cung nhất định có một chỗ dành cho nàng. Nàng đã cố thêm mấy tháng nữa, chờ ta thu dọn Mạnh Tĩnh Ngõ và Mạnh Thái hậu, nhất định ta sẽ nghĩ cách đưa nàng tiến cung.”

Mạnh Tĩnh Ngõ là thê tử kết tóc của hắn, mà Từ Lệnh Kiểm có thể đăng ngôi đế vị cũng là do được sự trợ giúp đắc lực của Mạnh Thái hậu.

Qua cầu rút ván, không hổ danh Từ Lệnh Kiểm!

Kỳ Thanh Y bị sự vô si của hắn làm cho ghê tởm, nàng mấp máy môi, cố gắng để bản thân cười tự nhiên, giọng nói mềm thêm chút nữa: “Kiểm lang, có phải ta nên đổi giọng, gọi ngươi là bệ hạ không?”

Từ Lệnh Kiểm tiến lên ôm eo nàng, cười nói: “Mặc kệ ta là Hoàng đế cũng được, thái tử cũng tốt, ta mãi là Kiểm lang của nàng.” Nói xong liền xoay người, ôm nàng đi về phía giường.

Thứ hắn thích, trước nay đều chỉ là sắc đẹp của nàng.

“Kiểm lang!” Kỳ Thanh Y khẽ đẩy hắn, không vui lắm bẩm: “Ta chờ ngươi đã mấy ngày, hôm nay đặc biệt tự mình xuống bếp nấu bao nhiêu món ngươi thích...”

“Thật không!” Từ Lệnh Kiểm vô cùng vui mừng, lúc này mới để ý quả thực bên ngoài bày một bàn toàn món ngon.

“Thanh Thanh, vất vả cho nàng rồi. Sau này những chuyện như này để hạ nhân làm là được rồi. Tâm ý của nàng, ta đều hiểu.”

Từ Lệnh Kiểm ôm nàng, ngồi xuống cạnh bàn, Kỳ Thanh Y nâng ly rượu lên kính hắn: “Nguyện Kiểm lang giang sơn vững bền,”

Từ Lệnh Kiểm cũng nâng ly rượu lên, đang định theo thói quen cầm ngăn chầm thử rượu thì Kỳ Thanh Y cười khúc khích, nhấp một ngụm trước, sau đó đưa ly rượu tới bên môi Từ Lệnh Kiểm, đáng vẻ nũng nịu của nàng, dù tâm địa sắt đá cũng hóa thành sợi chỉ mềm.

Từ Lệnh Kiểm nâng mặt nàng lên, hắn áp môi mình lên môi mình, nuốt rượu xuống bụng.

Kỳ Thanh Y vội rút chén nữa: “Chén này chúc ta và Kiểm lang vợ chồng hòa thuận, ân ái bạc đầu.”

Từ Lệnh Kiểm tiếp tục uống, sau đó ôm nàng triển miên. Hôn thắm không gập, hắn nhớ nàng vô cùng.

Bỗng bụng hắn nóng ran, cảm giác ran rát.

Ban đầu hắn không để ý, nhưng khi cơn đau ngày càng mãnh liệt, cuối cùng hắn cũng ý thức được không bình thường, một tay hắn đẩy Kỳ Thanh Y ra, trên khuôn mặt tuấn tú đều là vẻ hoảng sợ.

“Ngươi cho ta uống cái gì?”

“Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là cỏ đoạn trường.” Kỳ Thanh Y lão đảo lui về sau hai bước, cố gắng đỡ cái bàn phía sau để đứng vững, thờ hào hèn như ông thông gió bị nứt.

Cha nàng là tiến sĩ hai bảng*, mẫu thân cũng là quý nữ nhà cao cửa rộng, nguyện vọng từ nhỏ của nàng chỉ như trong vở kịch Nam*, gả cho một lang quân như ý, cùng hân cử án tề mi, bạc đầu giai lão.

*Tiến sĩ hai bảng (两榜进士): Trong cuộc thi, thi Hương trúng cử gọi là át bảng, hay át khoa. Tiến sĩ gọi là giáp bảng hay giáp khoa. Phàm những người thông qua thi Hương trúng át bảng (cử nhân), sau đó thi đình trúng giáp bảng (Tiến sĩ) được gọi là tiến sĩ hai bảng.

*Kịch Nam (戏文): Loại hình nghệ thuật sân khấu miền Nam, thời xưa (Theo Lạc Việt)

Nhưng tất cả đều bị Từ Lệnh Kiểm phá vỡ!

Nếu không phải hân ham mê vẻ đẹp của nàng, cướp đi trong sạch của nàng, sao nàng có thể trở thành thiếp của Trần Văn Cẩm, sao có thể bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm?

Nếu không phải vì đệ đệ, nàng đã xuống dưới cửu tuyền đoàn viên cùng cha mẹ. Nàng không khác gì cá chậu chim lồng, bị nhốt trong chiếc lồng hoa mỹ, chịu đựng nhục nhã, áp bức chỉ vì đệ đệ có thể bình an, không ngờ ngay cả hy vọng xa vời này cũng bị Từ Lệnh Kiểm đập nát.

Đã vậy nàng còn sống làm chi! Hôm nay, chính nàng sẽ giết chết Từ Lệnh Kiểm.

“Bay đâu!” Từ Lệnh Kiểm ôm bụng, chạy về phía cửa, đi được vài bước, vì con đau trong bụng mà ngã sõng xoài dưới đất.

“Đừng phí phạm thời giờ.” Sắc mặt Kỳ Thanh Y tái nhợt, cười lạnh: “Người sợ Mạnh Tĩnh Ngõ biết đến sự tồn tại của ta, mỗi lần xuất cung đều tìm đủ lý do, còn tìm người có dung mạo na ná người, mặc quần áo của người để thay thế. Vì tránh bị phát hiện, ngay cả cận vệ người cũng để lại cho tên thế thân. Hôm nay chỉ có mình người đến, trong Ngự Xuân hiên này, trừ người và ta, không còn một ai khác.”

“Vi ngày hôm nay mà ta phải mất năm tháng lập mưu.” Giờ phút này, trong đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Thanh Y là hận ý ngút trời: “Từ Lệnh Kiểm, hôm nay chính là ngày chết của người!”

“Người điên rồi!” Từ Lệnh Kiểm ôm bụng, khom dăm tin nhìn nàng: “Hiện nay ta đã là Hoàng đế, qua năm mới ta sẽ thay đổi niên hiệu, đến lúc đó sẽ đại xá thiên hạ, tuyển chọn tú nữ. Người dùng thân phận biểu tiểu thư, bà con xa của Trần gia tiến cung, sau này có thể quang minh chính đại ở cạnh ta, trở thành Hoàng quý phi, hưởng vinh hoa phú quý.”

“Thế thì đã sao?” Kỳ Thanh Y lạnh giọng chất vấn: “Ta cùng lắm chỉ là món đồ chơi trong tay người mà thôi, cùng lắm chỉ là đồ cái lồng giam lớn hơn mà thôi! Ai thêm ở lại cạnh người, ai thêm làm Hoàng quý phi.”

Mấy năm nay, Kỳ Thanh Y chịu bao nhục nhã, cuối cùng lúc này không chịu nổi nữa, nổi hận trong mắt tựa sóng to gió lớn ập lên người Từ Lệnh Kiểm: “Các người giết Thanh Thái, lại còn lừa ta, vẫn muốn bắt ta vâng lời hầu hạ người như trước! Từ Lệnh Kiểm, chỉ tiếc trong tay ta không có thanh đao, không thể băm người thành vạn đoạn, người chết như vậy quả là thoải mái quá.”

“Người cho rằng ta chết, người vẫn có thể sống được ư?” đột nhiên Từ Lệnh Kiểm đứng dậy, đẩy ngã Kỳ Thanh Y, ngồi trên người nàng, bóp cổ nàng: “Người cho rằng ta chết, người cho rằng người và Trần Văn Cẩm có thể như hình với bóng? Người nằm mơ! Trần Văn Cẩm chỉ coi người như hòn đá kê chân, người cho rằng sao ta có thể đắc thủ, nếu không phải Trần Văn Cẩm hạ thuốc người, chẳng lẽ người sẽ ngủ trên giường ta ư? Những năm này, ta móc tim móc phổi với người, coi người như trân bảo, hận không thể móc tim dâng đến trước mặt người, kết quả người chỉ nhớ đến Trần Văn Cẩm! Đồ tiện nhân, ta chết, người cũng đừng hòng sống sót, cả phủ Bình Dương Hầu đều phải chôn theo ta...”

Giọng nói gằn giữ của Từ Lệnh Kiểm ngày càng nhỏ, cuối cùng trở thành những tiếng thờ đóc.

Nàng biết, nàng đương nhiên biết. Từ Lệnh Kiểm đáng ra nên ở trong cung, cuối cùng chết tại phủ Bình Dương Hầu, lại còn chết cùng chỗ với nàng, Mạnh Tĩnh Ngạc và Mạnh Thái hậu chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định, đến lúc đó những gì Từ Lệnh Kiểm và Trần Văn Cẩm làm đều sẽ bị bại lộ, Trần Văn Cẩm và phủ Bình Dương Hầu đều gặp phải tai họa ngập đầu. Nhất là Trần Văn Cẩm, dựa theo tính tình Mạnh Tĩnh Ngạc, nói không chừng sẽ lăng trì xử tử hắn.

Nghĩ đến việc Trần Văn Cẩm sẽ hứng chịu thiên đạo vạn quả, bị hành hạ đến chết, Kỳ Thanh Y cảm thấy dù mình có chết cũng sẽ mỉm cười dưới cửu tuyền.

Bàn tay đang bóp cổ nàng dần lỏng, Từ Lệnh Kiểm nôn ra ngụm máu tươi rồi ngã sang một bên.

Kỳ Thanh Y dùng sức lực còn sót đẩy hắn ra, muốn bò đến nơi cách xa hắn. Lúc sống, bị Từ Lệnh Kiểm làm bản thân thể, chết rồi, nàng muốn cách hắn thật xa.

Trong bụng lại truyền đến cơn đau buốt, máu tươi chảy ra từ khoe môi nàng, nước mắt làm nhòe hai mắt nàng.

Phụ thân, mẫu thân, con vô dụng, không bảo vệ được Thanh Thái, để hắn bị kẻ xấu hãm hại. Cuối cùng con cũng báo được thù, con xuống dưới tìm hai người đây. Thanh Thái, tỷ tỷ xin lỗi đệ, tỷ tỷ đến với đệ đây.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Trùng trị nha hoàn

Qua lễ Long Sĩ Đầu mừng 2 tháng 2*, trời xanh gió mát, những cây liễu bắt đầu nhú ra những liếc lá xanh mơn.

*Long Sĩ Đầu: Phong tục truyền thống của TQ, còn được gọi là “lễ cây bừa vụ xuân”, “lễ đồng áng”, “lễ xuân long”, đây là ngày lễ truyền thống dân gian TQ.

Kỷ Thanh Y viết xong con chữ cuối cùng trong lều quý đôn, đọc tr online “Kinh Kim Cương”, đặt bút xuống, xoa bóp cổ tay hơi ê ẩm, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc rèm treo sáng sủa sạch sẽ, gốc ngọc lan cao lớn trong sân đã lên chồi. Mùa xuân đến, mọi vật tràn trề sức sống, nghênh đón cuộc sống mới. Mà Kỷ Thanh Y nàng cũng sống lại một lần.

Kiếp trước nàng thất thân trước hôn nhân, “quyến rũ” biểu ca, để cha mẹ đã mất phải hổ thẹn, khiến đệ đệ còn trẻ không thể ngóc đầu. Ánh mắt ngoại tổ mẫu nhìn nàng đầy chán ghét và ruồng bỏ, đối xử với nàng cũng mang theo khinh bỉ.

Bề ngoài, nàng là thiếp của biểu ca, sự thực nàng bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm. Sao nàng có thể luân lạc tới bước đường này? Lúc nàng chết, vẫn chưa tròn đôi mươi, Thanh Thái càng thêm hại ơn, chết lúc nào nàng cũng không biết.

Tất thảy những chuyện này đều bắt đầu từ lúc nàng ly trà Lê Nguyệt Trùng bụng đến, nàng hoa mắt chóng mặt, chỉ còn lại lý trí ít ỏi, mặc cho Từ Lệnh Kiểm tới gần nàng.

Nhớ tới đủ chuyện của kiếp trước, Kỷ Thanh Y rùng mình, đầu ngón tay run rẩy.

Không, không!!

Những chuyện đó đều đã qua, chỉ là con ác mộng mà thôi.

Hiện tại những chuyện đó đều chưa xảy ra, nàng mới mười bốn, là Kỳ biểu tiểu thư kiều ngạo, đọc truyện LQđôn online ngang ngược không thể tha thứ chứ không phải chìm hoàng yến bị Từ Lệnh Kiểm nhốt trong khuôn viện tĩnh xảo.

Kỷ Thanh Y ép bản thân không nhớ tới những chuyện cũ, tầm mắt dời về trong sân. Nàng làm sai chuyện, bị phạt, bị đưa đến biệt viện Tư Quá. Phải chép Kinh Kim Cương 100 lần mới có thể trở lại kinh thành.

Kiếp trước, nàng ở lại đây hơn năm tháng, mãi đến tháng ba năm nay, Thanh Thái lên con số, hôn mê gọi tên nàng, ngoại tổ mẫu mới đón nàng về.

Bây giờ đã là đầu tháng hai, cách thời gian nàng hồi kinh còn hơn một tháng. Nếu như nàng có thể chép kinh văn xong sớm thì có thể về sớm hơn, Thanh Thanh cũng không cần chịu khổ vì bệnh tật.

Dưới cây ngọc lan có hai nha hoàn đang ngồi, mặt tròn mắt trũng tên Thái Tâm, còn người có dung mạo xinh xắn, chững chạc tên Tổ Tâm, đều là thị tỳ thiếp thân của nàng.

Tổ Tâm nhìn trời, nói với Thái Tâm: “Tiểu thư đã viết cả buổi sáng rồi, không thể để nàng viết tiếp được, nếu không mai sẽ kêu đau cổ tay.”

“Ừm, vậy ta đi nhắc tiểu thư nghỉ ngơi.” Thái Tâm chạy vào Minh Đường, giọng nói to rõ gọi: “Tiểu thư!” Mập, LQuý đôn online Sau đó sai bước đi vào gian phía Đông: “Tiểu thư viết liên tục từ sáng đến trưa, nên nghỉ một lúc.” Vừa nói vừa đi đến bên án ký, thấy hôm nay Kỷ Thanh Y viết nhiều hơn thường ngày, liền vui vẻ hô lên: “Viết được nhiều quá.”

Kỷ Thanh Y neho mắt, liếc nàng. Thái Tâm nhớ đến lời dặn dò của Kỷ Thanh Y mấy hôm trước, liền vội vàng im bật, dùng tốc độ nhanh nhất cầm hơn nửa chỗ kinh văn đã chép xong giấu đi. Kỷ Thanh Y hài lòng gật đầu. So với Tổ Tâm, Kỷ Thanh Y càng muốn tin tưởng Thái Tâm.

Kiếp trước, những người bên cạnh nàng đều không có kết quả tốt, trừ Tổ Tâm. Nhưng nàng không thể vì chuyện này mà phán quyết Tổ Tâm bất trung với nàng. Vậy nên từ lúc sống lại đến nay, nàng luôn âm thầm quan sát Tổ Tâm, nhưng không thấy có gì mờ ám. Hoặc giả Tổ Tâm trung tâm với nàng, chỉ là nàng nghĩ nhiều. Hoặc là Tổ Tâm nguy trang quá giỏi làm nàng không phát hiện ra điều gì. Cho nên nàng phải nghĩ cách dò xét.

Tổ Tâm bụng điểm tâm đi vào, vui vẻ: “Tiểu thư đói bụng không, đây là đậu phụ vàng nhà bếp mới làm, tuy không thể so với trong phủ, nhưng là đầu bếp Thái phu nhân phái tới, tiểu thư nếm thử xem.”

Tổ Tâm nói xong liền thở dài: “Chờ tiểu thư chép xong “Kinh Kim Cương” là chúng ta có thể trở về kinh thành, không cần chịu khổ nữa.”

Thì ra chép kinh văn là chịu khổ, so với những khổ sở và nhục nhã trong kiếp trước, đây coi là gì?

Kỷ Thanh Y lau tay, cầm một miếng đậu phụ vàng, vừa đưa vào trong miệng không khỏi sùng sột. Lạnh!!

Tổ Tâm tỉ mỉ, những chuyện của tiểu thư là nàng luôn vô cùng ân cần, sao có thể bùng điểm tâm lạnh đến?

Khoan! Nàng không muốn ở biệt viện nên luôn gây chuyện, giờ thôi hừ. Bà tử trong phòng bếp bị nàng đuổi đi không ít. Lý tẩu mới tới có thân thích với Đỗ ma ma, mà hai ngày nữa Đỗ ma ma sẽ tới kiểm tra tiến độ chép kinh của nàng. Đột nhiên, suy nghĩ của Kỳ Thanh Y trở nên rõ ràng.

“Đáng chết, thứ này cũng dám bùng cho ta ăn sao!”

Miếng đậu phụ vàng này nàng chỉ cắn miếng nhỏ, phần còn lại nàng ném vào trong đĩa, sau đó nổi giận ra khỏi phòng. Nàng đến phòng bếp đi một vòng, sau đó nhanh chóng trở lại, rón rén đứng sau cánh cửa phía Tây.

Tổ Tâm đang kéo tay Thái Tâm, nghe lời khuyên nàng không nên đi ngăn cản Kỳ Thanh Y: “Trong lòng tiểu thư đang tức giận, bây giờ ngươi đi ngăn nàng càng làm ngọn lửa trong lòng nàng cháy mạnh hơn. Cũng nên để nàng trút ra ngoài, nếu không chịu đựng đến sinh bệnh thì không hay, chờ tiểu thư phát giận xong, ngươi lại đi khuyên nhủ nàng. Trước chúng ta gom lại kinh thư đã chép đã.”

Thoạt nghe những câu chữ này đều là suy nghĩ cho tiểu thư, nhưng ngẫm nghĩ lại đều là những lời nói chứa lòng khích bác. Kỳ Thanh Y thất thần chốc lát, qua nhiên nàng không trách lầm Tổ Tâm, phần đồ cạnh mình chính là nàng!

Sao trước kia nàng không nhìn ra Tổ Tâm rắp tâm hại mình, khắp nơi khích bác mình, đẩy mình vào bất nghĩa? Kỳ Thanh Y cười lạnh, qua khe hở cửa rèm nhìn Thái Tâm. Thái Tâm không nghe lời Tổ Tâm đi thu kinh văn, mặt lộ vẻ do dự, rõ ràng bị Tổ Tâm thuyết phục.

Tổ Tâm thấy Thái Tâm không ra ngoài ngăn cản Kỳ Thanh Y gây chuyện, liền yên lòng buông tay ra, xoay người đi gom kinh văn Kỳ Thanh Y chép. Thấy Kỳ Thanh Y mới viết được ba bốn trang giấy liền nhíu mày thở dài: “Tuy tiểu thư đã rất nỗ lực nhưng tiến độ này vẫn không kịp được, mấy hôm nữa Đỗ ma ma tới kiểm tra, phải làm thế nào bây giờ? Bằng không xé chiều hôm nay chúng ta cùng giúp tiểu thư chép.”

Dáng vẻ thật tâm thật tình suy nghĩ vì Kỳ Thanh Y, đúng là kẻ gian làm như trung thành. Kỳ Thanh Y nhấc chân, đứng ở cửa, đúng lúc Tổ Tâm cau mày ngẩng đầu, tầm mắt hai người chạm nhau.

Tổ Tâm giật mình, sững sốt một lúc mới hỏi: “Tiểu thư về lúc nào vậy? Có phải Lý tẩu làm tiểu thư tức giận không?”

Kỳ Thanh Y đứng ở cửa, thu hết vẻ ngạc nhiên của Tổ Tâm vào đáy mắt. Đúng vậy, lúc này mình không ở phòng bếp gây chuyện mà trở về, đánh nàng ta trở tay không kịp, bảo sao không ngạc nhiên cho được. Kỳ Thanh Y cười lạnh, hơi héch càm, nhìn chằm chằm Tổ Tâm.

“Tiểu thư.” Tổ Tâm hơi ngần ngại, sau đó tiến lên cầm tay Kỳ Thanh Y, làm như hòa giải nói: “Lý tẩu tuổi trẻ, lại ý vào mình có họ hàng với Đỗ ma ma, trước giờ không đặt người bình thường trong mắt. Trừ Thái phu nhân và Hầu gia, dù là đại tiểu thư bà ấy cũng chưa từng nhân nhượng. Dù chúng ta có khó chịu thì cũng chỉ chịu mấy tháng này, tiểu thư nhẫn nhịn thêm chút nữa là qua thôi.”

Nhẫn nhịn? Nhẫn nhịn kiểu gì đây? Trước kia Kỳ Thanh Y không biết bộ mặt thật của Tổ Tâm thì thôi, nếu bây giờ đã nhìn rõ, sao nàng còn phải chịu đựng nữa! Nửa tháng này, nàng chịu đủ rồi.

Tổ Tâm vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng “bốp”, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy má trái đau rát. Tổ Tâm ngẩng đầu, không dám tin nhìn Kỳ Thanh Y, ánh mắt nàng lạnh lùng. Ngạc nhiên sao, không ngờ tới đúng không? Đại nha hoàn này, nàng ta nói gì nàng nghe vậy, tín nhiệm nể trọng, kiếp trước đừng nói là đánh nàng ta, dù chỉ một câu nói nặng lời cũng chưa từng.

Tính nàng không tốt, chẳng qua tình thế bất buộc, không thể không nguy trang mình như một con nhím, nếu không các nàng cô nhi ấu ọe, ăn nhờ ở đậu sớm muộn gì cũng bị những người kia ức hiếp đến chết. Gai của nàng luôn chỉ xù ra với người ngoài, với người bên cạnh, nàng rất hòa khí, cũng rất dễ nói chuyện. Song hôm nay nàng đột nhiên khác thường, cho Tổ Tâm một bạt tai thật đau.

Nàng tín nhiệm Tổ Tâm, nể trọng nàng ta, nhưng nàng ta báo đáp nàng như nào? Lừa nàng thông đồng cùng Lê Nguyệt Trùng, giám thị nhất cử nhất động của nàng, báo cho Lê Nguyệt Trùng biết. Kiếp trước nàng thế thâm như vậy, không thể không kẻ công của Tổ Tâm. Nàng đâu chỉ muốn đánh nàng ta, đến lòng muốn giết cũng có. Không vội, Tổ Tâm, Lê Nguyệt Trùng, Trần Văn Cẩm, Từ Lệnh Kiểm... Từng người một, kiếp này, bọn họ đừng hòng làm tổn thương nàng.

Tổ Tâm bị một cái tát làm cho mộng mị. Xảy ra chuyện gì thế này? Trước giờ tiểu thư có tức giận nhưng chưa từng đánh người. Chẳng lẽ hành động của mình bị lộ? Ý niệm sau cùng làm Tổ Tâm lạnh cả người.

“Tiểu thư!” Tổ Tâm tức giận, quỳ gối bên chân Kỳ Thanh Y: “Là lỗi của nô tỳ, tiểu thư phạt nô tỳ thế nào cũng được, nhưng đừng làm đau tay.” Kỳ Thanh Y nhìn nàng từ trên cao, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng.

Phản ứng đúng là nhanh! Lúc này mà vẫn không quên suy nghĩ cho chủ nhân, đúng là trung tâm thật lòng, tình thâm ý nặng! Nếu không phải nàng từng chết một lần, sợ sẽ bị nàng lừa dối. Nhưng nàng ta quả là nô tỳ tốt, vất óc tìm kẻ khích bác nàng đi phòng bếp, suy ra cũng chỉ để nàng xúc phạm Lý tẩu, mịch lòng Đỗ ma ma.

Đỗ ma ma là hồng nhân trước mặt Thái phu nhân, nàng gây tội với Đỗ ma ma, sao có thể trở về phủ Bình Dương hầu nữa?

“Tiểu thư, nô tỳ biết trong lòng tiểu thư khó chịu, tiểu thư nói với nô tỳ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nô tỳ cũng biết mình sai ở đâu.” Tổ Tâm ngẩng đầu, nắm đầu ngón tay đặt búng trên má trái quả là làm đau mắt, ánh mắt hồng hồng, nóng nảy: “Tiểu thư đánh nô tỳ, mắng nô tỳ cũng được, nhưng đừng để bản thân tức giận.”

Chẳng qua chỉ muốn Kỷ Thanh Y nói ra, muốn biết trước mặt Kỷ Thanh Y nàng ta có bại lộ hay không mà thôi.

Kỷ Thanh Y không cho nàng ta như ý, nàng nghiêm mặt, lạnh lùng chỉ ra ngoài: “Ra ngoài quỳ cho ta.”

Tổ Tâm hoảng hốt, nước mắt rơi xuống từng giọt, trước khi đi ra vẫn không quên đập đầu với Kỷ Thanh Y: “Vâng!”

Kỷ Thanh Y nhìn Tổ Tâm sống lưng thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực, kiên cường quỳ gối trong đình mà không khỏi cười lạnh.

Nàng không trừng trị nổi Lê Nguyệt Trừng, nhưng thủ đoạn chơi đùa Tổ Tâm vẫn cần có. Nô tỳ lừa dối chủ nhân, chết không đáng tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chủ tớ mưu kế báo thù

Trong gian phòng Tây, Kỷ Thanh Y ngồi đoan chính trên giường, Thái Tâm bê một chiếc ghế con đến ngồi phía dưới Kỷ Thanh Y.

“Tiểu thư, không ngờ Tổ Tâm là hạng người lớn g lang da thú.” Thái Tâm tức đến trợn mắt, hai tay nắm chặt: “Tiểu thư đối với nàng ta tốt như vậy, sao nàng ta có thể hãm hại người như vậy? Hừ, cái thứ sói mặt trắng không biết xấu hổ, lúc trước nếu không phải người cho nàng ta bạc, chỉ sợ ca ca nàng ta đã chết vì bệnh tật, chứ làm gì có chuyện đi theo đại quân sự học việc?”

Bị người mình nể trọng nhất hãm hại, Kỷ Thanh Y sao có thể không hận? Nàng tự nói với mình, cơm ăn mừng miêng, thù báo từng bước. LQĐôn Mập, Nàng tới giờ không phải người thông minh, lại lấy yếu địch mạnh, nhất định không thể làm bừa, nhất định phải nhẫn. Nhưng vừa rồi nhìn đáng về đối trá ghê tởm của Tổ Tâm, nàng không nhịn được.

Nếu không phải nghĩ đến sau này cần dùng Tổ Tâm đánh lừa kẻ thù, nàng liền giết nàng ta ngay lập tức. Vốn vô cùng tức giận, lúc này nghe Thái Tâm nói vậy, tức giận trong lòng nàng liền tiêu tán. Nàng cần gì tức giận vì kẻ không liên quan? Tổ Tâm thực chất chỉ là kẻ bị sai sử, nếu ngay cả một con cò nhỏ cũng có thể làm nàng tức giận, vậy chẳng phải nàng tức giận vô ích?

“Đừng tức giận.” Kỷ Thanh Y vỗ tay Thái Tâm, giọng điệu ôn hòa: “Vì nàng ta không đáng.”

“Sao nô tỳ có thể không tức giận?” Khuôn mặt Thái Tâm tức đến đỏ bừng, cắn răng: “Nô tỳ và nàng ta cùng lớn lên ở nông thôn, đều là bảy tám tuổi đến phủ, sau đó được Thái phu nhân đưa đến cạnh người. Nàng ta xinh đẹp hơn nô tỳ, thông minh hơn nô tỳ, trong lòng nô tỳ vẫn luôn hâm mộ, kính nể nàng ta, coi nàng ta như tỷ tỷ mình mà tín nhiệm, nhưng không thể nào ngờ nàng ta là người như vậy.” Nói xong, vành mắt đỏ bừng, nước mắt tí tách rơi xuống.

Bị người thân cận nhất phản bội, sao có thể không đau lòng? Thái Tâm có tấm lòng trung thành như vậy, nàng vô cùng vui mừng. Kỷ Thanh Y không để ý chủ tớ khác biệt, cầm khăn lau nước mắt cho nàng: đọc truyện LQĐ online, “Hai người các ngươi tình như tỷ muội, hầu hạ ta bao lâu, tuy nàng ta làm chuyện như vậy nhưng ta vẫn quyết định bỏ qua lần này. Thế này đi, ngươi đi báo nàng ta, ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, sau này chúng ta vẫn vui vẻ bên nhau.”

“Như vậy sao được?” Thái Tâm quên cả khóc, đứng phắt dậy: “Nô tỳ không muốn làm việc với hạng nô tỳ lừa dối chủ nhân, tình như tỷ muội gì chứ, nếu nàng ta vẫn nhớ đến chút gì gọi là tình nghĩa tỷ muội thì đã không làm chuyện như vậy.”

Trên má Thái Tâm vẫn vương nước mắt, nàng thấy Kỷ Thanh Y không nói, tưởng nàng mềm lòng liền cầm khăn nói: “Tiểu thư, người như Tổ Tâm không thể lưu lại. Nếu không phải tiểu thư thông minh, hiểu được âm mưu quỷ kế của nàng ta, đuổi Lý tẩu đi, Vậy làm sao ăn nói với bên Đỗ ma ma? Bên Thái phu nhân lại càng biết phải giải thích như nào? Người bên ngoài còn nói tính tình người kiêu căng, bướng bỉnh, không nghe dạy dỗ. Người không thể mềm lòng.”

Kỷ Thanh Y im lặng nghe nàng nói xong, sau đó hỏi nàng: “Ta hiểu ý của ngươi, nhưng các ngươi là nha hoàn thiếp thân của ta, cùng ta nhất vinh câu vinh, nhất tồn câu tồn. Ngươi có từng nghĩ tới vì sao Tổ Tâm phải làm như vậy chưa?”

Thái Tâm mờ mịt lắc đầu.

“Có người xúi giục.” Kỷ Thanh Y nói thẳng: “Cho nàng ta tiền, cho nàng ta lợi ích, tự nhiên có thể thu mua nàng ta.”

Thái Tâm càng khó hiểu: “Thu mua nàng ta để hãm hại tiểu thư ư? Ai muốn hãm hại tiểu thư?”

Đúng vậy, nàng mang theo ấu đệ ăn nhờ ở đậu, vốn định chờ chữa khỏi bệnh cho đệ đệ rồi trở về huyện Bảo Ứng, nhưng đâu ngờ trong Hầu phủ có nhiều người tâm địa bất lương, chỉ muốn hại tỷ đệ các nàng.

Thái Tâm đột nhiên nhảy dựng lên: “Nhất định là đại tiểu thư! Chỉ có nàng mới nơi nơi nhìn không vừa mắt tiểu thư, luôn đối nghịch với người.”

“Không phải vậy.” Kỳ Thanh Y cầm tay nàng, thông thả nói: “Người kia là ai, ta đã biết rồi. Nhưng nếu chúng ta giải quyết Tổ Tâm nhất định sẽ giết đây động rừng, bọn họ sẽ đề phòng. Giữ lại Tổ Tâm mới là tốt nhất.”

Ánh mắt Thái Tâm sáng lên: “Ý của tiểu thư là, trước giả vờ như không biết gì, đánh lừa kẻ thù, thả con sắt bắt con cá rô.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Kỳ Thanh Y hài lòng gật đầu: “Vậy nên ngươi đi gọi Tổ Tâm vào đi, đừng tức giận, phải hòa thuận, giống như lúc trước vậy.”

“Nhưng nô tỳ không chịu nổi.” Thái Tâm tức giận: “Nô tỳ hận không thể đánh nát mặt nàng ta.”

“Không chịu được cũng phải chịu.” Kỳ Thanh Y vỗ tay nàng: “Cạnh ta, có thể dựa vào chỉ có mình ngươi.”

Những lời này làm tinh thần Thái Tâm phấn chấn, nàng lập tức đứng cạnh Kỳ Thanh Y, vỗ ngực đảm bảo: “Tiểu thư yên tâm, nhất định nô tỳ sẽ kìm chế, nhất định không để mấy người đó đắc ý.”

Nàng tất nhiên tin tưởng Thái Tâm, kiếp trước Thái Tâm luôn đi theo nàng. Nếu hôm đó nàng mang theo Thái Tâm mà không phải Tổ Tâm, nàng sẽ không thảm hại như vậy. Sẽ không, kiếp này nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Kỳ Thanh Y thăm nhủ, vẻ mặt bình tĩnh: “Đi đi, đỡ nàng ta vào.”

Tổ Tâm đi tới, không đợi Kỳ Thanh Y nói chuyện đã quỵ xuống: “Tiểu thư, Tổ Tâm biết sai rồi, nguyện ý chịu phạt.” Quỳ hơn nửa canh giờ, sắc mặt nàng ta tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi.

“Ngươi biết sai thì tốt.” Kỳ Thanh Y hừ lạnh: “Ngươi nói điểm tâm Lý tẩu làm không ngon, nhưng Lý tẩu nói đã làm xong từ lâu, bảo ngươi bụng cho ta, ngươi lại đẩy qua đẩy lại. Ngươi có ý bụng điểm tâm lạnh lên cho ta là có ý gì?”

Tổ Tâm vốn đã dự tính đến tình huống xấu nhất, còn tìm tiểu nha hoàn vào thành đưa tin cho ca ca mình, bây giờ xem ra chỉ là sợ bóng sợ gió.

Trái tim treo lơ lửng của Tổ Tâm rốt cuộc hạ xuống, nước mắt lã chã: “Là lỗi của nô tỳ, nghĩ ngày kia Đỗ ma ma sẽ tới kiểm tra, kinh văn của tiểu thư còn gần nửa, trong lòng nô tỳ gấp như kiến bò chảo nóng, tối qua liền thức đêm chép kinh văn cho tiểu thư, chép đến hơn nửa đêm vẫn không xong. Nô tỳ nghĩ cộng thêm chỗ tiểu thư chép hồi sáng là vừa đủ, nên không dám rời cửa nửa bước, chỉ sợ người khác quấy rầy tiểu thư chép kinh.”

Tổ Tâm ngẩng đầu, để lộ đôi mắt đỏ phừng: “Nô tỳ vốn muốn ngồi trông cửa cho tiểu thư, không ngờ vừa ngồi xuống ghế thì buồn ngủ đến không mở nổi mắt. Người trong bếp đến nói với nô tỳ mấy câu, lúc ấy nô tỳ mệt quá nên không để ý, không ngờ là chuyện đầu phụ vàng. Tiểu thư, là lỗi của nô tỳ, tiểu thư tiếp tục phạt nô tỳ ra ngoài quỳ đi.”

Suy nghĩ giúp Kỳ Thanh Y, dù là tâm địa sắt đá cũng phải mềm lòng

“Tổ Tâm.” Kỳ Thanh Y vô cùng ngạc nhiên. Trên khuôn mặt nàng không tự giác để lộ vẻ áy náy, khó môi đóng mở hồi lâu mới nói: “Ngươi đối tốt với ta như vậy, sao ta có thể oan ức ngươi, làm ngươi...”

“Là Tổ Tâm sai, tiểu thư không oan ức nô tỳ, người phạt rất đúng.” Giọng Tổ Tâm chột thấp xuống: “Ngươi bị ám ức như vậy, khó chịu trong lòng, nô tỳ hiểu.”

Kỳ Thanh Y cảm động không biết nói gì, tự mình đỡ Tổ Tâm lên: “Sau này đừng thức đêm như vậy, ngã bệnh thì làm sao bây giờ? Ngươi mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Tổ Tâm không mệt.” Nàng ta lắc đầu: “Nô tỳ hầu hạ tiểu thư ăn cơm trưa, chờ tiểu thư nghỉ trưa, nô tỳ chợp mắt một lúc là được.”

Kỳ Thanh Y cầm chặt tay nàng ta, cam kết: “Tổ Tâm, hôm nay nhất thời nóng lòng trách làm ngươi, ngươi yên tâm, sau này sẽ không vậy nữa.”

Không bao giờ để ngươi lừa dối, không bao giờ để mặc ngươi quyết định mọi việc.

Tổ Tâm vô cùng cảm động: “Tiểu thư chớ có nói vậy, tấm lòng tiểu thư dành cho nô tỳ, nô tỳ đều hiểu.”

Chỉ có hai người gỡ bỏ hiềm khích trước kia, nói rõ chuyện vừa rồi liền cho qua. Ăn cơm trưa, ngủ một giấc, tinh thần dần thoải mái.

Kỳ Thanh Y ôn hòa dặn dò hai nha hoàn: “Tổ Tâm tiếp tục nghỉ ngơi đi, Thái Tâm mài mực cho ta, ta viết tiếp, hôm nay ta cũng thức đêm, nói không chừng ngày mai có thể viết xong.”

Thái Tâm gật đầu: “Vâng, hôm nay nô tỳ thức đêm cùng tiểu thư, chúng ta nhất định sẽ chép xong kinh văn, mau chóng trở về. Lâu rồi không gặp thiếu gia, không biết có cao hơn không?”

Nhắc tới Thanh Thái, Kỳ Thanh Y không khỏi xót xa, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại. Bên tai truyền đến giọng Tổ Tâm: “Nô tỳ nghỉ ngơi khỏe rồi, tiểu thư viết cả buổi sáng, tay cũng đau, không bằng để Thái Tâm theo tiểu thư lên núi đi dạo.”

Ngủ một giấc, tinh thần Tổ Tâm khôi phục bảy, tám phần: “Nô tỳ viết khá nhanh, kinh văn cứ để nô tỳ chép, nếu không có gì thì chạng vạng sẽ chép xong hết. Ngày kia Đỗ ma ma tới, chúng ta có thể cùng về.”

Kỷ Thanh Y do dự, sau đó cười nói: “Được, Thái Tâm, đi lấy đồ đào cây, chúng ta ra sau núi đào cây.” Nàng đi Tô Tâm mới yên tâm. Đã vậy, nàng cho nàng ta như ý là được.

Tiền Kỷ Thanh Y ra cửa, Tô Tâm đứng ở cửa, vuốt má mình, ánh mắt dần âm ngoan.

Trương ma ma là ma ma quản sự của Kỷ Thanh Y, thấy Tô Tâm đứng ở cửa liền chạy lên nói: “Tô Tâm cô nương, cô nương nên khuyên nhủ tiểu thư, đừng đào mấy cây cỏ lung tung mang về. Cô nương nhìn cả viện gọn gàng xem, tiểu thư bên kia một chậu, bên này một chậu, còn ra thể thống gì.”

Không đợi Tô Tâm trả lời, bà ta liền cười về hả hê: “Ta quên mất, Tô Tâm cô nương thất sủng, đâu còn là hồng nhân cạnh tiểu thư nữa. Cô nương coi như không nghe thấy những gì ta nói nhé, chẳng may bị đánh nữa, đừng bảo là ta xúi.” Nói xong liền cười ha ha, bước đi.

Sống lại đã nửa tháng, mỗi ngày Kỷ Thanh Y đều sẽ ra sau núi đào phong lan, sau đó tự mình tưới nước bón phân, chỉ như vậy, lòng nàng mới có thể bình tĩnh lại. Sau núi gió êm, khắp sườn núi đều là ho thơm cỏ lạ, nơi xa còn có trẻ con chơi đùa, cười đùa.

Kỷ Thanh Y tinh thần phấn chấn, vô cùng hi vọng vào tương lai. Chỉ có điều hôm nay hai người tìm nửa ngày cũng không tìm được gốc hoa lan nào. Mãi đến chạng vạng, mặt trời mọc về phía Tây, các nàng đang chuẩn bị đi về thì từ xa trông thấy một bà tử về mặt sợ hãi chạy tới: “Tiểu thư, không xong rồi, không xong rồi, Cẩm y vệ, Cẩm y vệ bao vây viện chúng ta.”

“Bà nói gì?” Lời này không khác gì sấm giữa trời quang, làm Kỷ Thanh Y hoảng hốt. Đây chính là Cẩm y vệ tịch thu tài sản, giết chết cả nhà, khiến vương hầu cũng nơm nớp sợ hãi! Cẩm y vệ tới cửa, nhất định là tin dữ trong tin dữ.

Kiếp trước Bình Dương hầu hành hung Tung Nô, giết mệnh quan triều đình, bị Ngự sử buộc tội, chiếu ngục hạ xuống là do chính tay Cẩm y vệ hạ bút. Nhưng không phải trong lúc này, chuyện kia phải hơn nửa năm sau mới phát sinh. Hơn nữa lúc kiếp trước xảy ra tai biến, Cẩm y vệ chỉ bao vây phủ Bình Dương Hầu đâu có bao vây biệt viện? Chẳng lẽ chuyện nghiêm trọng hơn kiếp trước?

Thanh Thái vẫn đang ở Hầu phủ, hấn sao rồi? Có thể gặp nguy hiểm gì không? Trái tim Kỷ Thanh Y hư bị ai tóm, treo cao, về mặt hoảng sợ chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mưu kế thất bại, bắt côn trùng

Từ sau núi đến biệt viện, chỉ trong thoáng chốc ngăn ngừn, trong đầu Kỷ Thanh Y hiện lên đủ loại suy đoán đáng sợ.

Những suy đoán này khiến trái tim nàng như co rúm lại, nếu Thanh Thái thật sự xảy ra chuyện gì, nàng nên làm gì đây?

Khi nàng chạy tới cửa viện, nhìn thấy Cẩm y vệ lạnh lùng tức sát, bỗng nàng bình tĩnh lại. LQđôn mập, đọc tr, online. Không sai, chuyện đã xảy ra, sợ hãi không giải quyết được gì, Thanh Thái còn đang ở Hầu phủ đợi nàng về, nàng tuyệt không thể ngã xuống lúc này.

Từ Xuân đào lóe ra thứ ánh sáng lạnh lùng, Kỷ Thanh Y bình tĩnh bước vào sân. Trong sân, nha hoàn bà tử bị hoảng sợ như những chú chim, rúc vào nhau, một phụ nhân quần áo lam lũ, cả người bần thiêu bị trời gô trong sân. Vì vậy mà nam tử đứng chấp tay trong sân vô cùng nổi bật, khiến người ta liếc mắt một cái là thấy sự hiện hữu của ông.

“Đại nhân, chủ nhân Trần gia tới.”

Nghe thấy động tĩnh, nam nhân kia xoay người lại, ông độ hơn bốn mươi, cao dong dỏng, nho nhã, ngũ quan tuấn tú. Nếu không phải trên người mặc phi ngư phục chính tam phẩm, Kỷ Thanh Y sẽ cảm thấy ông chỉ là tiên sinh dạy học trong học đường.

Nhìn thấy Kỷ Thanh Y, ông hơi sững sốt, hoặc giả không ngờ nàng nhỏ như vậy. Song sự ngờ vực này chỉ chột lóe lên rồi biến mất, giây sau đôi tròng mắt kia trở nên vô cùng sắc bén.

Kỷ Thanh Y chỉ thấy ánh mắt ông như kiếm, làm người khác không thể nhìn thẳng, chỉ có thể cúi đầu: “Kỷ thị ra mắt Triệu đại nhân, không biết đại nhân tới cửa là có chuyện gì?”

Ông nhìn chằm chằm Kỷ Thanh Y, ánh mắt ngày càng lạnh: “Người và Trần gia Bình Dương hầu có quan hệ như nào? Kỷ Nghiêm là gì của người? Sao người biết Triệu Phủ ta?” Ba vấn đề liên tiếp, vấn đề sau sắc bén hơn vấn đề trước.

:Bình Dương hầu là cậu của tiểu nữ, Kỷ Nghiêm... Là tục danh của tiên phụ.” Đột nhiên nghe thấy tên cha mình từ trong miệng người khác, Kỷ Thanh Y không khỏi đỏ vành mắt, nàng cố gắng hết sức mới có thể nén lệ.

“Lúc trước đại nhân phá án, đã từng từ xa trông thấy một lần, nên nhận ra.”

Trái tim Kỷ Thanh Y đập loạn, đọc truyện LQĐ, hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Sao nàng có thể sơ suất như này, thuận miệng gọi Triệu đại nhân.

Triệu Phù là huynh đệ chơi cùng Hoàng đế từ thời tằm bé*, rất được Hoàng đế tin nhiệm, không ít vương công quý tộc bị thu nhà diệt tộc bởi tay ông.

*Từ này vốn là nhũ huynh (乳兄), mình lên baike tra xem nó nghĩa là gì nhưng k thấy nên để tạm như vậy.

Chẳng may lỡ lời, nếu gặp phải chuyện gì, hậu quả không thể tưởng nổi. Triệu Phù trầm mặc một lúc, sau đó chỉ vào phụ nhân bị trói gô, nói: “Người có nhận ra phụ nhân này không?”

Kỷ Thanh Y đi tới trước mặt phụ nhân, nhìn kỹ khuôn mặt bà, sau đó lắc đầu: “Tiểu nữ không biết người này.”

Khuôn mặt Triệu Phù vẫn vẻ lạnh lẽo, hừ lạnh, lời nói ra làm lòng người run sợ: “Chứa chấp trọng phạm, nên gánh tội gì?”

“Sao đại nhân lại nói như vậy?” Kỷ Thanh Y sợ hãi tái mặt, giọng cao hơn vừa rồi mấy phần: “Chúng ta sao có thể...” Lời chưa nói dứt đã thấy phụ nhân bị trói gôn và Trương ma ma quỳ một bên run lấy bầy, nâng lập tức hiểu ra.

Trương ma ma tham tiền hám lợi, thấy tiền là sáng mắt, trừ bà ta sẽ cho người ngoài vào ở thì không còn ai to gan như vậy.

“Đại nhân!” Trong lòng Kỷ Thanh Y lạnh lẽo, bất chấp mọi thứ, quỳ xuống trước mặt Triệu thúc: đọc truyện LQuýđôn “Gia nhân tham tiền, là dân nữ quản lý không xong, tất cả tội danh dân nữ xin một mình gánh chịu. Chuyện này không có quan hệ gì với mọi người ở phủ Bình Dương Hầu, mong đại nhân minh giám.”

Rây vào Cẩm y vệ, chuyện không có gì cũng là chuyện to tát. Nếu nàng đứng ra gánh toàn bộ trách nhiệm, có thể bảo vệ phủ Bình Dương Hầu thoát khỏi nạn này, Thái phu nhân sẽ nể mặt nàng, chăm sóc cho Thanh Thái. Nàng chết rồi, Trần Văn Cẩm sẽ không thể dùng Thanh Thái uy hiếp nàng, hẳn sẽ được an toàn. Chỉ tiếc nàng chưa kịp gặp Thanh Thái, tỷ đệ hai người liền âm dương xa cách. Trong lòng Kỷ Thanh Y đau nhói, đôi mắt đỏ bừng.

“Chứa chấp trọng phạm là tội chết!” Giọng Triệu Phù vô cùng bình tĩnh, nhưng nghe vào trong tai mọi người đều rung mình. “Nhưng không biết không có tội, phụ nhân này vốn không phải trọng phạm, bị ta bắt được mới là trọng phạm.” Triệu Phù thông thả nói: “Cẩm y vệ tịch biên không ít nhà, nhưng tuyệt không lạm sát kẻ vô tội. Trọng phạm đã bắt được, chuyện này chấm dứt tại đây.”

Triệu Phù sai bước tới cửa, dừng lại lạnh giọng: “Chuyện hôm nay, phạm có người ngoài biết được, các người đã biết hậu quả chưa?”

Mọi người quỳ trong viện, lúc này mới như tỉnh mộng, dập đầu, run rẩy đảm bảo nói: “Tiểu nhân tuyệt không dám ho hé với bên ngoài dù chỉ một chữ.”

Kỷ Thanh Y vẫn quỳ trên đất, không tin được một họa chém đầu chỉ vậy đã kết thúc. Thái Tâm đồ Kỷ Thanh Y đứng lên: “Tiểu thư, bọn họ đi cả rồi.” Kỷ Thanh Y đứng lên, đang định đi vào thì thấy Triệu Phù vừa đi đã quay lại, trái tim nàng không khỏi thót lên.

Mọi người trong viện lại vội vàng quỳ xuống, Triệu ma ma thì sợ chết ngất.

“Kỷ tiểu thư.” Triệu Phù đi thẳng tới dưới hành lang, sau đó nói: “Văn Y và Giang Đông tiền tử này, tiểu thư mua ở đâu vậy?”

Kỷ Thanh Y sững sốt một lúc mới hiểu ra, ông đang hỏi hai chậu hoa lan đặt dưới hành lang. Hai chậu hoa lan này được nàng đào về từ lâu, đã nở rộ. Bất chợt nàng nhớ đến một chuyện. Mẫu thân Triệu Phù, phu nhân Phụng Thượng thích nhất hoa cỏ, Triệu Phù hỏi đến hoa rất có thể là vì tư chứ không phải vì công. Bảo sao lần này ông quay lại chỉ có một mình, không mang theo người hộ vệ nào.

Kỷ Thanh Y nhẹ lòng, “Không phải mua, là tiểu nữ tự lên núi đào, tìm thấy.”

Ánh mắt Triệu Phù hơi đổi như không tin, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Ông quyền cao chức trọng, không để tâm tình lộ ra ngoài mặt.

“Hai chậu hoa này, có thể bán cho ta không?”

Quả nhiên là vì chuyện riêng, dẫu vậy Kỷ Thanh Y cũng không dám xem nhẹ, “Đại nhân vừa mở miệng đã gọi được tên hai chậu hoa này, ắt là người yêu hoa, nếu đại nhân đã thích, tiểu nữ tặng đại nhân hai chậu hoa này, cần chi nói đến mua bán?”

“Hôm nay ta không mang tiền theo người, ta mang hoa đi trước, tiền nhất định sẽ đưa cho người.” Triệu Phù nói dứt lời, liền tự bưng hai chậu hoa lên, rồi đi.

“Triệu đại nhân đi thông thả.” Kỷ Thanh Y đứng dưới hành lang, người trong sân vẫn quỳ. Tất cả mọi người đều sợ, sợ Cẩm y vệ trấn phủ la sát mặt lạnh đi rồi quay lại. Không biết qua bao lâu, một cơn gió lạnh thổi qua, Kỷ Thanh Y rung mình, thế này mới ý thức áo đã ướt đầm.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Thanh Y phát hiện bữa sáng phong phú hơn thường ngày rất nhiều. Sau khi ăn sáng xong, Trương ma ma tới, vừa vào cửa, không nói hai lời liền quỳ xuống, khóc nức nở nói lúc trước bản thân u mê làm đủ chuyện sai lầm, sau này tuyệt đối không dám nữa, xin tiểu thư tha cho bà ta lần này, đừng nói với Thái phu nhân.

Kỷ Thanh Y không nói một lời, nghe bà ta kể lể nửa ngày mới thông thả nói: “Triệu đại nhân nói chuyện này không được truyền ra ngoài, chẳng lẽ ma ma đã quên?”

Trương ma ma như bừng tỉnh từ giấc mộng, lập tức bò dậy lau nước mắt, liên miêng: “Vâng, vâng, chuyện hôm qua đã qua, không thể truyền ra ngoài. Tiểu thư nghỉ ngơi đi, lão nô lui xuống.”

Kỷ Thanh Y bình tĩnh làm Tổ Tâm cảm thấy ngoài ý muốn. Kỷ Thanh Y không ưa Trương ma ma nhưng không thể làm gì bà ta, đây không phải chuyện ngày một ngày hai. Nghĩ nếu là lúc trước, Kỷ Thanh Y nếu bắt được cơ hội này không chỉ mắng Trương ma ma một trận xối xả, còn có thể mượn cơ hội này la hét đòi trở lại kinh thành, thậm chí tới trước mặt Thái phu nhân kể tội Trương ma ma.

Thái Tâm hừ một tiếng với bóng lưng Trương ma ma, sau đó tức giận nói: “Tiểu thư, Trương ma ma luôn ăn xén tiền tiêu vặt hàng tháng trong viện chúng ta, vừa rồi người không nên tha cho bà ta dễ dàng như vậy.”

Kỷ Thanh Y hừ lạnh, kiêu ngạo nói: “Bây giờ chúng ta ở biệt viện, khắp nơi đều là cản trở, chờ trở lại kinh thành, nhất định ta cho bà ta đẹp mặt.”

Thái Tâm nhếch miệng: “Được ạ, chờ chúng ta trở lại kinh thành, tự nhiên có Thái phu nhân phân xử cho tiểu thư.”

“Thái Tâm nói đúng lắm, muốn đứng vững ở Hầu phủ, nhất định phải được ngoại tổ mẫu yêu thích, chỉ cần ngoại tổ mẫu thương ta, những tên nô tài kia có là thứ gì.” Kỷ Thanh Y nghiêm mặt: “Lần này trở lại Hầu phủ, ta nhất định phải chăm nói chuyện với ngoại tổ mẫu, đỡ bà thật vui vẻ, như vậy ta có thể trừng trị ác nô Trương ma ma.”

Tổ Tâm cũng cười, đây mới là Kỷ biểu tiểu thư xúc động, tùy hứng. Các nàng cười, Kỷ Thanh Y cũng cười, ngoại tổ mẫu vốn vì nàng là tỷ tỷ của Thanh Thái nên mới quan tâm nàng, nhưng nhiều lần nàng làm ngoại tổ mẫu không vui, nên không thích nàng, thậm chí là ghét, há lại có thể che chở cho nàng như trước? Nhưng nàng không trách ngoại tổ mẫu. Là chính nàng không tốt, luôn tìm đường chết, làm người ta không thích.

Kỷ Thanh Y vân vê hoa văn trên ống tay áo, thầm hạ quyết tâm, kiếp này nàng nhất định mở to hai mắt, không để Lê Nguyệt Trừng lừa.

Lại một ngày trôi qua, Đỗ ma ma đúng hạn tới. Thái Tâm chạy như bay vào, giọng nói vang dội, hưng phấn nói với Kỷ Thanh Y: “Tiểu thư, Đỗ ma ma tới cửa rồi, đang đi về phía này. Người có muốn tự mình đi đón không?”

“Ta không đi.” Kỷ Thanh Y bĩu môi: “Ta viết xong rồi, sợ gì bà ta? Tổ Tâm, người đi đón đi, ta sắp xếp lại kinh văn lần nữa.”

Lúc trước không chép xong, phải trộn lẫn để vượt qua kiểm tra, Kỷ Thanh Y tỏ ra rất thân thiết với Đỗ ma ma, nhưng Đỗ ma ma thiết diện vô tư, không có chuyện châm chọc. Bây giờ nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, sao còn phải đi đón bà ta?

Tổ Tâm đặt xấp giấy Tuyên Thành dày xuống, xoay người đi đón. Kiểu chữ của Tổ Tâm và nàng không giống nhau, người sáng suốt vừa nhìn là biết, Đỗ ma ma lại không phải người mắt mờ vì tuổi già, sao có thể không nhận ra? Đến lúc đó, trên người nàng lại gánh thêm tội. Chỉ có điều, lần này tính toán của Tổ Tâm đành vô dụng.

Kỷ Thanh Y cười lạnh, rút kinh văn Tổ Tâm chép ra, lấy kinh văn được giấu gộp vào chỗ kinh văn trên tay, thanh thần chờ Đỗ ma ma đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gặp Từ Lệnh Sâm

Đỗ ma ma nhìn Kỷ Thanh Y đưa kinh văn tới thì hết sức ngạc nhiên.

Đại khái kiểm tra qua một lần, xác thực toàn bộ đều được viết xong, khuôn mặt vốn nghiêm túc của bà rốt cục cũng dần ra: “Sau nửa tháng, tiến độ của biểu tiểu thư quả thật là nhanh hơn không ít. Nếu viết xong thì hôm nay cũng nên cùng ta trở về đi thôi, Thái phu nhân rất nhớ tiểu thư đấy.”

Khóe miệng Tổ Tâm giật giật, trên mặt thoáng qua chút thất vọng.

Nàng ta không ngờ lần này Đỗ ma ma lại qua loa cho xong như vậy.

Trong lòng Kỷ Thanh Y biết rõ âm thầm cười lạnh nhưng lại giả vờ như không nhìn thấy, để cho Tổ Tâm gói kỹ kinh văn đưa cho Đỗ ma ma.

“Ta cũng rất nhớ ngoại tổ mẫu cùng Thanh Thái.” Kỷ Thanh Y khẽ nhún người hành lễ với Đỗ ma ma: “Khiến ma ma phải lui tới nhiều lần, người vất vả rồi.”

Đỗ ma ma không ngờ Kỷ Thanh Y sẽ làm lễ như vậy nhất thời liền lấy làm kinh hãi, bà nhìn Kỷ Thanh Y, ánh mắt có chút phức tạp.

Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như thế?

Thái phu nhân đã quá thất vọng về nàng rồi, cũng đã quyết định sẽ không quản nàng nữa.

Bộ dáng của nàng xinh đẹp, chỉ cần nịnh bợ Thái phu nhân một chút, Thái phu nhân nhất định sẽ không bạc đãi nàng, ít nhất thì cũng sẽ an bài cho nàng một cuộc hôn nhân tốt.

Chỉ tiếc vị biểu tiểu thư xinh đẹp này lại ngang bướng cố chấp, ngay cả Thái phu nhân cũng không được dạy được nàng cho nên mới cảm thấy chán ghét mà vứt bỏ nàng.

Đỗ ma ma thăm nghĩ, vốn yêu kiều giống như một đóa hoa, rõ ràng con đường phía trước rộng mở, lại tự tay mình hủy hoại, thật là đáng tiếc.

Tổng cộng có hai chiếc xe ngựa, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Kỳ Thanh Y, năm chậu phong lan cũng được mang theo, đoàn người thu dọn thỏa đáng liền theo đường lớn bằng phẳng hướng về Kinh Thành.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, lúc đi còn là mùa đông, thế mà mới một cái chớp mắt, khí trời cũng đã ấm dần rồi.” Tổ Tâm thở dài một hơi nói: “Tiểu thư, lần này trở về, ngài ngàn vạn lần cũng đừng giận đối với đại tiểu thư.....”

Nàng không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc tới sắc mặt của Kỳ Thanh Y liền trở nên cứng ngắt.

Quả thực là không mở bình thì ai biết trong bình có gì, người có ý đồ thì chẳng ai bảo là nham hiểm.

Qua một hồi lâu Kỳ Thanh Y mới cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta tự nhiên sẽ không âm ỉ với nàng ta, nhưng cũng sẽ không tùy ý để người khác đến khi dễ trên đầu ta.”

Tổ Tâm vội nói: “Tiểu thư đừng kích động.....”

“Ta đương nhiên sẽ không kích động!” Giọng nói Kỳ Thanh Y có chút không vui cắt đứt lời nói của Tổ Tâm: “Ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai hết, không có gì quan trọng hơn là việc nhận được sự yêu quý từ Thái phu nhân, lần này hồi kinh, đồ cho Thái phu nhân vui vẻ mới là điều quan trọng nhất, hai người các ngươi lúc nào cũng phải nhắc nhở ta chuyện này. Đặc biệt là Thái Tâm.....”

Kỳ Thanh Y một câu hai nghĩa nói: “Ngươi nhất định không thể để tính tình bị kích động, nhất định phải nhẫn nại.”

Tổ Tâm cùng Thái Tâm nhanh chóng gật đầu đồng ý: “Tiểu thư yên tâm, chúng ta nhớ kỹ, nhất định không rước lấy phiền phức cho tiểu thư.”

Kỳ Thanh Y làm ra vẻ yên tâm, khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh xe ngựa liền tiến vào đường lớn.

Đi về phía trước một đoạn, xe ngựa đột nhiên phát ra một tiếng “Kêu kẹt”, theo sát sau đó là tốc độ xe ngựa vốn vững vàng đều đặn bỗng rung lắc kịch liệt khiến ba người ngồi trong xe lệch trái lệch phải, đứng ngồi không yên.

Thái Tâm trước tiên chạy đến ôm lấy Kỳ Thanh Y.

Mà kỳ Thanh Y thì lại nhào tới trên bàn trà bảo vệ năm bồn hoa phong lan còn chưa trở cảnh non, chỉ tiếc lại chậm một bước, hai tay nàng chỉ ôm được bốn bồn.

Tơ mắt nhìn bồn cây còn lại vì không được bảo vệ mà rơi xuống, Kỳ Thanh Y đang đau lòng không thôi, may mắn là có Tổ Tâm nhanh tay ôm được bảo vệ trong ngực.

Kỳ Thanh Y lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu tặng cho Tổ Tâm một ánh mắt tán thưởng.

Bên ngoài, phu xe “Ồi chào” một tiếng, sau một hồi lão đảo, dừng đưa, rốt cục xe ngựa cũng dừng lại được.

Cứ nghĩ mọi chuyện xảy ra rất chậm, nhưng thực tế cũng chỉ trong một cái chớp mắt, đợi đến khi xe ngựa dừng hẳn lại, Kỳ Thanh Y thấy Thái Tâm Tổ tâm đều không sao, lúc này mới cúi đầu nhìn phong lan trong ngực. Năm bồn phong lan, hoàn hảo không chút tổn hại gì.

Rèm xe bị vén lên, sắc mặt Đỗ ma ma khẩn trương nhìn một vòng quanh xe: “Biểu tiểu thư, người không sao chứ?”

“Ba người chúng ta đều không có việc gì, ma ma yên tâm.” Kỳ Thanh Y hướng Đỗ ma ma lắc đầu, còn không quên nở một nụ cười nhẹ trấn an bà: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Đỗ ma ma thở phào nhẹ nhõm, đọc một câu khấn Phật, sau đó nói: “Càng xe bị đứt một cái, biểu tiểu thư mang mạng che mặt, sau đó đổi sang xe ngựa của ta đi.”

Vừa mới dứt lời, bà liền hướng Tổ Tâm Thái Tâm lạnh lùng nói: “Hai người các ngươi còn ngần ra làm gì, còn không mau đỡ biểu tiểu thư xuống xe.”

Bà đây là sợ Kỳ Thanh Y không chịu đổi sang xe ngựa dành cho hạ nhân mà nháo lớn trên đường, lúc đó sẽ mất hết mặt mũi của phủ Bình Dương Hầu.

Kỳ Thanh Y đeo mạng che mặt lên liền xuống xe, đi về phía xe ngựa của Đỗ ma ma: “Ta theo ma ma ngồi xe trở về trước, khiến các người phải ở chỗ này chờ rồi, chờ chúng ta về đến nhà, sẽ phái người đón các ngươi.”

Đỗ ma ma vốn tưởng rằng Kỳ Thanh Y sẽ nhất quyết không chịu, ngược lại lại thấy nàng không làm âm ỉ, nên nào dám có bất mãn gì, nhanh chóng gật đầu: “Biểu tiểu thư đã an bài, tất cả liền theo dặn dò của người mà làm thôi.”

Bà vừa nói, vừa đỡ lấy tay Ký Thanh Y, giúp nàng lên xe ngựa.

Chỉ tiếc, chân trước Ký Thanh Y mới dẫm lên băng ghế, liền nghe thấy “Kéo kẹt” một tiếng, trong xe ngựa liền sụp xuống, hai bánh xe cũng bị văng ra ngoài.

Không cần phải nói cũng biết, tất nhiên là trục xe đã bị đứt.

Sắc mặt Đỗ ma ma lập tức trở nên xanh mét, tay Ký Thanh Y cũng không khỏi nắm chặt thành quả đấm, trong lòng sinh ra một nỗi sợ hãi.

Đang êm đẹp, làm sao mà cả hai chiếc xe ngựa đều bị hỏng? Hơn nữa còn là hỏng ở chỗ mấu chốt.

Không cần phải nói cũng biết là có người cố ý giở trò, mục đích đúng là không muốn để cho nàng trở lại kinh thành.

Thật may là bọn họ dừng lại kịp thời, nếu để trong lúc xe ngựa đang chạy nhanh mà bị đứt trục, hậu quả kia thực sự không dám tưởng tượng.

Có thể trăm phượng ngàn kế mưu hại nàng, trừ Lê Nguyệt Trùng ra cũng không còn ai khác.

Lòng dạ cũng thật độc ác a!

Ký Thanh Y khẽ nheo mắt lại, liếc mắt nhìn Tố Tâm đứng bên cạnh.

Nếu không phải là nàng mặt báo, Lê Nguyệt Trùng làm sao có thể biết mình đã chép xong Kinh Kim Cương, làm sao có thể sắp xếp để tạo ra một vờ tuồng đặc sắc như vậy.

Vốn còn chưa muốn bứt dây động rừng, nàng tính toán giữ lại Tố Tâm bên người để che mắt Lê Nguyệt Trùng. Nhưng bây giờ nhìn lại, có rất nhiều chuyện sẽ vượt qua tầm kiểm soát của chính mình.

Thay vì lưu lại một con rắn độc ở bên cạnh, còn không bằng nghĩ ra biện pháp không làm kinh động đến Lê Nguyệt Trùng mà giải quyết luôn Tố Tâm.

Đúng, phải trừ bỏ Tố Tâm, lấy lòng ngoại tổ mẫu, khiến cho lão nhân gia đồng ý cho mình tiếp tục cùng Đoàn tẩu học cách trồng hoa, hai chuyện này là hai chuyện quan trọng nhất.

“Biểu tiểu thư, đều là ta làm việc không chu đáo, lúc tới không có kiểm tra kỹ xe ngựa, để cho người phải sợ hãi rồi.” Đỗ ma ma lấy lại bình tĩnh, khẽ nhún người nói: “Để ta dẫn dò phu xe cưỡi ngựa vào thành mượn xe ngựa quay lại, người chờ trong chốc lát, ta an bài xong sẽ đỡ người đến đình nghỉ mát bên kia nghỉ ngơi.”

Thái phu nhân còn đang ở trong Hầu phủ không đi đâu, Đỗ ma ma lại chính là tai mắt của Thái phu nhân, cho nên đối với bà nàng hết sức tin tưởng.

Ký Thanh Y vội nói: “Ma ma đừng nóng giận, ta hiểu đây là do ta, người chẳng qua cũng là vì bị ta làm liên lụy mà thôi.”

Đỗ ma ma nghe xong cũng không khỏi giật mình trong lòng.

Lúc bà đi, đại tiểu thư Trần Bảo Linh xác thực là có đi tìm bà, dặn bà nhất định không được để cho biểu tiểu thư đục nước béo cò để dàng trở lại Kinh Thành.

Nhưng lúc ấy bên cạnh cũng chỉ có bà cùng đại tiểu thư hai người mà thôi.

Thấy bà kinh ngạc, Ký Thanh Y lại nói: “Lửa cháy đến cửa thành, cũng chỉ có thể khiến ma ma chịu ủy khuất thôi.”

Thực sự là không thể tin được, ngăn ngăn có nửa tháng, vị biểu tiểu thư này liền giống như trở thành người khác vậy.

Đỗ ma ma trong lúc giật mình lại quên mất phải nói gì rồi, sững sờ trong chốc lát mới phản ứng kịp: “Là ta làm việc không tốt, biểu tiểu thư tuyệt đối đừng nghĩ quá nhiều, không nói tới Thái phu nhân vẫn luôn nhớ người, ngay cả biểu thiếu gia lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm mong người sớm trở về……”

Ký Thanh Y lắc đầu một cái: “Ma ma không cần nói nữa, ta là người như thế nào, trong lòng ta tự nhiên hiểu rõ. Ngày trước đều là ta không đúng, hôm nay nếu thật có chuyện gì ngoài ý, cũng là ta gieo gió gặt bão. Ta chỉ là cảm thấy may mắn khi không có làm tổn thương đến ma ma, nếu không ta thật không còn mặt mũi nào trở về nhìn tổ mẫu nữa.”

Đỗ ma ma còn đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nhìn thấy xa xa một chiếc xe ngựa hết sức xa hoa lộng lẫy đi tới.

Đừng nói là Tố Tâm Thái Tâm cùng Trương mục Ký Thanh Y, mà ngay cả Đỗ ma ma đi theo bên người Thái phu nhân đã mấy chục năm, không biết đã gặp qua bao nhiêu quý nhân nhà cao cửa rộng, xe ngựa xa xỉ hoang phí, nhưng cũng đều bị sự tinh xảo của chiếc xe ngựa này làm cho kinh ngạc.

Hai bên sườn xe được làm từ gỗ lim sơn màu đỏ thẫm, cửa sổ được làm bằng thủy tinh sáng loáng**, bốn góc còn treo bốn chiếc đèn Lư Ly, dưới đèn còn được khảm những hạt trân châu quý giá.

** Đây là nguyên văn tác giả, ta cũng không hiểu sao ở cổ đại mà đã có cửa thủy tinh

Kéo xe là hai con tuấn mã toàn thân tuyết trắng, cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh.

Trái lại phu xe điều khiển hai con ngựa còn rất trẻ, là thiếu niên trên dưới cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, áo choàng ngoài được làm từ gấm lụa màu xanh ngọc, khuôn mặt anh tuấn, khí chất xuất chúng, không có chỗ nào thua kém so với công tử nhà quyền quý. Phu xe mà đã ưu tú như vậy, không biết người ngồi bên trong xe ngựa sẽ cao quý đến nhường nào?

Triều Đại Tề có quy định, ngoại trừ những người có công lớn với Đại Tề được Hoàng đế ban thưởng ra thì chỉ có người trong hoàng thất mới có tư cách được dùng cử sở thủy tinh.

Nhưng lúc này Đường kim Hoàng thượng còn đang đưa ra những chính sách tiết kiệm, giữ mình liêm khiết, liền ngay cả hoàng hậu cũng dẫn đầu hưởng ứng cắt giảm chi phí trong cung, vậy thì đây là người nào mà lại dám can rỡ như thế?

Xe ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt mọi người, Đỗ ma ma vội tiến lên phía trước, đưa ra bái thiếp, kể rõ tình huống của mình, sau mới nói: “Ta sẽ nhanh chóng để cho xe ngựa rời sang bên cạnh, xin chờ trong chốc lát.”

Phu xe nhận lấy thiếp dâng vào bên trong.

Chỉ nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh từ bên trong truyền ra: “Thì ra là người của phủ Bình Dương Hầu.”

Trong lòng Kỳ Thanh Y không khỏi giật mình, âm thanh này như thể nào lại quen thuộc thế??

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ xem bên trong là ai, thì một cánh tay từ trong đã vén tấm màn xe mỏng như cánh ve trong trẻo như bầu trời sau cơn mưa ra, tiếp sau đó là một nam tử mặc áo bào tơ lụa màu đen bên trên là những họa tiết hoa văn như bảo thạch.

Trong nháy mắt lúc hắn xuất hiện, xung quanh đột nhiên yên tĩnh hẳn lại, tầm mắt mọi người đều tập trung trên người hắn.

Vị công tử chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, ngũ quan tinh xảo đến cực điểm, mặt mày như họa, thân hình cao lớn tuấn tú, anh khí bùng bùng.

Người nọ đứng ở đó, xung quanh giống như bùng sáng, làm cho người ta muốn không chú ý cũng thật khó.

Kỳ Thanh Y như bị sét đánh, lập tức liền ngây ngẩn cả người, nửa ngày cũng chưa có lấy lại tinh thần.

Từ Bảo Sinh!

Nàng làm sao có thể gặp Từ Bảo Sinh?

Không, không đúng, Từ Bảo Sinh là tên giả hắn dùng ở kiếp trước, là tên hắn đã thêu dệt bịa đặt ở trước mặt nàng.

Tên của hắn chân chính phải là Từ Lệnh Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Từ Lệnh Sâm, tự Huyền Ngọc, là trưởng tử của Ninh Vương- huynh đệ cùng cha khác mẹ của Hoàng đế.

Từ sớm đã được phong làm Thế tử, thân phận của hắn tự nhiên rất cao quý.

Đường Kim hoàng hậu là biểu tỷ ruột thịt của Ninh vương phi- mẫu thân của hắn, ở kinh thành, hắn hoàn toàn có thể đi ngang*.

****Đi ngang:** ý chỉ hống hách, hoành hành ngang ngược

Dòng dõi quý tộc tôn quý như thế tất nhiên là không thể chạm tới, cùng với nàng- thân là biểu tiểu thư còn phải sống nhờ ở phủ Bình Dương Hầu vốn là người của hai thế giới.

Nhưng đời trước, bọn họ lại có tình gặp nhau.

Hắn giống như mèo vờn chuột trên đầu nàng, lừa gạt nàng, nói hắn mặc dù là người kinh thành nhưng song thân* lại sống ở nơi khác, hắn một thân một mình ở kinh thành, rất đáng thương, giống nàng đều không chỗ nương tựa.

***Song thân:** cha mẹ

Nàng lúc ấy tin lời của hắn, bỏ xuống phòng bị đối với hắn, còn thường xuyên an ủi hắn.

Cho đến khi nàng trở lại kinh thành, trong một lần cùng Lê Nguyệt Trùng tham gia tiết trồng cây, nghe có người nói Thế tử Ninh vương tới, nàng mới từ xa xa nhìn thoáng qua.

Chính là một cái nhìn ấy đã để cho nàng biết được thân phận thật sự của hắn, cũng biết được hắn vẫn luôn một mực gạt nàng.

Chỉ có nàng vẫn luôn ngu ngốc, mới nhìn dung mạo khí chất kia mà nhận nhầm là con cháu quan lại tầm thường nào đó.

Có phải cũng vì nàng đàn, nàng ngu ngốc mà hắn mới cảm thấy trêu đùa nàng rất vui hay không?

Kỷ Thanh Y nhìn đôi mắt như mặc ngọc của Từ Lệnh Sâm từ tốn nhìn qua tất cả mọi người, lạnh nhạt, không nhìn ra bất cứ tâm tình gì, lập tức liền tỉnh táo.

Nàng thế nào lại quên, nàng đã sống lại. Trước mắt nàng cùng Từ Lệnh Sâm còn không quen biết nhau.

Nàng cũng không còn là Kỷ Thanh Y bị nhốt ở biệt viện năm đó, hắn cũng không phải là Từ Bảo Sinh khi đó cười lên sẽ để lộ hàm răng trắng bóc, đôi mắt sáng ngời.

Kỷ Thanh Y hiểu được nên vội vàng cúi thấp đầu che dấu biểu tình luống cuống của bản thân.

Đến khi nhìn đến mạng che mặt rũ xuống trước ngực mình, nàng mới đột nhiên nhớ tới mình còn đang mang mạng che mặt, mới vừa rồi có trọn mắt nhìn cũng được, giật mình cũng chẳng sao, Từ Lệnh Sâm đều không nhìn thấy.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng mơ hồ lại có chút khó chịu.

Hắn lừa gạt nàng, nàng còn chưa có đòi lại công đạo!

Nhưng trên đời này thực sự có còn công đạo?

Chỉ là tại sao Từ Lệnh Sâm lại tới một mình, sủng vật hắn yêu nhất, Tiểu Hầu Tử Từ Mị Mị tham ăn tại sao lại không thấy?

Hắn không phải thương yêu nhất là con khi nhỏ đó sao? Không phải là đi tới chỗ nào cũng mang theo nó sao?

Hắn còn nói đó là nữ nhi của hắn, còn để cho nàng cùng hắn gọi nó là “Mị mị”, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, chính là khi con khi này chạy loạn, hắn đuổi theo nó nên mới gặp nàng.

Từ Mị Mị mặc dù là con khi nhưng lại rất hiểu tính người, không nói đến nó vô cùng thông minh, tay chân còn rất linh hoạt, chạy qua chỉ để lại tàn ảnh.

Nói không chừng hiện tại nó đang trốn ở nơi nào đó len lén nhìn mọi người đấy?

Chờ khi phát hiện ra đồ ăn ngon, hoặc vật gì đó chơi vui, nó sẽ đột nhiên nhảy ra, hù dọa khiến người ta giật mình.

Kỷ Thanh Y đắm chìm trong suy nghĩ của mình hoàn toàn không biết Đỗ ma ma vội vàng dẫn người ra mắt hành lễ với Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm để cho bọn họ đứng lên, đầu lông mày khẽ nhíu nói ở bên ngoài không cần giữ lễ với hắn, toàn bộ quá trình nàng đều không nhìn thấy.

“Bản Thế tử không gặp coi như xong, nếu đã gặp cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.” Từ Lệnh Sâm lạnh lùng nói: “Đỗ ma ma mời biểu tiểu thư nhà các người lên xe đi, bản Thế tử cười ngựa tiễn các người trở về.”

Cả Kinh Thành có ai mà không biết Ninh Vương Thế tử Từ Lệnh Sâm là người ngạo mạn khinh thường vạn vật?

Thời điểm hắn nói chuyện, mang theo sự cao quý bẩm sinh không thể nghi ngờ gì chính là ra lệnh cho bọn họ, Đỗ ma ma không cách nào từ chối, chỉ đành phải nhắm mắt mời Kỷ Thanh Y lên xe ngựa.

Kỷ Thanh Y còn đang suy nghĩ chuyện của mình, đời nào biết được chỉ trong một cái chớp mắt nàng lại phải ngồi lên xe ngựa của Từ Lệnh Sâm?

Đỗ ma ma nhỏ giọng gọi hai ba lần, nàng mới phản ứng được.

“Biểu tiểu thư, Thế tử Điện hạ nể mặt Hầu gia giúp chúng ta một lần, chúng ta mau mau lên xe ngựa trở về phủ, đừng chậm trễ Thế tử làm việc.”

Đỗ ma ma thúc giục, trong giọng nói lộ ra chút không vui.

Kỷ Thanh Y nhìn một chút Thái Tâm cùng Tổ Tâm vẫn còn đang ngây ngốc, lúc này mới phản ứng kịp.

Đỗ ma ma nhất định là nghĩ nàng cùng hai nha hoàn giống nhau, đều bị sắc đẹp của Từ Lệnh Sâm mê hoặc đến quên cả trời đất.

Cách một tấm mạng che mặt, Kỷ Thanh Y hung hăng trọn mắt lườm Từ Lệnh Sâm một cái.

Nàng thật vất vả mới lưu lại ấn tượng tốt trước mặt Đỗ ma ma, tất cả đều bị hấn phá hư. Nếu không phải bộ dáng hấn xuất sắc, Đỗ ma ma như thế nào sẽ hiểu nhầm nàng là người lỗ mãng?

Nghĩ như thế, nàng cũng không khách khí, không chỉ có lập tức lên xe, mà còn bảo cả Tổ Tâm Thái Tâm mang theo năm bồn hoa cùng lên xe.

Nàng làm ra bộ dáng đương nhiên phải như thế khiến Đỗ ma ma không khỏi co rút khóe miệng. Định ra tay ngăn lại, nhưng chính chủ là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm còn không nói gì, bà nào có tư cách quá phận ấy?

Từ Lệnh Sâm nhìn người mình nhớ mong hăng đem lên xe, khóe môi cong cong khẽ cười.

Bước đầu tiên, thành công hoàn mỹ.

Hấn nhất định sẽ để lại cho nàng một ấn tượng sâu sắc.

Xe ngựa hoa lệ, trùng hợp gặp nhau, thiếu niên ánh tuấn xuất sắc, nàng nhất định trọn đời khó quên.

Rất tốt, dựa theo kế hoạch, không bao lâu nữa hấn có thể ôm được mỹ nhân về nhà.

Ừ, nói không chừng, giờ phút này nàng còn đang nhìn lên hấn đấy.

Trong đầu nảy ra suy nghĩ này, Từ Lệnh Sâm theo bản năng liền ưỡn thẳng sống lưng, hăng hái chiến đấu.

Chỉ có điều hấn nghĩ hơi nhiều.

Kỷ Thanh Y căn bản cũng không nhìn hấn, chỉ vội vã cuống cuồng ôm lấy một chậu phong lan.

Nàng muốn đồ cho Thái phu nhân vui vẻ, muốn Đoàn tẩu đồng ý để nàng tiếp tục học trồng hoa, mấy bồn hoa này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì không may.

Kỷ Thanh Y lo lắng sẽ còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên nàng liên tục dẫn dò Tổ Tâm Thái Tâm “Hai người các người nhất định phải trông chừng thật cẩn thận hai bồn hoa trước mặt mình, trên đường tắc lư lờ ta có xảy ra chuyện gì cũng không cần vội vàng, nhưng mấy chậu phong lan này nhất định phải bình yên về đến nhà.”

May mắn chính là chặng đường kế tiếp vô cùng bình an.

Vó ngựa cũng dần chậm lại, xe ngựa liền dừng hấn trước cửa chính của phủ Bình Dương Hầu.

Đỗ ma ma trước xuống xe ngựa, phản phó Tổ Tâm thái Tâm đỡ Kỷ Thanh Y xuống xe, sau đó liền nhanh chóng đến cảm ơn Từ Lệnh Sâm.

Về mặt Từ Lệnh Sâm trong treo mà lạnh lùng, chẳng nói gì chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Quý tộc Hoàng gia, tự nhiên là có tư cách khinh thường mọi thứ.

Đỗ ma ma vội nói: “Chuyện hôm nay phải đa tạ Thế tử đã ra tay cứu giúp, kính xin Điện hạ chờ trong chốc lát, nô tỳ vào bẩm báo Thái phu nhân để người ra đón tiếp Điện hạ.”

Từ Lệnh Sâm gật đầu nói: “Nếu đã đến cửa mà không vào quả thực là có chút thất lễ rồi, Thái phu nhân tuổi cũng đã cao, ta mặc dù là người trong hoàng thất, nhưng phu nhân ở trước mặt ta vẫn là trưởng bối, huống chi phu nhân Bình Dương Hầu còn là đường cô cô của ta. Không cần kính động mọi người, ta theo ma ma cùng đi bái kiến Thái phu nhân thôi.”

Đỗ ma ma không khỏi thất kinh.

Ninh Vương Thế tử Từ Lệnh Sâm thân phận cao quý, tính tình kiêu ngạo, đừng nói đến phủ Bình Dương hầu hấn không để vào mắt, ngay cả hoàng đế cũng không dám chỉ tay năm ngón trước mặt hấn, không có cách nào trị hấn.

Ai dám nói hấn không cung kính!

Mặc dù bà muốn mời Ninh Vương Thế tử vào cửa, nhưng kia quả thực chỉ là khách khí mà thôi, ngàn vạn lần không nghĩ tới hấn sẽ vào cửa làm khách.

Đỗ ma ma giống như ở trong mộng tỉnh lại, vội vàng sai người mở ra cửa chính, lại để cho người vội vàng đi bẩm báo cho Thái phu nhân biết.

Kỷ Thanh Y cũng vô cùng sửng sốt.

Đời trước Từ Lệnh Sâm cùng phủ Bình Dương Hầu cơ bản đều không có qua lại, sao hấn lại muốn đi bái kiến Thái phu nhân? Chẳng lẽ là trí nhớ của cô có chút không đúng?

Từ Lệnh Sâm thật giống như không thấy dáng vẻ hốt hoảng như lâm đại địch của Đỗ ma ma, hấn ung dung ngẩng đầu thường thức tấm bảng treo trước cửa lớn. Bức hoành phi ngự bút—phủ Bình Dương Hầu, giống như có thể đem mấy chữ kia thành trò đùa rất vui vậy.

Kỷ Thanh Y tránh ở một bên, nửa cúi đầu mím chặt môi.

Từ Lệnh Sâm giống như lơ đãng nhìn thoáng qua nàng một cái, trong lòng liền muốn giận.

Ngàn tính vạn tính, rốt cuộc cũng gặp được nàng, lại không nghĩ đến nàng sẽ mang theo mạng che mặt.

Nếu không phải ngại ở trước mặt mọi người, hẳn hận không thể tiến lên một bước xóc cái mạng che mặt ấy lên, nâng mặt nàng lên ngắm nhìn cho thật kỹ.

Không được, hẳn nhất định phải thấy nàng, nếu không trò đùa kế tiếp không thể diễn được rồi.

Thật may là hắn còn chưa ra tay.

Trong lòng Từ Lệnh Sâm rất vui vẻ nhưng trên mặt lại hết sức lạnh lùng.

Mở cửa ra, Đồ ma ma liền dẫn theo Thế tử Từ Lệnh Sâm vào cửa.

Kỷ Thanh Y rời lại phía sau mấy bước, quy củ đi sau.

Phủ Bình Dương Hầu, rốt cuộc nàng cũng trở về rồi.

Lúc này đây, âm toán của Lê Nguyệt Trùng, sự khi dễ của Trần Văn Cẩm, toàn bộ nàng đều quên hết, nàng chỉ muốn nhanh chóng về viện nhìn Thanh Thái thật kỹ mới được.

Đột nhiên một sinh vật đầy lông lá nhảy tới trước mặt Kỷ Thanh Y, hơn nữa còn lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy lên, đánh rớt cái mạng che mặt của nàng sau đó nhanh chóng bỏ chạy, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

“Xoạch” một tiếng, âm thanh mạng che mặt rơi xuống mặt đất thật rõ ràng, người đi ở phía trước nghe tiếng liền quay đầu lại, tầm mắt của mọi người đều rơi vào trên người Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y tinh tường nhận ra ánh mắt Từ Lệnh Sâm khi nhìn đến nàng có chút kinh ngạc, khuôn mặt vốn không chút biểu cảm cũng nở một nụ cười ôn hòa, hoàn toàn khác với sự ung dung cao ngạo lạnh lùng trước đó, nụ cười này mang theo một phần xấu hổ hồn nhiên giống như thiếu niên mới lớn biết yêu.

Ánh mắt kia quá mức thẳng thắn cùng chuyên chú khiến cho trái tim của Kỷ Thanh Y đập thình thịch, hai má bỗng nóng hừng hực, trong lòng lại có kim nén tức giận.

Từ Lệnh Sâm hẳn đây là có ý gì?

Đồ ma ma lấy làm kinh hãi, thấy Tổ Tâm Thái Tâm ở bên người Kỷ Thanh Y đều đang ôm hoa lan, bà liền vội vàng lui về mấy bước, nhặt mạng che mặt lên.

Vốn định đeo lại cho Kỷ Thanh Y, nhưng người cũng đã vào cửa chính, đợi lát nữa kiểu gì cũng phải bái kiến Thế tử Ninh Vương, lúc này mà còn mang mạng che mặt cũng không khỏi có chút buồn cười.

Tay cầm lấy mạng che mặt, bà không khỏi liếc nhìn Kỷ Thanh Y một cái, sau đó nhanh chóng chạy tới sau lưng Từ Lệnh Sâm dẫn hắn vào trong.

Từ Lệnh Sâm đi ở phía trước, dáng người cao ngất tuấn tú, vai rộng hông nhỏ khiến Kỷ Thanh Y hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đồ ma ma tám phần sẽ cho rằng nàng cố tình làm rớt mạng che mặt để thu hút sự chú ý của Từ Lệnh Sâm, mượn cơ hội này để dựa giẫm vào người quyền thế.

Thật đúng là tai bay vạ gió!

Nàng muốn giải thích nhưng ai sẽ tin nàng đây?

Mà người khởi xướng là con khi lông ngắn Từ Mị Mị kia chẳng biết đã trốn đến nơi nào rồi.

Muốn trách thì phải trách Từ Lệnh Sâm, nuôi sủng vật nào không nuôi cứ nhất định phải nuôi một con khi dượng ra tính tình vô pháp vô thiên, còn đặt cho nó một cái tên người nữa.

Tóm lại chính là Từ Lệnh Sâm không đúng.

Nàng cũng biết, phàm là gặp phải Từ Lệnh Sâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt. Hắn chính là khắc tinh mà trời cao phái xuống để trị nàng.

Từ Lệnh Sâm lại không biết mình bị người ta mắng, trong lòng vô cùng đắc ý.

Bước thứ hai, vừa thấy đã yêu, thành công hoàn mỹ.

Nàng nhất định động lòng, nhất định sẽ như con nai chạy loạn, nhất định sẽ xấu hổ.

Nói không chừng buổi tối sẽ vì bệnh tương tư mà không ngủ được đấy.

Coi như có ngủ được cũng nhất định sẽ mơ thấy hấn.

Hấn là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm nha, muốn bắt một tiểu cô nương còn chưa có nhiều kinh nghiệm sống chẳng phải là rất dễ dàng sao?

Từ Lệnh Sâm càng nghĩ càng thấy hài lòng, trong đầu đã bắt đầu phác thảo chuyện bọn họ thành thân sinh con sau này.

Thái phu nhân đã dẫn theo mọi người đứng chờ, thấy được người liền tiến lên hành lễ.

Kỷ Thanh Y nhìn thấy đi theo sau lưng Thái phu nhân chính là Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trùng, một thướt tha thanh thuần, một đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, hai người một trái một phải đi theo Thái phu nhân, ngay cả cử chỉ cùng tiết tấu cũng giống nhau đồng nhất, thật giống như tỷ muội ruột thịt.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

Nàng cho là Trần Bảo Linh tất nhiên sẽ vẫn giống như trước kia cứng rắn nghiêng lợi trọn tròn mắt nhìn mình, chỉ tiếc lần này nàng lại nghĩ sai rồi.

Trần Bảo Linh khoác một chiếc áo ngoài màu vàng nhạt, đầu cài trâm ngọc bích, tóc đen mượt như mây, hai mắt sáng như sao, trên mặt còn có chút ửng đỏ nhàn nhạt, cặp mắt kia nhìn về phía Từ Lệnh Sâm mang theo sự ngưỡng mộ cùng yêu say đắm.

Kỷ Thanh Y vô cùng ngạc nhiên!

Bộ dáng này của Trần Bảo Linh chứng tỏ đã không phải lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Từ Lệnh Sâm, nghiêm nhiên chính là một bộ dáng dễ tình đã cảm sâu.

Chẳng lẽ Trần Bảo Linh sống chết cũng không muốn lập gia đình là vì Từ Lệnh Sâm?

Đây chính là nguyên nhân mà sau khi nàng ta lập gia đình sinh con xong liền buồn bực không lâu mà chết sao?

Kỷ Thanh Y đưa tầm mắt nhìn qua, mới phát hiện đầu chỉ có mình Trần Bảo Linh, ngay cả nha hoàn bà vũ đi theo bên cạnh Thái phu nhân cũng đề lên nhìn Từ Lệnh Sâm.

Bà vũ lớn tuổi một chút còn không sao, cháu dâu trẻ tuổi, tiểu thư chưa gả cùng đám nha hoàn đều đỏ mặt, ánh mắt mắt lánh thật giống như..... Đám ruồi nhặng gặp được miếng thịt thối, hận không thể lập tức nhào tới.

Nàng không khỏi hung hăng trọn mắt lườm Từ Lệnh Sâm một cái, tên khốn khiếp này, chỉ mới có gương mặt mà đã hại không ít người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Từ Lệnh Sâm động lòng

Từ Lệnh Sâm nói mình là văn bối muốn tới bái kiến Thái phu nhân, Thái phu nhân thì lại không dám nhận, nhanh chóng hành lễ với hấn.

Từ Lệnh Sâm tiến lên trước, tự mình đỡ Thái phu nhân đứng dậy: “Bình Dương Hầu là rường cột nước nhà, trước đã từng dạy ta cưỡi ngựa bắn cung, ta gọi ông ấy một tiếng” Thầy” thì Thái phu nhân chính là trưởng bối của ta rồi. Về sau thường xuyên qua lại, Thái phu nhân ngàn vạn lần không được khách khí như thế.”

Thái phu nhân đầu tiên là thụ sủng nhược kinh, tiếp đến chân mày liền cau lại.

Về sau muốn thường xuyên qua lại, là có ý gì?

“Điện hạ như vậy ngại chết lão thân rồi.” Trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt lại không mấy may lộ ra chút cảm xúc nào, Thái phu nhân cười nói: “Tuy Điện hạ có lòng quan ái chi ý*, nhưng là lễ thì vẫn không thể bỏ.”

*Quan ái chi ý: ý chỉ yêu thương quan tâm

Vị này chính là Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, mặc dù chỉ là Thế tử phiên vương nhưng tương lai vẫn có thể trở thành hoàng đế.

Đương Kim Hoàng Đế tuổi tầm bốn mươi, chỉ sinh một con trai, lại còn bị bệnh thương hàn cướp đi tính mạng.

Mà Hoàng đế thân thể suy yếu, hàng năm phải dùng thuốc, một thời gian tốt lên, một thời gian lại xấu đi, làm cho lòng người thấp thòm không yên.

Vì vậy mà Hoàng đế để cho ba vị Thế tử phiên vương phụng chiếu vào kinh, đi học tại điện Văn Hoa.

Ba vị Thế tử này đều là người được đề cử để kế vị ngôi vua.

Hắn tự mình tới cửa, Thái phu nhân nào dám chậm trễ, tự mình dẫn hắn đến phòng khách uống trà.

Đoàn người phân chủ khách ngồi xuống, Thái phu nhân sẽ đề cho các vị tiểu thư hướng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm làm lễ.

Trước tiên dĩ nhiên là Trần Bảo Linh.

Nàng là tiểu thư con vợ cả phủ Bình Dương Hầu, mẫu thân là Nam Khang Quận chúa, bàn về thân phận địa vị, ai cũng không sánh được bằng nàng ta.

Đôi con ngươi Trần Bảo Linh trong suốt sáng ngời, hướng về phía Từ Lệnh Sâm kêu một tiếng “Sâm biểu ca”, giọng nói ít đi mấy phần cung kính, nhiều hơn mấy phần thân thiết: “Lần trước gặp biểu ca ở trong cung là ngày 13 tháng 8 năm ngoái, nửa năm nay, Sâm biểu ca tất cả vẫn tốt chứ?”

Kỷ Thanh Y không khỏi ghé mắt.

Trần Bảo Linh tùy tiện thế nhưng lại chủ động quan tâm người khác, còn nói rõ ngày tháng như vậy, xem ra sức mạnh của tình yêu quả nhiên vĩ đại.

Không đúng, Kỷ Thanh Y liếc mắt nhìn Từ Lệnh Sâm một cái, trong lòng thầm nghĩ, phải là sức mạnh của sắc đẹp mới đúng.

Sắc mặt Thái phu nhân đại biến, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trần Bảo Linh: “Bảo Linh, làm sao cháu lại không hiểu quy củ như vậy? Đây là Thế tử Ninh Vương!”

Nam Khang Quận chúa cùng Hoàng đế là đường huynh muội, một tiếng “Sâm biểu ca” này của Trần Bảo Linh đích xác là không có lỗi làm gì, nhưng có ai lại không biết Thế tử Ninh Vương tính khí lớn, tính tình kiêu ngạo, không đặt bất kỳ người nào trong mắt.

Ngộ nhờ hắn trách tội xuống, phủ Bình Dương Hầu làm sao gánh nổi?

Thái phu nhân tròn mắt lườm một cái, song nhanh chóng cùng Từ Lệnh Sâm bồi tội: “Bảo Linh bị chúng ta làm hư rồi, Thế tử ngàn vạn lần đừng để ý.”

“Thái phu nhân quá lo lắng.” Từ Lệnh Sâm khẽ mỉm cười, vốn là khuôn mặt lạnh lùng trong trẻo thoát tục bỗng sáng hẳn lên.

Hắn hướng Trần Bảo Linh gật đầu một cái: “Ta tất cả đều tốt, làm phiên biểu muội nhớ kỹ, nghe nói Nam Khang cô cô gần đây thân thể không được khỏe, biểu muội nhớ thay ta thăm hỏi một tiếng.”

Hàng mi dài của Trần Bảo Linh run rẩy, đôi tay túm chặt lấy quần áo, kích động đến mặt đỏ rần rần.

Thái phu nhân nhìn một cái liền yên lặng thờ dài.

Không thể trách được cháu gái nhà mình không có tiền đồ, chỉ có thể đổ thừa tại Thế tử Ninh Vương quá xuất sắc.

Mặt như bạch ngọc, mày như vẽ lại không nói, nghiêm mặt tựa như bảo kiếm ra khỏi vỏ, xinh đẹp lại sắc bén nguy hiểm, làm cho người ta không dám đến gần.

Nhưng khi hắn cười một tiếng, sắc bén kia liền biến mất, có thể khiến người đối diện choáng váng.

Đời này kiến thức của bà cũng không ít, những thiếu niên xinh đẹp lại càng gặp qua không ít, nhưng xuất sắc giống như Thế tử Ninh Vương gặp một lần sẽ không quên thì bà vẫn là lần đầu gặp được.

Đều nói Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm là mỹ nam tử trong vạn người mới có một, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Trần Bảo Linh lui trở về chỗ ngồi, đôi má đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh, nghiêm nghị đã trở thành thiếu nữ ngây thơ mới rơi vào lưới tình.

Không biết tại sao, Kỷ Thanh Y lại cảm thấy trong lòng chua chát.

Bộ dạng xinh đẹp còn không biết đường thu liễm lại, khắp nơi trên hoa gheo nguyệt!

Nếu không phải là chính hắn phơi mặt khắp nơi ở Trùng Dương, ai biết được Thế tử Ninh Vương lại tuần lăng bất phạm?

Nếu không phải là hắn làm xao động từ đại cô nương đến tiểu tức phụ, thiếu nữ trong kinh thành làm sao có thể coi hắn như rẻ hiên mà chọn?

Bị một đồng ruồi bầu lại trở thành thịt thối, không thấy hổ thẹn thì thôi ngược lại lấy làm vinh hạnh, hừ, thật không biết xấu hổ!

Thái phu nhân lại giới thiệu Lê Nguyệt Trùng nói: “Đây là cháu gái bà con xa bên nhà mẹ đẻ ta.”

Kỷ Thanh Y nhanh chóng nhìn phản ứng của Lê Nguyệt Trùng, sẽ không phải Lê Nguyệt Trùng cũng bị hấn mê hoặc chứ?

Hồ hấp của nàng có chút dồn dập, tay cũng nắm chặt thành nắm đấm.

Lê Nguyệt Trùng đứng lên, nửa cúi đầu, phúc thân làm lễ với Từ Lệnh Sâm: “Lê thị gặp qua Điện hạ.”

Không kiêu ngạo không tự ti, tự nhiên lại thanh thản, hết sức khéo léo.

Từ Lệnh Sâm khẽ gật đầu, Lê Nguyệt Trùng liền lui trở về vị trí của mình, từ đầu tới đuôi cũng không có ngẩng đầu nhìn qua Từ Lệnh Sâm lấy một cái.

Thái phu nhân gật đầu, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Kỷ Thanh Y thở phào nhẹ nhõm.

Không phải nói hấn từ bà già 80 tuổi đến thiếu nữ 8 tuổi đều ăn sạch sao? Nhưng Lê Nguyệt Trùng lại không bị mê hoặc nha.

Có thể thấy được sức quyến rũ của Từ Lệnh sâm cũng chẳng có gì ghê gớm cả, cũng không nhất định giống như trong lời đồn.

Kỷ Thanh Y rốt cục cũng hòa nhau được một ván, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Thái phu nhân liền chỉ nàng nói: “Đây là cháu ngoại gái của ta.”

Kỷ Thanh Y cũng lên trước bái kiến, lễ nghi quy củ một chút cũng không tệ, so với Lê Nguyệt Trùng còn xuất sắc hơn mấy phần.

Trong mắt Thái phu nhân chợt lóe, trong lòng âm thầm “ồ” một tiếng, trên mặt lại không có biểu hiện gì.

Kỷ Thanh Y ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Từ Lệnh Sâm một cái, càng không có sự thẹn thùng mà thiếu nữ nên có.

Từ Lệnh Sâm có chút buồn bực.

Phản ứng này không đúng nha!

Vì hôm nay hấn đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Từ cách ăn mặc, đến từng cử chỉ hành động, ngay cả nụ cười cũng đều được chăm chút tỉ mỉ, bảo đảm thể hiện được vẻ đẹp hoàn mỹ xuất sắc nhất của hấn.

Thân phận cao quý, dung mạo xuất sắc, nàng không có lý do gì mà không động lòng a.

Ngày trước nàng rõ ràng là thích nhất nụ cười của hấn, có đến mấy lần còn nhìn hấn cười đến ngây người.

Làm sao một chiều này bây giờ lại không hữu hiệu?

Từ Lệnh Sâm thế nào cũng không tin được mình đã mất đi sức quyến rũ trong mắt nàng, âm thầm cắn chặt răng.

Trong lúc Kỷ Thanh Y lui về sau, hấn đột nhiên mở miệng nói: “Ta nhớ được trong quý phủ có một vị cô cô có phu quân là tiền khoa Thám Hoa Lang Kỷ Nghiêm, về sau có đến Hà Nam nhậm chức Tri Huyện phủ Khai phong, ở Hoàng Hà lũ lụt vì cứu dân chúng mà hy sinh thân mình. Không biết có quan hệ thế nào cùng vị tiểu thư này?”

Thái phu nhân sững sờ, không ngờ Thế tử Ninh Vương sẽ nhắc tới người này, thở dài một tiếng nói: “Đó là con rể cùng trường nữ của ta.”

Từ Lệnh Sâm lập tức cung kính đứng dậy, trình trọng chấp tay một cái đối với Kỷ Thanh y, nói: “Kỷ đại nhân trung thành với Vua, hy sinh vì đất nước, là tấm gương mẫu mực cho bách quan trăm họ. Thánh thượng từng nói: nếu trên triều đình bá quan đều giống như Kỷ Nghiêm, thì đây chính là hy vọng cho quốc thái dân an. Cuộc đời này của ta chưa được gặp qua Kỷ đại nhân chính là nỗi tiếc lớn nhất trong đời, trong lòng đã sớm coi Kỷ đại nhân như ân sư, chỉ mong cuộc đời này có thể giống như Kỷ đại nhân tạo phúc cho lê dân bách tính.”

Hấn biết, tiểu nha đầu đời này cánh cánh trong lòng nhất hai chuyện.

Một là đệ đệ Kỷ Thanh Thái bị hủy một chân.

Hai là phụ thân sớm qua đời, bỏ lại bọn họ không nơi nương tựa.

Nếu không thể khiến cho nàng động lòng, ít nhất cũng phải để cho nàng nhớ đến mình.

Mặc dù phương thức vạch trần vết sẹo của người khác có chút hèn hạ vô sỉ, nhưng hấn cũng không còn cách nào.

Ai bảo nàng không nhìn hấn!

Một chiều vừa thấy đã yêu này không dùng được, vậy chỉ có thể khiến nàng khắc cốt ghi tâm, tóm lại nhất định phải khiến nàng lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Cảm xúc Kỷ Thanh Y lập tức trở nên kích động, đôi mắt cũng hơi đỏ lên.

Đối với cái chết của phụ thân, nàng oán cũng đã oán, hận cũng đã hận, oán phụ thân vì việc nước mà quên việc nhà, hận triều đình để mặc cho lũ lụt tàn phá khiến cho nàng cùng đệ đệ còn nhỏ đã không nhà để về.

Lúc bị oan ức không thể nói, nàng luôn nghĩ nếu như phụ thân còn sống, nhất định có thể che chở cho nàng cùng Thanh Thái, nàng sẽ không đến nỗi khó khăn như vậy.

Ông ấy chết một cách oan uổng vô ích như thế, ai sẽ nhớ tới ông ấy đây?

Nhưng giờ phút này nàng nghe được những lời Từ Lệnh Sâm nói, mây đen trong lòng lập tức tiêu tán không ít.

Phụ thân không có hy sinh oan uổng, ông ấy là vì nước mà hi sinh, vì dân mà hiến thân, ngay cả Hoàng đế cũng chính miệng khen ngợi, bọn họ cũng không quên phụ thân mình.

Phụ thân ở dưới cửu tuyền nếu biết được chuyện này, tất nhiên cũng sẽ hết sức vui mừng.

Nàng đứng ngơ ngác, cũng không có tránh ra, cứ như vậy cúi đầu.

Thái phu nhân kinh hãi, đối với Kỷ Thanh Y quát lớn: “Còn không mau lui ra.”

Sau lại vội vàng xin lỗi Từ Lệnh Sâm: “Cháu ngoại gái của ta còn nhỏ tuổi có chỗ thất lễ mong Điện hạ chớ trách tội.”

Mặc dù biết Thái phu nhân quát Kỷ Thanh Y là vì sợ hấn trách tội, nhưng trong lòng Từ Lệnh Sâm vẫn không nhịn được mà đau lòng, cảm giác này thế nào cũng không vui được.

Nàng sau này sẽ làm vương phi của hấn, cho dù nàng có không tốt chỗ nào, hấn cũng không muốn bắt luận kẻ nào nói nàng một câu không phải.

Đời trước hấn quen biết nàng quá muộn, để cho nàng phải chịu nhiều uất ức. Đời này, vô luận như thế nào cũng phải sớm cưới nàng về nhà mới được.

Hấn cùng Thái phu nhân nói chuyện, giọng nói đã lạnh nhạt hơn rất nhiều: “Kỷ Tiểu Thư mang tấm lòng son, phản ứng này cũng là phản ứng bình thường của một con người, Thái phu nhân không cần khiển trách, nếu nói là thất lễ cũng là bản Thế tử thất lễ trước.”

“Điện hạ nói đùa.” Thái phu nhân chuyển hướng: “Đây là trà mới nấu, Điện hạ nếm thử một chút xem.”

Từ Lệnh Sâm nhân tiện nâng chung trà lên, chỉ hơi nhấp môi, cử chỉ hết sức ung dung tao nhã.

Kỷ Thanh Y, Trần Bảo Linh, Lê Nguyệt Trừng ngồi bên dưới Thái phu nhân, nghe hai người bọn họ nói chuyện nhà.

Trần Bảo Linh hóng tai nghe, một chữ cũng không muốn bỏ sót.

Thái phu nhân trong lòng có điều kiêng kỵ, cho nên tuyệt không dám buông lỏng.

Đợi đến lúc Từ Lệnh Sâm nói mình đã từng có một đoạn thời gian theo Bình Dương Hầu đến học tập xử lý công vụ ở Bộ Binh, Thái phu nhân không khỏi nghĩ nhiều hơn một chút.

Có không ít quan viên thượng thư mong Hoàng Thượng lập Thái tử.

Bình Dương Hầu là Binh Bộ Thượng Thư, địa vị hết sức quan trọng.

Thế tử Ninh Vương hôm nay tới, chẳng lẽ là muốn lấy lòng lôi kéo phủ Bình Dương Hầu.

Cái này không thể được!

Đương Kim Hoàng Đế cai trị nghiêm minh, chinh đồn quan trường, cảm quan viên kết thân tham ô kéo bè phái.

Cẩn ý vệ Triệu Phù đặt cơ sở ngầm ở khắp nơi, nếu Thế tử Ninh Vương thật nói chuyện không nên nói, làm sao biết có thể mang lại tai họa ngập đầu cho phủ Bình Dương hầu hay không?

“Lão thân chỉ là một phụ nhân, không biết đại sự triều đình. Điện hạ phạt mệnh Hoàng Thượng đến Binh Bộ xử lý công vụ, Hầu Gia nhất định hết sức hỗ trợ, tuyệt không dám có phụ tin tưởng của hoàng thượng.”

Thái phu nhân một câu lại một câu nói đến hoàng ân, đứa ngọc cũng biết bà trung thành với Hoàng đế, những thứ khác nhiều một câu đều không nói.

Từ Lệnh Sâm nghe thấy, trong lòng không khỏi thay mình thở dài một tiếng.

Hắn là vì Kỳ Thanh Y mà đến, vốn muốn mượn cơ hội này cùng phủ Bình Dương Hầu kết thân, về sau có thể đến gần Kỳ Thanh Y, thật không ngờ Thái phu nhân lại hiểu lầm hắn muốn lôi kéo phủ Bình Dương Hầu.

Mọi người nói Thái phu nhân phủ Bình Dương Hầu cẩn thận lại không mất khôn khéo, quả nhiên danh bất hư truyền.

Kế hoạch của hắn cực kỳ hoàn hảo, lần đầu tiên gặp mặt hắn ra tay giúp nàng, sau đó đưa nàng về nhà, đối với nàng vừa thấy đã yêu, biểu đạt lòng ái mộ.

Lúc này Trần gia còn chưa tới làm mai cho nàng, cũng không tính toán để nàng gả cho Trần Văn Cẩm, hắn dụ dỗ tiền công, nàng nhất định sẽ đề xuống phòng bị trong lòng mà yêu hắn, ngoan ngoãn gả cho hắn, từ đó bọn họ sinh con đường cái, đầu bạc đến già.

Thật không nghĩ đến Thái phu nhân lại cẩn thận như vậy, trông gà hoá cuốc.

Hôm nay xem ra muốn cưới nàng về nhà, con đường vẫn còn rất xa nha.

Phương pháp tốt nhất chính là hắn mau chóng rời đi, khiến Thái phu nhân bỏ đi phòng bị.

Nhưng hắn tới đã tới rồi, còn chưa được cùng nàng đơn phương chung đụng, cứ như vậy mà đi, thật sự là không cam lòng.

Hơn nữa, nàng còn không liếc nhìn hắn một cái, chỉ cúi đầu, để cho trong lòng hắn vội muốn chết.

Lần này, không thể lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nàng, hắn quyết không bỏ qua!

Hắn thật giống như lơ đãng, ánh mắt quét qua ba vị tiểu thư như hoa như ngọc bên kia, đứng dậy cáo từ: “Lần này ra ngoài, vốn định thuận đường tới xem một chút Bình Dương Hầu có nhà hay không, nếu Bình Dương Hầu không có ở đây, bản Thế tử xin phép được trở về thôi.”

Nghe thấy hắn muốn đi, Thái phu nhân thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đưa tiễn, mấy người Kỳ Thanh Y tự nhiên cũng đi theo.

“Đứng rồi.” Đi tới cửa, Từ lệnh Sâm đột nhiên ngừng bước chân, giống như đột nhiên phát ra cái gì đó, nói: “Ta xem mấy bồn hoa Kỳ tiểu thư trồng không phải vật phẩm, chẳng biết tiểu thư có thể bỏ được thứ mình yêu thích mà tặng ta một bồn không?”

Trong nháy mắt, tầm mắt mọi người liền tập trung lên người Kỳ Thanh Y, nàng tự nhiên trở thành tiêu điểm toàn trường. . .

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thế Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thế tử trêu chọc

Vợ cả của Thái Tổ Hoàng đế là Minh Nguyên Hoàng Hậu rất thích hoa cỏ, vì vậy cứ ba năm một lần sẽ mở hội trồng hoa.

Trên dưới Đại Tề ai ai cũng yêu làm vườn, thưởng hoa, thi trồng hoa, những bình hoa nổi tiếng có thể bán với giá rất cao.

Các quý nhân cũng thường cử hành đại hội thi trồng hoa, xem hoa nhà ai tốt nhất, cũng coi như đây là một trò giải trí.

Sưu tầm danh hoa dị cỏ cũng giống như sưu tầm tranh chữ cổ, việc này rất thịnh hành ở các thế gia vọng tộc, là một sự kiện vô cùng phong nhã.

Đương Kim Hoàng Đế chịu ảnh hưởng từ phu nhân nhà mình nên cũng mưa dầm thấm đất, hết sức yêu thích hoa, ba vị Thế tử phiến vương lại càng không cần phải nói.

Chỉ cần không đề cập tới chuyện lôi kéo thế lực, Thái phu nhân dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, lúc này bà liền cười thay Kỳ Thanh Y đồng ý: “Có thể được Điện Hạ ưu ái, chúng ta vui mừng còn không kịp, nào có lẽ lại không được? Vậy để lão thân cho người mang đến, không biết Điện hạ muốn là muốn bồn hoa nào?”

“Không cần phiền phức như vậy, nếu là hoa Kỳ tiểu thư trồng, vậy liền nhờ Kỳ tiểu thư giới thiệu từng loại hoa cho bản Thế tử biết, sau khi bản Thế tử cân nhắc sẽ lựa chọn sau. Thái phu nhân không cần tiếp ta nữa, ta lựa chọn xong sẽ tự rời đi.” Từ Lệnh Sâm sai bước hướng Kỳ Thanh Y đi tới, không cho phép cự tuyệt nói: “Đi thôi, Kỳ tiểu thư.”

Kỳ Thanh Y mặt không chút thay đổi, trong lòng lại đem Từ lệnh Sâm ra mắng trăm ngàn lần.

Để lại sau lưng Thái phu nhân với ánh mắt sâu xa, Lê Nguyệt Trừng kinh ngạc, Trần Bảo Linh cảm hận tựa như bị ngàn mũi nhọn đâm phải, cổ tình nàng ta lại không thể phát tác, chỉ có thể làm bộ điềm nhiên như không có việc gì.

Nàng nói quả nhiên không sai, mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, mặc kệ là Từ Bảo Sinh hay là Từ Lệnh Sâm, chỉ cần nàng đừng phải hấn, tuyệt đối không có chuyện tốt!

Kỷ Thanh Y cùng Từ Lệnh Sâm vừa đi vào viện liền nhìn thấy năm bồn hoa lan được đặt ở dưới mái hiên, mắt Kỷ Thanh Y không khỏi sáng lên, bước chân cũng nhanh hơn vừa rồi, nhất thời liền quên mất mà chạy trước Từ Lệnh Sâm.

Từ Lệnh Sâm nhìn bước chân linh động của nàng, không khỏi nở nụ cười.

Cái vị tiểu thư đài các có quy củ có nề nếp kia mới không phải là Kỷ Thanh Y, tiểu cô nương hoạt bát trước mắt này mới là nha đầu trong ký ức của hấn.

Cho nên, sống qua một đời đứng trước mặt nàng, thời điểm nàng gặp hấn, không có vui mừng không có si mê, chỉ có trọn tròn hai mắt nhìn hấn, xinh xắn giống như một con mèo nhỏ.

Nàng có biết bao đặc biệt, là trời cao vì hấn mà chuẩn bị.

Từ Lệnh Sâm đi theo sau lưng Kỷ Thanh Y, từ từ đứng ở bên cạnh nàng: “Mấy bồn hoa này là muội trồng, hình dáng cũng thật xinh đẹp.”

Nói thừa!

Tự tay nàng đào từ trong sơn cốc về, mỗi ngày tưới cây bón phân, tỉ mỉ giống như chăm sóc một đứa bé, còn có thể không đẹp sao?

Cành lá sum xuê, dáng cây thon dài, làm cho người ta vừa thấy liền sinh lòng yêu thích.

Nhưng hấn lại giống như một tên cường đạo, tới giành đồ của nàng, thật là đáng ghét.

Kỷ Thanh Y vừa tức giận vừa không muốn, lại chẳng dám nói lời nào không phải.

“Đều ở nơi này, Điện hạ xin tùy ý lựa chọn.”

Tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, vẫn chưa giỏi che dấu cảm xúc. Nàng không bỏ được mấy bồn hoa này, lại ngại vì Thái phu nhân dặn dò mà không thể không bỏ những thứ mình yêu thích.

Từ Lệnh Sâm vốn cũng định thôi, nhưng vừa nghĩ đây là hoa lan tự tay nàng trồng, trong lòng lại không bỏ được, liền hạ thấp giọng nói: “Mặc dù ta thích phong lan, nhưng cũng không hoàn toàn hiểu hết, muội nói một chút cho ta biết đây là những loại lan nào?”

Giọng nói của hấn khàn khàn êm ái, qua tai đánh thẳng vào trong lòng Kỷ Thanh Y, khiến cho đầu nàng chỉ trong chốc lát liền trống rỗng.

Thời điểm Từ Lệnh Sâm nói với nàng giọng nói cũng chân thành sâu sắc như vậy, tình ý dạt dào, giống như nàng thực sự là bảo bối của hấn.

Nhưng người đứng ở bên cạnh nàng không phải là Từ Lệnh Sâm, mà là Từ Lệnh Sâm, Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm!

Hấn vẫn vỗ song toàn, nghiêm nghị lại kiêu ngạo, không đặt bất luận kẻ nào vào trong mắt, để ở trong lòng. Bọn họ hôm nay là lần đầu gặp mặt, hấn làm sao có thể giống Từ Lệnh Sâm?

Ảo giác! Cái này nhất định là ảo giác nàng!

Kỷ Thanh Y cố nén kích động muốn xem sắc mặt của Từ Lệnh Sâm, bình ổn lại tâm trạng nói: “Hai bồn này, một là Xuân Lan, đã bắt đầu đâm chồi rồi, qua một đoạn thời gian nữa sẽ nở hoa. Bồn còn lại là Kiến Lan, hoa nở hương thơm ngát, nếu đặt ở trong phòng, hương thơm sẽ tràn ngập trong không gian. Hai bồn kia cũng là Xuân Lan, chờ hai bồn này nở rồi, bọn chúng cũng sẽ nở hoa.”

Cứ như vậy một chậu rồi lại một chậu nở hoa, đảm bảo mỗi ngày sẽ đều có hoa thơm để ngắm.

“Điện hạ, ngài xem xem mình thích bồn nào?”

Ngày trước gọi hấn là Từ Bảo Sinh, không biết lớn nhỏ, bây giờ thì gọi hấn là Điện hạ lại có thêm ít nhiều cung kính.

Nhưng hấn nghe vào trong tai lại cảm thấy rất dễ nghe, chính là cảm giác thật dễ nghe, thật tuyệt vời.

Còn có bộ dáng nửa cúi đầu bây giờ của nàng, tựa như một con mèo nhỏ, nhìn thì dịu ngoan đáng yêu, nhưng trên thực tế lại chưa từng buông lỏng cảnh giác. Chỉ cần người tiến thêm một bước, nàng sẽ nhanh chóng nhảy ra, trốn ở một bên len lén quan sát người, cho đến không có nguy hiểm mới từ từ tiến lại gần.

Cười nàng về nhà, mỗi ngày được ở cạnh nàng chính là cả đời này cũng sẽ không cô đơn tịch mịch.

Trong lòng Từ Lệnh Sâm bỗng trở nên khao khát.

“Muội chọn thay ta.” Hấn cố ý nhỏ giọng, nói liên tục: “Chỉ cần là muội chọn, ta đều thích.”

Âm thanh từ từ truyền vào lỗ tai, giống như một chiếc lông vũ lướt qua khiến người ta ngứa ngáy, hẳn không tin nàng còn có thể thờ ơ được nữa.

Tim Kỷ Thanh Y xác thực là đã lỡ một nhịp.

Chỉ cần là muội chọn, ta đều thích!

Lời này nói ra từ miệng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm.

Làm sao có thể?

Đừng nói người này vốn là Từ Lệnh Sâm không phải là Từ Bảo Sinh, ngay cả chính lúc Từ Bảo Sinh thân thiết với nàng cũng sẽ không nói ra những lời này.

Hắn chỉ sẽ nằm úp sấp trên đầu tường cười hi hi nói với nàng: “Tiểu nha đầu, muội ở trong sân nhỏ này không buồn bức sao, ta dẫn muội đi thả điều có được không?”

Khi đó, Từ Mị Mị sẽ ngồi chồm hổm ở đầu tường thay hắn trông chừng, vừa có một chút tiếng động nhỏ nó sẽ vỗ vỗ đầu Từ Lệnh Sâm, thẳng cho đến khi người khác không nhìn thấy mới thôi. Sau một lúc không còn ai, hắn lại bò lên, cười đùa cợt nhả bảo Từ Mị Mị cầm trái cây ném nàng, cho đến khi nàng đồng ý mới thôi.

Rõ ràng cùng là một người, sao tính tình lại khác nhau vậy chứ?

Kỷ Thanh Y ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng không ngờ Từ Lệnh Sâm lại dùng ánh mắt nóng bỏng quang minh chính đại nhìn nàng.

Nàng nhìn thấy nụ cười trên môi hắn, trong mắt cũng không hề che giấu sự yêu thích cùng thương thức.

“Oanh” một tiếng, Kỷ Thanh Y cảm giác hai gò má của nàng như đang hùng hực bốc cháy, tiếng tim đập thình thịch như đang đánh trống.

“Điện hạ thật biết nói đùa!” Kỷ Thanh Y vội vàng lui về phía sau một bước, vội vàng quay đầu nhìn lại Thái Tâm Tố Tâm, hai người bọn họ đứng cách nơi này mười bước, cúi đầu đằng hoàng đứng.

Nghĩ đến giọng nói rất nhỏ vừa rồi của Từ Lệnh Sâm, bọn họ sẽ không thể nào nghe được, lúc này Kỷ Thanh Y mới thoáng yên tâm, cũng không dám tiếp tục nhìn thẳng Từ Lệnh Sâm nữa, bàn tay chỉ vào một bồn hoa đẹp nhất: “Điện hạ vẫn nên mang bồn Kiến lan này đi thôi.”

Từ lúc đó mặt khi nghe thấy hắn nói chuyện, cho đến lúc ngây ngốc hoảng hốt quay đầu nhìn nha hoàn, rồi lại khôi phục bình tĩnh cúi thấp đầu, một chuỗi động tác làm liền mạch, tựa như con mèo nhỏ khi bị kinh sợ, phản ứng vừa nhanh nhẹn lại vừa đáng yêu.

Hai má nàng hồng hồng, thẹn thùng không dám ngẩng đầu, từ càn cỏ thon dài, cho đến lỗ tai xinh xắn, chiếc cằm thon gọn cũng dần ửng hồng.

Tựa như đoá hoa hải đường nở rộ, xinh đẹp không nói nên lời.

Hắn thật muốn ôm nàng vào trong ngực, hảo hảo yêu thương nàng một phen.

Bọn họ hôm nay là lần đầu thấy mặt, để cho nàng biết hắn đối với nàng vừa thấy đã yêu, chỉ nên dừng lại ở việc thổ lộ lòng ái mộ thôi, tiến thêm bước nữa chính là càn rỡ, nói không chừng lại dọa sợ tiểu nha đầu của hắn đấy!

Từ Lệnh Sâm hít vào một hơi thật sâu, đề xuống ý tưởng còn đang rục rịch trong đầu lại.

“Tốt.” Hắn sờ sờ phiến lá xanh ngát mỏng manh của chậu Kiến Lan, nói: “Kỷ tiểu thư đã bỏ được thứ yêu thích mà nhường cho ta, ta vô cùng cảm kích. Ta nhất định sẽ chăm sóc bảo vệ nó, đặt nó ở đầu phòng, dùng tâm tưới nước, chờ cho đến một ngày hoa nở hương thơm đầy phòng.”

Thâm ý trong lời nói kia, Kỷ Thanh Y không dám ngẫm nghĩ, trong lòng thầm mắng một tiếng đáng chết, khẽ nhún người: “Cung tiễn Điện hạ.”

“Hoa ta mang đi, mấy ngày nữa, ta sẽ trở lại.”

Từ Lệnh Sâm đi rồi, trái tim Kỷ Thanh Y vẫn còn đập thình thịch không thôi.

Từ Lệnh Sâm đây là..... Tội cùng là có ý gì?

Còn không đợi nàng cẩn thận suy nghĩ lại thâm ý trong lời nói của Từ Lệnh Sâm, Lê Nguyệt Trùng cũng đã tìm tới cửa.

“Thanh Y, cuối cùng thì muội cũng trở lại nha.” Lê Nguyệt Trùng quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt giống như nhìn xem nàng có rớt đi miếng thịt nào hay không vậy.

“Trong khoảng thời gian muội không ở đây, ta ngày ngày cầu thần bái phật, vừa có cơ hội liền đến cầu tình bên người cô tổ mẫu, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng không uổng phí những cái đập đầu kia của tỳ, muội đã trở lại, tỳ muội chúng ta về sau lại có thể ở một chỗ rồi.”

Trong giọng nói chân thành đều là sự ân cần cùng tha thiết.

Chính là một phần ân cần này đã khiến cho Kỳ Thanh Y như móc tim móc phổi ra mà đối đãi với nàng ta, không hề phòng bị, cuối cùng thì rơi vào bẫy của nàng ta.

Kỳ Thanh Y nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, xoay người vào trong phòng, cánh cửa đánh” rầm” một cái, gạt Lê Nguyệt Trùng ở bên ngoài.

Giọng nói của Thái Tâm vọng ra bên ngoài đuổi người: “Trùng cô nương hãy trở về đi, đại tiểu thư mới là tỷ muội tốt của ngài, tiểu thư nhà chúng ta không trèo cao nổi.”

“Thanh Y.” Lê Nguyệt Trùng đứng ở trước cửa, cách rèm che nói tiếng xin lỗi với Kỳ Thanh Y: “Ta biết rõ muội bị uất ức, ta cũng biết rõ muội không có đẩy Bảo Linh xuống nước, nhưng tình huống lúc đó muội cũng nhìn thấy, Quận chúa nổi trận lôi đình, cô tổ mầu hết sức tức giận. Không phải là ta không muốn giúp muội, mà là nếu ta giúp muội, Quận chúa nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nàng ta cũng sẽ bắt ta đến biệt viện, đến lúc đó, hai chúng ta đều đi hết, ai sẽ tới chăm sóc Thanh Thái, ai sẽ thay chúng ta lo lắng chu toàn đây?”

“Cho nên người liền làm con rùa đen rút đầu! Người liền để mặc ta bị đưa ra ngoài!” Kỳ Thanh Y xóc rèm, thất vọng cùng tức giận nhìn chằm chằm Lê Nguyệt Trùng: “Người có biết mấy tháng nay ta trải qua như thế nào không? Ta ngày ngày mong đợi Hầu phủ phái xe ngựa tới đón ta, ngày ngày mong đợi người sẽ đến thăm ta, nhưng người ngay cả mặt cũng không lộ. Người biết rõ là ta bị oan, ta không có đẩy Trần Bảo Linh xuống nước, nhưng người lại khoanh tay đứng nhìn! Lê Nguyệt Trùng, người làm ta quá thất vọng, người không xứng làm tỷ muội tốt của ta, ta cũng sẽ không tin tưởng người thêm nữa.”

Nàng nói xong, đôi mắt cũng đã đỏ.

Cuộc đời giống như một trò hề để con người ta phô diễn kỹ xảo của mình.

Kỳ Thanh Y nên vọng động, nên ngu ngốc như vậy, mới có thể thấy được sự hài lòng trong mắt Lê Nguyệt Trùng.

“Thanh Y!” Lê Nguyệt Trùng khẩn trương, kéo ống tay áo của nàng nói: “Ta đã nói với muội rồi, không phải là ta không giúp muội, mà là.....”

Nàng đột nhiên giảm thấp âm thanh nói: “Ta thấy được là Bảo Linh tự mình nhảy xuống, nàng ta sắp tâm muốn hại muội. Lúc ấy ta có nói mười câu cũng không bằng Bảo Linh nói một câu a. Quận chúa là mẫu thân của nàng, cô tổ mầu là tổ mầu của nàng, hai chúng ta đều là ăn nhờ ở đậu, ai sẽ tin đây?”

Nàng ta có chút nóng nảy: “Nhiều năm như vậy, chúng ta ở Trần gia sống nương tựa lẫn nhau, dựa vào nhau, nếu như muội không còn thân thiết với ta nữa, vậy thì vừa đúng như mong muốn của Trần Bảo Linh rồi.”

Mí mắt Kỳ Thanh Y không khỏi run lên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nàng thay đổi

Tháng mười năm ngoái Kỳ Thanh Y cùng Trần Bảo Linh xảy ra tranh chấp, Trần Bảo Linh vô ý ngã vào ao nước. Mặc dù rất nhanh đã được cứu lên, nhưng thời tiết rét lạnh, Trần Bảo Linh bắt đầu sốt cao.

Câu đầu tiên sau khi Trần Bảo Linh tỉnh lại nói: Kỳ Thanh Y đẩy nàng ta xuống nước.

Lúc ấy bên cạnh không có người khác, trừ nha hoàn cũng chỉ có một mình Lê Nguyệt Trùng đứng bên khuyên can.

Kỳ Thanh Y cùng Lê Nguyệt Trùng sống nhờ tại Hầu phủ, không có nói đến chuyện có phải tỷ muội tốt hay không, nàng biết Lê Nguyệt Trùng nhất định sẽ làm chứng cho mình, rửa sạch oan uổng cho của nàng.

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ đến, một người giống như trưởng tỷ trong nhà lúc nào cũng che chở chăm sóc bảo vệ nàng- Lê Nguyệt Trùng thế nhưng lại ập ứng, chỉ nói là nàng ta không thấy gì cả.

Như thế chẳng khác nào đã khẳng định chuyện nàng đẩy Trần Bảo Linh xuống nước là sự thực.

Ngay trong đêm đó nàng bị đưa ra khỏi Kinh Thành đến biệt viện, một lần đi chính là mấy tháng liền.

Đời trước nàng vẫn cho rằng Trần Bảo Linh thực sự vô ý trượt chân ngã xuống xong đổ tội cho nàng, bây giờ nghĩ lại, Trần Bảo Linh có lẽ thật sự đã bị người ta đẩy xuống, chỉ là người kia không phải là nàng, mà là Lê Nguyệt Trùng.

Trong lòng suy nghĩ đã thiên biến vạn hóa, ngoài mặt nàng lại trừng mắt: “Sao nàng ta lại xấu xa như vậy?”

Sau đó vừa lo lắng vừa hỏi Lê Nguyệt Trùng: “Lúc ta không có ở đây, nàng có bắt nạt tỷ không?”

“Không có.” Lê Nguyệt Trùng lắc đầu nói: “Muội biết, ta trốn nàng ta khắp nơi, nàng ta cũng không gây khó dễ gì cho ta được.”

“Vậy thì tốt.” Lời vừa ra khỏi miệng, Kỳ Thanh Y bỗng ý thức được mình đã tha thứ cho nàng ta nên không khỏi hừ một tiếng ngồi vào trên ghế.

Lê Nguyệt Trùng liền cười, tiến lên kéo lấy tay nàng: “Thanh Y, chúng ta là tỷ muội còn xa lạ vậy sao? Tỷ nói lời xin lỗi với muội, là lỗi của tỷ, muội đây tha thứ cho ta một lần có được không?”

“Vậy sau này ta cùng Trần Bảo Linh gây gỗ, tỷ nhất định phải đứng về phía ta!” Kỳ Thanh Y tức giận, không nhận được cam kết nhất quyết không bỏ qua.

Lê Nguyệt Trùng nói: “Được, ta bảo đảm ta về sau sẽ luôn đứng về phía muội.”

Nàng ta nói xong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nghiêm mặt nói: “Tỷ nói với muội một chuyện, muội ngàn vạn lần ** đừng nóng giận.”

“Chuyện gì?” Kỳ Thanh Y vừa ngẩng đầu, đôi con ngươi hắc bạch phân minh trong sáng, long lanh nhìn nàng ta, một đôi mắt thực đẹp.

Bàn tay Lê Nguyệt Trùng nắm lấy tay Kỳ Thanh Y không khỏi liền chặt hơn mấy phần: “Thời điểm muội không ở đây, Bảo Linh nàng ta.....”

“Tiểu thư!” Tổ Tâm đột nhiên đi tới, vẻ mặt hốt hoảng, sắc mặt trắng bệch: “Thiếu gia..... Không thấy thiếu gia, bọn họ nói về sau thiếu gia sẽ không ở cùng chúng ta nữa.”

Kỳ Thanh Y lập tức đứng lên, nắm lại tay Lê Nguyệt Trùng, khẩn trương nói: “Có phải Trần Bảo Linh lại giở trò quỷ hay không?”

Lê Nguyệt Trùng bị nắm tới đau, liền nhẹ nhàng kéo tay ra, lại phát hiện nàng ta căn bản là rút không nổi, chỉ có thể nhịn đau nói: “Muội đừng có gấp, từ từ cùng cô tổ mẫu nói chuyện, lão nhân gia là người thấu tình đạt lý lại hết sức thương yêu muội cùng Thanh Thái, nhất định sẽ không để cho các người tách ra.”

“Trần Bảo Linh, ta với ngươi thế sẽ không đội trời chung!” Kỳ Thanh Y hất tay Lê Nguyệt Trùng ra, trầm mặt chạy ra khỏi viện.

Phía sau truyền đến giọng nói sốt ruột của Lê Nguyệt Trùng: “Thanh Y, muội đừng có gấp, chờ ta một chút, ai ui.....”

Kỳ Thanh Y vội vàng dừng bước lại, liền nhìn thấy Lê Nguyệt Trùng ngồi chồm hổm trên mặt đất che phần cổ chân của mình, mặt sung huyết đỏ bừng.

“Tỷ bị làm sao vậy, trẹo chân rồi hả?” Kỳ Thanh Y chạy nhanh trở lại muốn xem chân của nàng ta.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Lê Nguyệt Trùng ôm lấy phần cổ chân có chút sưng, gắng gượng nói: “Ta không sao, muội đỡ ta, hai chúng ta cùng đi gặp cô tổ mẫu.”

“Dáng vẻ này của tỷ còn đòi đi đâu? Tự ta đi được.” Kỳ Thanh Y nói với nha hoàn của Lê Nguyệt Trùng: “Họa Mi, Hi Thước, hai người các người còn không mau đỡ tiểu thư nhà các người về, nhanh đi mời đại phu tới xem một chút.”

“Chân ta không có chuyện gì đâu.” Nàng ta nói xong, sắc mặt càng thêm đỏ hơn.

Kỳ Thanh Y cắt đứt lời của nàng ta, nói: “Trần Bảo Linh chết tiệt, nếu không phải vì nàng ta, chân của tỷ cũng sẽ không bị trẹo. Chính ta chịu khổ ở biệt viện thì cũng thôi đi, nhưng chân của tỷ không thể bị trẹo được.”

Nói xong lời nói liền lửa giận ngút trời thẳng bước mà đi.

Lê Nguyệt Trùng được Họa Mi, Hi Thước đỡ, chậm rãi trở về viện của mình.

.....

Bên trong An Vinh viện, Thái phu nhân nghe Đỗ ma ma nói xong những chuyện ngày hôm nay không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chuyện ngày hôm nay, đích thực là bà trông gà hoá cuốc rồi.

“Thế tử Ninh Vương mặc dù cũng là ứng cử viên hàng đầu cho ngôi vua, nhưng tính tình hần cao ngạo, làm việc nhìn như không có quy tắc, thực tế lại rất chuẩn mực, một giọt nước cũng không lọt làm cho người ta không bắt được nhược điểm. Ngày trước nhiều người muốn đầu quân cho hắn, hắn đều không để ý đến, không có lý gì trong lúc mấu chốt như thế này hắn lại cao giọng muốn mượn sức người. Chuyện ngày hôm nay, đơn giản chỉ là một sự trùng hợp.”

Sau khi kết luận xong chuyện này, Thái phu nhân mới đem ý nghĩ chuyển dời lên việc xe ngựa: “Nha đầu Bảo Linh này, thật là càng lớn càng không phải phép rồi!”

“Đại tiểu thư cũng là uất ức trong lòng.....”

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, không vui cắt đứt lời bà: “Nếu không phải nó chủ động khiêu khích, Thanh Y cũng sẽ không cãi vã với nó. Nó rơi xuống nước, nhưng Thanh Y cũng đã nhận được sự trừng phạt thích đáng. Nó thân là dòng chính nữ của Hầu phủ, là nữ hài tử duy nhất của Trần gia chúng ta, không nói đến việc làm về vang cho Trần gia chúng ta thì thôi, ngược lại khắp nơi gây rắc rối, với cái bộ dáng này của nó, ta làm sao dám để nó ra cửa lớn đây!”

“Chỉ là một cây làm chẳng nên non, tính tình Thanh Y cũng bướng bỉnh, nghe người nói lúc này có lẽ cũng ngoan ngoãn rồi nhưng làm sao biết sau này nó có gây họa không. Chuyện ở cửa làm rách mạng che mặt, rốt cuộc có phải vô tình hay không không ai biết được. Thế tử Ninh Vương khi ra khỏi viện của nó có ôm theo một chậu phong lan, vạn nhất nó lại nảy sinh ra cái tâm tư gì không tốt thì không hay rồi. Lúc nào người đến Xuân Hòa viện đánh tiếng cho nó biết, mấy ngày nay cũng chú ý nhiều một chút. Nhà chúng ta đã gặp phải một truyện cười rồi, cũng đừng tạo thêm truyện cười khác nữa.”

Lúc đầu Đỗ ma ma nghe Thái phu nhân nói còn tưởng rằng Thái phu nhân thiên vị Kỳ Thanh Y, nhưng sau khi nghe hết liền hiểu. Thái phu nhân vẫn là giống với trước đây, trong mắt có đẹp, trong lòng có tốt cũng được, miễn cho tương lai Hầu phủ an ổn, cái gì cũng không quan trọng.

“Đạ, nô tỳ nhớ kỹ, chuyện tình của Biểu thiếu gia lúc nào thì nên nói với Biểu tiểu thư ạ?”

“Không cần phải nói!” Thái phu nhân nói: “Nó trở lại sân nhỏ không thấy Thanh Thái, tất nhiên sẽ tới hưng sư vấn tội.”

Thái phu nhân vừa mới dứt lời, rèm cửa chính liền bị nhấc lên, nha hoàn đứng ở cửa xin chỉ thị: “Thái phu nhân, biểu tiểu thư tới.”

Thái phu nhân ném cho Đỗ ma ma một ánh mắt quả nhiên là thế, trên mặt lạnh nhạt nói: “Cho nàng vào đi. Sau phái người gọi Bảo Linh tới đây.”

Có một hai đứa cháu mà không khiến bà bớt lo. Bà chỉ có một đứa cháu gái, học ai không học chỉ học được cái tính hung hăng càn quấy ngang ngạnh của mẫu thân nó.

Đứa cháu ngoại gái này lại càng khiến người ta không bớt lo. Bà cũng là thương tiếc tiểu cô nương, đau thay nàng mấy phần, nhưng không ngờ nàng lại ý sùng mà kiêu không nói, cho tới bây giờ cũng không biết cảm ơn, không bằng cả Thanh Thái mới chín tuổi.

Ngày trước nghĩ tới dung mạo của nàng cũng được, chăm sóc tốt, người ngoài sẽ khen nàng một tiếng nói không chừng còn có thể mang đến cho phủ Bình Dương Hầu một mối thông gia tốt. Bây giờ xem ra, nàng không gây rắc rối cho Trần gia thì bà đã cảm tạ Phật tổ rồi.

Rốt cuộc trên người cũng không có chảy xuôi huyết mạch của bà, không phải ruột thịt, chính là không giống nhau.

Sau khi việc này kết thúc, sẽ để cho nàng đến ở trong Tới Thiên viện đi, từ đó về sau mắt không thấy, tâm không phiền, đối với đứa cháu gái ngoại này, bà coi như cũng đã hết lòng giúp đỡ rồi.

“Ngoại tổ mẫu, Thanh Y biết sai rồi. Chuyện lần trước là con không đúng, con không nên cãi nhau với Bảo Linh, chộc ngoại tổ mẫu đau lòng tức giận. Về sau con sẽ sửa lại, quyết sẽ không cãi nhau với tỷ muội nữa, xin ngoại tổ mẫu tha thứ cho con một lần.”

Kỳ Thanh Y vừa vào cửa liền cung kính hành đại lễ với Thái phu nhân, sau đó vẫn quỳ như vậy không ngẩng đầu, chờ Thái phu nhân trả lời.

Trong giây lát, cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

Không âm ỉ không nháo loạn, không chất vấn, cũng không có khóc lóc, mà là chủ động nhận lỗi lầm, đây thực sự là Kỳ Thanh Y của ngày trước sao?

Hơn nữa liên tưởng đến biểu hiện hôm nay của nàng, Thái phu nhân thế này mới ý thức được những lời mà Đỗ ma ma báo cáo nhanh cho bà không phải chỉ là những gì giả tạo nhìn thấy bên ngoài, có lẽ cháu gái ngoại vốn không có huyết thống với bà thực sự đã biết hối hận về những sai lầm trước kia.

Vốn định kêu nàng đứng dậy nhưng lời đến khóe miệng Thái phu nhân lại sửa lại: “Biết lỗi rồi là tốt, lần này ta liền tha thứ cho người. Chỉ là tính tình người quá vọng động. Thanh Thái tuổi còn nhỏ, hẳn không hiểu được phân biệt thị phi, ở cùng người sợ nhờ lại học được cái tính nóng nảy của người cũng không tốt. Cho nên, ta quyết định để cho hắn chuyển ra ngoại viện ở.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt Thái phu nhân không chớp nhìn chằm chằm Kỳ Thanh Y, không muốn bỏ qua bất cứ phản ứng nào của nàng.

Trong lòng Kỳ Thanh Y bỗng sững lại, quả nhiên vẫn thế, sống lại một đời nhưng nàng vẫn phải tách khỏi Thanh Thái.

Nếu là đời trước nàng sẽ làm thế nào?

Nàng sẽ lựa giận ngút trời, giận tím mặt chất vấn ngoại tổ mẫu tại sao lại làm như vậy, nói ngoại tổ mẫu có ý chia cắt tỷ đệ hai người, nói Thái phu nhân thiên vị.

Có lẽ còn có thể có những lời nói khó nghe hơn nữa, nàng cũng không nhớ rõ.

Khi đó trong mắt ngoại tổ mẫu chỉ có thất vọng cùng tức giận, nàng nhớ rất rõ ràng.

Trừ thất vọng cùng tức giận, nàng còn nhận ra được sự ghét bỏ cùng trách cứ của Đỗ ma ma, sự khinh bỉ trong mắt những người khác, những ánh mắt kia không hề che giấu, như dao nhọn chém xuống người nàng, đâm thật sâu vào lòng tự trọng của nàng.

Nàng hoàn toàn chộc giận ngoại tổ mẫu, nàng bị đưa đến biệt viện, cho đến khi sắp cập kê mới được trở về.

Không ngờ mới trở về ngắn ngủi chỉ có một tháng, nàng liền bị một tách trà của Lê Nguyệt Trừng làm hại.

Đời này đương nhiên nàng sẽ không mắc những lỗi lầm như thế nữa.

“Ngoại tổ mẫu.” Kỷ Thanh Y ngẩng đầu, trên mặt không che giấu được sự xấu hổ, nói: “Cháu cũng biết rõ tính tình của mình không tốt, về sau cháu đều sẽ sửa.”

“Cháu cũng biết nam hài tử sau khi học võ lòng đều phải ra ngoại viện ở, bởi vì Thanh Thái cùng người khác không giống nhau, cho nên hiện tại cũng đã chín tuổi nhưng vẫn còn ở trong viện cùng cháu, việc này đích thực là cực kỳ bất tiện. Ngài nói rất đúng, không thể để cho Thanh Thái học thói xấu của cháu, cháu mặc dù thương yêu Thanh Thái, nhưng cũng không thể bắt đệ ấy ở trong này suốt được, đây không phải là thương yêu đệ ấy mà là hại đệ ấy.”

“Nếu không phải ngoại tổ mẫu đón cháu cùng Thanh Thái vào kinh, tỷ đệ chúng ta hôm nay còn không biết thành cái dạng gì rồi. Ngoại tổ mẫu thương cháu, thương Thanh Thái, cháu đều biết.”

Đôi mắt Kỷ Thanh Y có chút hồng hồng: “Cháu chỉ là đột nhiên phải rời khỏi Thanh Thái, trong lòng không bỏ được, cũng sợ Thanh Thái ở một mình ngoại viện sẽ không quen. Cháu muốn về sau có thể thường xuyên đi thăm Thanh Thái, không biết ngoại tổ mẫu có thể đồng ý hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Kiêng kỵ

Từ sau khi lão gia qua đời, Trần gia không biết đã phải trải qua bao nhiêu sóng gió, đều là Thái phu nhân cùng con trai Bình Dương hầu ngăn con sóng dữ, thay đổi Càn Khôn.

Tính tình Thái phu nhân cứng cỏi nhưng bà không phải là người không hiểu đạo lý.

Nghe Kỷ Thanh Y nói như vậy, bà biết nàng thực sự đã thay đổi, trong lòng Thái phu nhân cũng sinh thêm mấy phần vui mừng: “. Phụ mẫu ngươi dưới tuổi vàng cũng vui mừng thay vì sự thay đổi này của ngươi.”

“Thanh Thái chỉ là ra ngoại viện ở thôi, cũng không phải cách chúng ta ngàn vạn dặm. Ngươi muốn đi thăm Thanh Thái thì cứ đi. Chính là chi buổi tối Thanh Thái mới ở ngoại viện, ban ngày vẫn có thể ở trong viện như trước đây.”

“Cảm ơn ngoại tổ mẫu.”

Lấy lui làm tiền lại đạt tới mục đích. Trong lòng Kỷ Thanh Y rất là vui vẻ, khoe mắt đuôi này đều là sự nhẹ nhõm.

Trong lòng Thái phu nhân không khỏi than thầm một tiếng, tuổi tuy còn nhỏ, tính tình tuy có nóng nảy nhưng Thanh Thái vẫn là nơi mềm mại nhất trong lòng nàng, điểm này cũng coi như rất đáng quý.

“Đứng lên đi.” Thái phu nhân nói: “Về sau không thể tái phạm lỗi lớn như thế nữa, nếu không ta sẽ không tha thứ cho ngươi.”

Kỷ Thanh Y qua được ải thứ nhất, trong lòng âm thầm tự cổ vũ cho mình cố lên.

Đúng, chính là như vậy, so với việc ứng phó cùng tên súc sinh Từ Lệnh Kiểm kia thì việc lấy lòng Thái phu nhân đơn giản hơn rất nhiều.

Không lâu sau, Đỗ ma ma liền đưa Trần Bảo Linh vào.

Trần Bảo Linh nhú chân mày lại: “Kỷ Thanh Y, ngươi lại đang nói xấu gì ta trước mặt tổ mẫu rồi hả?”

Kỷ Thanh Y thể nhưng lại không đối chọi gay gắt với Trần Bảo Linh như trước kia mà nhìn nàng ta khẽ nhún người: “Gặp lại thấy tỷ thân thể khỏe mạnh, vui vẻ ta liền an tâm rồi. Bảo Linh, ngày trước đều là ta không phải, không nên tranh giành với tỷ, về sau ta sẽ thay đổi, cũng hi vọng tỷ người lớn không chấp nhặt với người nhỏ như ta, tha thứ ta cho ta lần này.”

Trần Bảo Linh thất kinh, giống như không quen biết Kỷ Thanh Y, đánh giá nàng từ trên xuống dưới như đang suy tính một phen.

“Ta làm sao dám giận ngươi, ta chỉ có một cái mạng, lúc ấy rất không dễ dàng gì mới vớt về.”

Nói xong liền quay mặt đi, không thèm nhìn tới Kỷ Thanh Y.

“Ta biết rõ Bảo Linh tỷ sẽ không tin ta, về sau đành phiền tỷ xem biểu hiện của ta thôi.” Kỷ Thanh Y ngược lại lại rất tự nhiên thanh thản.

Trần Bảo Linh liền thiếu kiên nhẫn: “Làm bộ làm tịch!”

“Bảo Linh, ngươi còn muốn hồ nháo tới khi nào!” Thái phu nhân nghiêm mặt nói: “Ngươi rơi xuống nước vốn là ngoài ý muốn, Thanh Y cũng đã nhận trừng phạt rồi, lần này cũng là thật lòng xin lỗi ngươi, ngươi cũng nên lấy ra phong thái của dòng chính nữ Hầu phủ đi, nữ hài tử Trần gia chúng ta không nên càn quấy như vậy.”

“Vâng” Mặc dù trong lòng Trần Bảo Linh rất ảm ức, nhưng nhìn thấy Kỳ Thanh Y gầy đi một vòng lớn, nghiễm nhiên là ở tại biệt viện cũng không dễ chịu gì, lại nghĩ tới Thanh Thái tự mình nói xin lỗi với nàng, đáng vẻ vô cùng tội nghiệp, liền nói: “Bản tiểu thư người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tha thứ cho ngươi một lần.”

Trong lòng Kỳ Thanh Y buồn lòng, nụ cười trên mặt càng thêm chân thành: “Đa tạ tỷ người lớn không chấp nhặt người nhỏ.”

Cái mũi Trần Bảo Linh như dài ra*, kiều ngạo nói: “Ta vốn lòng dạ rộng rãi mà.”

*Phồng mũi, tự đắc

Ra cửa, Kỳ Thanh Y liền cười.

Kiếp trước nàng sống trong nỗi phẫn nộ, trừ gây gỗ ra thì chưa bao giờ hòa nhã mà nói chuyện với Trần Bảo Linh. Bây giờ nhìn lại, tính tình của nàng ta so với nàng đời trước còn thẳng thắn hơn nhiều.

Nàng đến ngoại viện.

Trong sân rất yên tĩnh, đầu đó vắng vắng tiếng đọc sách mạnh mẽ, rõ ràng.

Kỳ Thanh Y khẽ khoát tay với những hạ nhân hành lễ, tìm được âm thanh của Thanh Thái.

Quả nhiên là hán đang cao giọng đọc bài, bên cạnh còn có một tiên sinh tuổi tầm 30.

Hốc mắt Kỳ Thanh Y lập tức trở nên ướt át.

Sau khi chết đi sống lại, mang theo áy náy gặp được Thanh Thái, cảm giác này thật tốt.

Nàng đứng ở phía trước cửa sổ, si ngốc nhìn Thanh Thái, nhìn thế nào cũng không đủ.

Tiên sinh đột nhiên ho khan một tiếng, Thanh Thái xoay người lại, thấy Kỳ Thanh Y, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là dụi dụi mắt, nơi đáy mắt đều là vui mừng không dám tin: “Tỷ tỷ!”

Hắn lập tức đứng lên, hắn nghĩ muốn chạy lại, đáng tiếc một chân không thể di động, có chút nóng nảy.

Kỳ Thanh Y nhịn không được, hoàn toàn quên mất tiên sinh vẫn còn ở đây đã sai bước chạy vào, ôm lấy Thanh Thái.

Hai tỷ đệ xa cách đã mấy tháng giờ mới gặp lại, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói.

Tiên sinh đứng ở cửa một hồi, nhắc cho tỷ đệ bọn họ nói chuyện, đợi hết một nén nhang, mới dạo bước đi vào.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng lo lắng cho đệ.” Thanh Thái hít mũi một cái, cất giọng ồm ồm nói: “Chính đệ ở ngoại viện rất tốt, ngoại tổ mẫu còn có ý mời tiên sinh cho đệ, tiên sinh học thức tốt, đệ theo ngài ấy học được rất nhiều thứ.”

Thiếu niên 9 tuổi còn mang theo nét mập mạp của trẻ con, ánh mắt nhìn nàng vừa đen vừa tròn thật giống như hạt bồ đào(nho).

Kỳ Thanh Y nhìn Thanh Thái, không khỏi nở nụ cười.

Thanh Thái còn sống, thật tốt.

Trước khi chết chính tay nàng đã đâm chết kẻ thù, đời này nàng cũng không dám cầu gì xa vời, chỉ cầu có thể sớm ngày thoát khỏi phủ Bình Dương Hầu, cùng Thanh Thái sống qua một đời bình an.

“Tỷ tỷ, đệ là nói thật, đệ cái gì cũng không thiếu, tỷ ngàn vạn lần ** đừng đi tìm ngoại tổ mẫu.”

Thanh Thái có chút gấp gáp, bĩu môi, muốn khóc lại cố chịu đựng: “Nếu tỷ lại chọc ngoại tổ mẫu tức giận, bà nhất định sẽ bắt tỷ đến biệt viện chịu khổ. Tỷ tỷ, đệ không muốn tách khỏi tỷ đâu.”

Đạo lý đơn giản như vậy, Thanh Thái còn biết rõ, nhưng cố tình nàng lại không hiểu.

“Là tỷ tỷ không tốt.” Kỳ Thanh Y sờ đầu hắn một cái: “Đệ yên tâm, tỷ sẽ không chọc giận ngoại tổ mẫu nữa đâu, hai chúng ta về sau cũng không tách ra nữa.”

Kỷ Thanh Thái hiển nhiên không tin: “Có thật không? Tỷ không gạt đệ chứ?”

“Thật, tỷ tỷ nói được là làm được.” Kỷ Thanh Y nói: “Tỷ đã ra ngoài một lát rồi, bây giờ trở về, ngày mai lại đến thăm đệ.”

Thấy trong mắt Thanh Thái có chút không nổi, Kỷ Thanh Y bèn cầm khăn lau nước mắt cho hắn, lại dùng tay khe khẽ phất phất trên bả vai không có mấy hạt bụi của hắn: “Nếu đệ ngoan ngoãn, mỗi ngày chúng ta đều có thể gặp nhau.”

“Được.”

Kỷ Thanh Thái nghĩ tới mặc dù không thể ở cùng chỗ, nhưng mỗi ngày đều có thể gặp nhau dù sao cũng hơn lúc trước mấy tháng không được gặp nhau.

Hắn khẽ nhếch môi, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Kỷ Thanh Y: “Buổi chiều giờ Dậu một khắc đệ sẽ đi thỉnh an ngoại tổ mẫu, tỷ tỷ cũng đi đi.”

Như vậy tỷ đệ bọn họ lại có thể gặp mặt, hơn nữa còn là quang minh chính đại gặp mặt.

Đệ đệ của nàng lại thông minh như vậy.

Trên mặt Kỷ Thanh Y là nụ cười tươi tắn, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy rất đau.

Lần này, nàng sẽ dốc hết toàn lực, dù có mất mạng cũng phải chữa khỏi chân cho Thanh Thái, để cho hắn có thể giống như người bình thường tham gia khoa cử, ra làm quan, thêm bạn thêm bè, cười ngửa xem hoa. Mà không phải là cả đời chỉ có thể ở trong nhà, thỉnh thoảng ra ngoài một lần lại còn phải cần vú già dùng kiểu nâng, chỉ có thể hâm mộ nhìn người khác đi lại tự do, hoạt động thoải mái.

Kỷ Thanh Y lấy lại bình tĩnh, hướng về phía tiên sinh thi lễ, sau đó liền xoay người rời đi.

Nàng chưa có vội trở về viện của mình, mà là đi thăm Lê Nguyệt Trùng.

Lê Nguyệt Trùng ngồi ở trên giường, Hi Thước đang cầm khăn ẩm lau cổ chân cho nàng ta.

Giả bộ cũng thật giống a, người không biết chân tướng, còn tưởng rằng nàng ta thật bị trật chân đấy.

“Sao lại đi lâu vậy? Cô tổ mẫu nói thế nào? Bà ấy có để cho muội cùng Thanh Thái ở chung một chỗ không?”

Lê Nguyệt Trùng một mặt vừa nói, một mặt liền giùng giàng muốn xuống giường, một tay còn hướng về phía Thanh Y, muốn kéo nàng lại.

Kỷ Thanh Y làm bộ như không để ý thấy, hậm hực xoay người ngồi xuống ghế: “Không có, về sau Thanh Thái sẽ ở ngoại viện, sẽ không ở lại trong viện nữa.”

Lê Nguyệt Trùng vờn tay ra nhưng lại chụp hụt, bầu không khí có chút xấu hổ, nàng ta cũng không để ý chút nào thu tay lại.

“Qua một tháng nữa chính là sinh nhật của cô tổ mẫu rồi, Quận chúa đã sớm vì Bảo Linh mà chuẩn bị một khối ngọc bội, để cho nàng ta làm thọ lễ đưa cho cô tổ mẫu rồi.”

Nàng ta ngẩng đầu nhìn Kỷ Thanh Y một cái, thấy nàng chỉ cúi đầu dùng ngón tay loay hoay tua lụa, hết sức nghiêm túc.

Ánh mắt Lê Nguyệt Trùng chợt lóe: “Thanh Y, muội không muốn biết ngọc bội kia như thế nào sao?”

“Ta muốn biết a.” Kỷ Thanh Y ngẩng đầu nhìn nàng ta: “Nhưng Trần Bảo Linh cùng ta đối chọi gay gắt, nhất định sẽ không cho ta xem. Nàng ta cho tỷ nhìn sao?”

Lê Nguyệt Trùng lắc đầu một cái: “Không có, nàng ta che chở như bảo bối, không để cho ai nhìn thấy, nghe nói là sản phẩm độc nhất của Trần Bảo Các, là miếng ngọc còn lại của một đại sư điêu khắc đã qua đời, Giá Trị Liên Thành.”

Kỷ Thanh Y nói: “Đã như vậy, mấy ngày nữa chúng ta cũng đi Trần Bảo Các xem một chút đi, lần này ngoại tổ mẫu làm thọ lớn, ta nhất định phải đưa một cái cho ra dáng lễ vật mới được, nói không chừng lão nhân gia bà vui mừng sẽ để cho Thanh Thái trở lại đấy.”

Bàn tay Lê Nguyệt Trùng nắm chặt, trong mắt lóe lên một tia ác độc.

Tổ Tâm nói không sai, Kỷ Thanh Y xác thực đã thay đổi, biết kiềm chế xúc động, biết dỗ Thái phu nhân vui vẻ.

Cái này làm sao có thể?

Rõ ràng là nàng ta tới trước, rõ ràng là nàng ta cùng Bảo Linh chơi rất thân, nhưng từ lúc Kỷ Thanh Y tới liền đoạt đi tình thương yêu của Thái phu nhân, tình bằng hữu của Trần Bảo Linh.

Mấy năm này nàng ta hao tổn tâm cơ bày mưu tính kế mới có thể để cho tình hình chuyển biến tốt hơn, nhưng Kỷ Thanh Y lại chạy tới giành đồ của nàng ta.

Thái phu nhân không thích nàng ta, nàng ta cũng sẽ bị đưa về, trở thành dĩa nhá đầu thôn quê, bị mẹ kế ngược đãi.

Ai cũng không thể ngăn trở nàng tiếp tục lưu lại Hầu phủ, Kỳ Thanh Y- mới tai họa này nhất định phải loại bỏ.

Lê Nguyệt Trùng vui vẻ nói: “Vậy thì cứ như thế đi, qua hai ngày nữa ta sẽ nói với cô tổ mẫu, nói là muốn ra ngoài, như vậy thì có thể cho lão nhân gia một kinh hỷ rồi.”

Kỳ Thanh Y đang muốn nói chuyện liền nghe thấy phía ngoài truyền đến tiếng quát đầy tức giận của Trần Bảo Linh: “Kỳ Thanh Y, ngươi đi ra đây cho ta! Đi ra, ngươi làm sao có thể hèn hạ như vậy? Lại dám ở trước mặt tổ mẫu nói xấu ta, sau lưng ta đâm một dao, ngươi có bản lĩnh thì ra ngoài này, chúng ta hảo hảo tính sổ một chút!”

Kỳ Thanh Y “Vọt” từ trên ghế đứng dậy.

“Thanh Y đừng đi ra!” Lê Nguyệt Trùng như lâm đại địch: “Muội không đầu lại Bảo Linh đâu, nàng ta là dòng chính nữ Hầu phủ, chúng ta là kẻ ăn nhờ ở đậu không thể so với nàng ta. Thời điểm chúng ta cùng Đoàn tẩu học trồng hoa, nàng ta còn hay không cẩn thận làm tay bị đâm.....”

Trong lòng Kỳ Thanh Y cười lạnh.

Nhắc nhở nàng như vậy cũng chỉ để cho nàng đi đã kích vết thương trên tay Trần Bảo Linh thôi. Sau đó thì sao, nàng lại gây họa.

Đáng thương nàng đời trước thiếu hụt tình yêu thương, đặc biệt quý trọng sự quan tâm của người khác, cho nên nàng mới bị Lê Nguyệt Trùng quay vòng vòng.

“Nguyệt Trùng, tỷ nói cái gì vậy? Ta cũng không nói muốn cùng Bảo Linh cãi nhau nha.” Kỳ Thanh Y trợn to hai mắt, trên mặt không có bất kỳ tức giận nào, chỉ có không hiểu nhìn Lê Nguyệt Trùng.

Lê Nguyệt Trùng hiển nhiên là sững sốt một chút, khóe miệng khép mở, trên mặt thoáng qua một chút bối rối.

“Muội không đi ra ngoài là tốt rồi, tỷ thật sự sợ muội không nhịn được.....”

“Làm sao lại không nhịn được!” Kỳ Thanh Y nói: “Ta đã quyết định phải nhịn, vì để có thể ở chung một chỗ với Thanh Thái, khó hơn nữa ta cũng sẽ nhịn, huống chi Trần Bảo Linh muốn mắng thì cứ mắng, muốn chửi thì cứ chửi, dù sao ta cũng không mất một sợi lông nào. Ngoại tổ mẫu mà biết có khi lại còn khen ta hiểu đạo lý đấy. Ngày trước không phải là tỷ cũng làm như thế sao? Lúc trước sao tỷ lại không nhắc ta học theo tỷ?”

Trong lòng Lê Nguyệt Trùng giật mình không thôi, đang suy nghĩ nên mở miệng giải thích như thế nào thì Kỳ Thanh Y đã đi ra ngoài rồi.

Trong mắt Lê Nguyệt Trùng đầy kinh ngạc, mặc kệ nàng ta có thừa nhận hay không, Kỳ Thanh Y thực sự là đã thay đổi rồi, ít nhất là không giống ngày trước dễ dàng bị nàng kích bác như vậy.

Cho nên, nàng ta lại càng không thể lưu lại một mối tai họa này bên cạnh mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Biểu ca đề tiện

Trong sân, mấy vú già vây quanh Trần Bảo Linh thành một đoàn, ôm ôm, kéo kéo rồi lại khuyên bảo.

Trần Bảo Linh gợn đôi tay quơ loạn xạ thật giống như con ruồi đuổi không chịu đi thực phiền toái.

Chạy nửa ngày, lại bị vú già canh cửa càng kéo càng xa, nàng ta tức giận hờn hển rống to: “Kỳ Thanh Y! Ta quá hiểu ngươi rồi, có bản lĩnh thì chó làm con rùa đen rứt đầu!”

Kỳ Thanh Y sai bước đi ra ngoài.

Trần Bảo Linh nhìn thấy lại càng thêm tức giận: “Ngươi cuối cùng cũng đã đi ra nha, ta còn tưởng ngươi sẽ tránh ta cả đời đấy.”

Kỳ Thanh Y nhàn nhạt nhìn nàng ta: “Ta đi ra rồi thì ngươi có thể thế nào?”

Trần Bảo Linh nhất thời ghen một ngụm, lập tức lại nổi trận lôi đình: “Ngươi làm bộ làm tịch cho ai xem! Ngươi nhìn xem cái khuôn mặt giả mù mưa sa này của mình, thật khiến cho người ta ghê tởm. Trừ biết lấy lòng tổ mẫu ra, ngươi còn có thể làm gì? Trước mặt một vẻ, sau lưng một vẻ, ngươi muốn tìm ta kiếm chuyện thì quang minh chính đại mà làm, đừng có lén lút lút lút như con chuột cống, làm như vậy chỉ khiến cho ta thêm khinh thường ngươi thôi!”

“Ta biết từ trước tới nay ngươi chưa từng để ta vào trong mắt.” Kỳ Thanh Y trái lại không có tức giận, chỉ hơi nhướn mày hỏi: “Ngươi nói ta tổ cáo bậy, có chứng cứ gì?”

Trần Bảo Linh giận dữ: “Không phải ngươi thì là ai? Xe ngựa trên đường ngươi trở về có vấn đề, ngươi liền đổ thừa lên người ta. Tổ mẫu thông minh cơ trí như vậy, tại sao có thể tin tưởng lời nói của ngươi chứ!”

“Đúng nha! Ngoại tổ mẫu thông minh cơ trí như vậy, ta ăn nói bậy bạ, lão nhân gia bà làm sao có thể tin tưởng ta chứ?”

Trần Bảo Linh nhất thời có chút sững sờ.

“Đó là bởi vì người người đều biết ta và ngươi không hợp nhau, nếu ta xảy ra chuyện gì, người đầu tiên bị hoài nghi chính là ngươi.” Kỳ Thanh Y tiếp tục nói: “Trên đường ta về, xe ngựa xác thực là bị hỏng, nhưng ta không có nghi ngờ ngươi, càng không có ở trước mặt tổ mẫu nói xấu ngươi cái gì cả.”

Trần Bảo Linh cười lạnh: “Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi?”

“Đây không phải là vấn đề tin hay không tin, mà sự thật chính là như thế. Mặc dù tính tình ngươi không tốt lại khiến người ta chán ghét, nhưng ngươi tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế, bởi vì nếu làm thì hung thủ đã quá rõ ràng rồi, không phải sao?”

Kỳ Thanh Y nói xong xoay người rời đi, cũng không thèm coi sắc mặt của Trần Bảo Linh.

“Này! Ngươi đây là có ý gì!”

Trần Bảo Linh đuổi theo, nắm lấy cánh tay nàng, cùng nàng mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ý chính là ngày đó ngươi rơi xuống nước không phải là do ta làm, mà xe ngựa lần này xảy ra vấn đề, cũng không phải là do ngươi làm.” Nàng cười nói: “Ngươi chán ghét ta, ta cũng vậy chán ghét ngươi, nhưng chúng ta đều không phải là dạng người dám làm mà không dám nhận, nếu ta thực muốn đẩy ngươi xuống nước, có gì mà không dám nhận? Nếu ngươi thực sự làm hỏng xe ngựa, chẳng nhẽ ngươi lại không dám nhận sao?”

“Ừ, thật đúng là như vậy.” Trần Bảo Linh gật đầu một cái, lại nói: “Ta sao có thể tin tưởng ngươi.”

“Ta nói không phải để ngươi tin tưởng ta.” Kỳ Thanh Y đột nhiên giảm thấp âm thanh nói: “Ngươi ghé tai lại đây, ta có lời muốn nói cho ngươi biết.”

Trần Bảo Linh vội vàng dán tai qua, liền nghe được Kỳ Thanh Y nói: “Thực ra thì ta rất ghét ngươi, nhưng vì không muốn để ngoại tổ mẫu tức giận nên cố ý làm bộ muốn hòa giải với ngươi, ngươi đừng kéo cánh tay của ta, người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng chúng ta thật sự làm hòa rồi đây!”

“Ngươi.....” Trần Bảo Linh vô cùng tức giận, hung hăng bấm xuống trên cánh tay Kỳ Thanh Y một cái.

“Đại tiểu thư, ngươi ở đây làm cái gì!” Sắc mặt Đổ ma ma âm trầm đứng ở ven đường: “Chuyện này không có quan hệ với biểu tiểu thư, là ta nói cho Thái phu nhân biết, nếu tiểu thư có tức giận gì thì hướng về phía bà già này mà nói.”

Trần Bảo Linh không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, vừa mới nhéo Kỳ Thanh Y một cái liền bị người ta bắt quả tang, cố tình Đổ ma ma lại là người bên cạnh Thái phu nhân, nàng thật là có trăm miệng cũng không thể bào chữa cho mình.

“Ma ma, người đừng tức giận, Bảo Linh cùng ta đùa giỡn đấy thôi.” Kỳ Thanh Y đột nhiên kéo lấy cánh tay Trần Bảo Linh, thân mật nói: “Nguyệt Trùng bị trật chân, chúng ta vừa mới vào thăm Nguyệt Trùng ra. Đúng rồi, ma ma, người đây là muốn đi đâu?”

Nói xong, ở nơi Đổ ma ma không nhìn thấy, nàng nhéo Trần Bảo Linh một cái.

Trần Bảo Linh ăn đau hít một ngụm khí lạnh, lại nhịn đau, toét miệng cười: “Đúng nha, ma ma, ta vừa lúc đi theo Thanh Y nha.”

Trong lòng Đổ ma ma có nghi ngờ, nhưng cũng không tra cứu, dù sao Thái phu nhân cũng nói, không cần họ thật lòng đối xử với nhau, chỉ cần mặt ngoài vẫn luôn giữ hòa khí là được.

“Ta đi ngoại viện thay Thái phu nhân làm ít chuyện. Sẽ không quấy rầy hai vị tiểu thư nữa.”

Đổ ma ma vừa đi, Trần Bảo Linh cùng Kỳ Thanh Y liền lấy tốc độ nhanh nhất tách ra, Trần Bảo Linh nhìn không được, tròn mắt lườm Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y giả bộ giật mình, hướng về phía sau lưng Trần Bảo Linh nói: “Đổ ma ma, ngài tại sao lại trở về rồi?”

Trần Bảo Linh lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy đến bên cạnh Kỳ Thanh Y, thân thiết khoác lên cánh tay của nàng, lại phát hiện ra sau lưng trống tuếch, nơi đó nào còn bóng dáng của Đổ ma ma.

Kỳ Thanh Y cười ha ha.

Trần Bảo Linh xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, co cẳng chạy, chạy chừng mười bước, lại quay đầu trở lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngươi cứ đắc ý đi, ta còn chưa tha thứ cho ngươi đâu!”

Nhìn bước chân chặt vật của nàng ta, Kỷ Thanh Y không khỏi bật cười lần nữa.

Nàng không trông cậy vào việc có thể cùng Trần Bảo Linh làm tỷ muội tốt, chỉ cần Trần Bảo Linh không cùng nàng âm ỉ, Thái phu nhân cũng sẽ không ghét nàng.

Sống lại lâu như vậy rồi, hôm nay là ngày sáng khoái nhất của nàng.

Nàng tin sau này cũng sẽ càng ngày càng tốt hơn.

Mấy ngày sau, Kỷ Thanh Y cùng Lê Nguyệt Trừng ước hẹn cùng nhau ra cửa, không ngờ Trương mục lại dám nói trên tay không có tiền.

Kỷ Thanh Y muốn xem sổ sách của Xuân Hòa viện, Trương mục tuyệt không sợ hãi, cười lạnh nói: “Tiểu thư, ta mặc dù là quản sự trong viện của ngài, nhưng ta là người hầu của Trần gia, không phải người hầu của Kỷ gia, tự nhiên sẽ nghe lệnh của Thái phu nhân. Ngài muốn xem sổ sách, ta cũng không cần, nhưng người phải đi báo với Thái phu nhân một tiếng, chỉ cần Thái phu nhân đồng ý, ta không nói hai lời liền lấy sổ sách ra.”

Kỷ Thanh Y nhất thời kích động, muốn đi tìm Thái phu nhân lại bị Lê Nguyệt Trừng ngăn lại: “Thanh Y, nếu là sổ sách thì không thành vấn đề, đến lúc đó nếu Trương mục nháo lớn, muội làm sao có thể bàn giao với tổ mẫu?”

Nàng ta đoán chắc Kỷ Thanh Y sẽ chọn dần xấp ổn thỏa.

“Thôi, thôi!” Kỷ Thanh Y ngồi ở trên ghế than thở: “Dù sao cũng còn một tháng nữa thời gian còn dài, ta sẽ từ từ nghĩ biện pháp vậy, chắc chắn có thể nghĩ cách khác. Nguyệt Trừng, hôm nay tỷ ra ngoài một mình đi, ta thực sự không còn tâm trạng nào cả.”

“Đừng nóng giận, Thành Nam mới mở một quán bán điểm tâm, là hương vị Giang Nam, không giống với mùi vị của chúng ta bên này đâu, muội là người phương nam, chắc chắn sẽ thích, tỷ sẽ mang về cho muội một hộp.”

Buồn bực trong lòng Kỷ Thanh Y giảm đi không ít, đẩy Lê Nguyệt Trừng ra cửa: “Cũng vẫn là tỷ tốt với ta nhất, vậy tỷ mau đi đi, đi sớm về sớm a.”

Xế chiều hôm đó, Kỷ Thanh Y vừa đi thăm Thanh Thái trở lại, Thái Tâm liền chào đón nói: “Tiểu thư, tiểu thư, Nhị gia tới.”

Kỷ Thanh Y nghe thấy, đột nhiên biến sắc: “Hắn tới làm cái gì?”

Thái Tâm tròn to hai mắt, Kỷ Thanh Y thế này mới ý thức được giọng nói của mình có chút gay gắt.

Ở phủ Bình Dương Hầu, có thể được gọi là Nhị gia, chỉ có một người, đó chính là Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm là thư đồng theo hầu của Từ Lệnh Kiểm, là chó săn của hắn.

Nếu không phải Trần Văn Cẩm dẫn Từ Lệnh Kiểm tới phủ Bình Dương Hầu, nàng làm sao có thể gặp gỡ Từ Lệnh Kiểm?

Nếu không phải Trần Văn Cẩm an bài cùng che giấu, Từ Lệnh Kiểm làm sao có thể hết lần này đến lần khác khi nhục nàng?

Bên ngoài nàng là thiếp thất của Trần Văn Cẩm, trên thực tế nàng lại bị Từ Lệnh Kiểm độc chiếm.

Nghĩ tới chuyện cũ, Kỷ Thanh Y liền tức giận đến toàn thân phát run.

Nàng đã quyết định muốn quên đi quá khứ, sống cho thật tốt, tại sao Trần Văn Cẩm vẫn không muốn buông tha cho nàng.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Thái Tâm nhìn sắc mặt Kỷ Thanh Y trắng bệch, hai mắt sợ sệt, hết sức lo lắng.

“Ta không sao.” Kỷ Thanh Y hít sâu một hơi để cho chính mình tỉnh táo rồi mới vào viện.

Trần Văn Cẩm ngồi ở trên ghế cùng Tổ Tâm nói chuyện, Tổ Tâm cúi đầu, chỉ có thời điểm trả lời Trần Văn Cẩm mới ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái.

Mười sáu tuổi cơ thể Trần Văn Cẩm nhỏ gầy, thanh tú văn nhã, ánh mắt nhìn người khác lúc nào cũng dịu dàng, ôn hòa lễ độ, là một thiếu niên tuấn tú.

Trong lòng Kỷ Thanh Y vừa động.

Tổ Tâm không có ra ngoài canh cửa mà ở trong nhà, chẳng lẽ là có ý đối với Trần Văn Cẩm?

Nàng đề nặng bước chân cố ý kinh động hai người trong phòng.

Nét mặt Tổ Tâm có chút bối rối, rất nhanh liền bình tĩnh lại.

“Thanh Y! Muội trở lại rồi à.” Trần Văn Cẩm từ trên ghế đứng lên, trên mặt nở nụ cười: “Ta vốn cho là phải tháng sau muội mới trở về đây, không ngờ muội lại về nhanh như vậy. mấy ngày trước ta cố ý sai người mang điều cho muội muội đã nhận được chưa?”

Thời điểm hắn nói chuyện, mắt nhìn chăm chăm Kỷ Thanh Y, hết sức chuyên chú. Giọng nói rất ân cần, giống như một ca ca hết lòng yêu thương muội.

muội.

Kỷ Thanh Y hận không thể nhào tới xé rách lớp ngực trắng của hắn, để cho người ta nhìn rõ hắn là một con sói đói lột cừu như thế nào.

Thấy Kỷ Thanh Y không nói lời nào, trong mắt như có hận ý, Trần Văn Cẩm hơi nhíu chân mày: “Thanh Y, muội làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như thế?”

“Không có gì.” Kỷ Thanh Y rũ mắt xuống, vẻ mặt âm ức: “Nhị biểu ca, người là đến tìm Thanh Thái sao? Hắn đã dời đến ngoại viện rồi.”

Thì ra là tức giận vì chuyện của Thanh Thái.

Trần Văn Cẩm thở dài một hơi: “Ta là cố ý tới tìm muội. Nghe nói muội không có tiền mua thợ lễ cho tổ mẫu, lại ở trong nhà không được đi đâu, ta sợ muội vì không vui mà sinh buồn bực.”

Hắn nói xong liền đưa qua một cái túi tiền thêu trúc xanh.

Kỷ Thanh Y không nhận lấy, ngược lại lùi về phía sau một bước: “Nhị biểu ca, ta cũng đã 14 rồi, huynh đi vào sân viện của muội bị người ta nhìn thấy cũng sẽ không tốt.”

Trong lòng Trần Văn Cẩm lập bộp một tiếng.

Đi ra ngoài mấy tháng, Kỷ Thanh Y cũng đã thay đổi thật lớn, thế nhưng lại lạnh nhạt với hắn.

Như vậy thì tháng sau hắn làm sao có thể để nàng đến hẹn gặp Thế tử Chu vương đây?

“Là ta không đúng.” Trần Văn Cẩm cũng không miễn cưỡng, chỉ xin lỗi cười một tiếng, giọng nói so với vừa rồi còn nhu hòa hơn rất nhiều: “Quên mất muội đã là một đại cô nương, nhưng mà ở trong mắt ta, Thanh Y vĩnh viễn đều là tiểu biểu muội hay khóc nhè ngày ấy. Tiền ta không cho muội nữa, nhưng nếu muội có thiếu cái gì, cần gì, cứ nói với ta. Hai người chúng ta..... Thôi, thôi, muội còn nhỏ, đợi sang năm muội cập kê rồi lại nói.”

Cảm giác ghê tởm trào dâng trong lòng Kỷ Thanh Y, Trần Văn Cẩm chính là như vậy, thời điểm lợi dụng người khác, hắn sẽ nói chuyện nhỏ nhẹ, tình ý triền miên.

Chỉ là, nàng đã sai rồi, đời trước nàng cũng không có thích Trần Văn Cẩm, đời này sẽ càng không để cho hắn lừa nữa.

“Ừ.” Kỷ Thanh Y gạt đầu một cái, đối với Tổ Tâm nói: “Người tiền Nhị biểu ca ra ngoài đi.”

Trần Văn Cẩm nhíu mày, chờ ra khỏi viện của Kỷ Thanh Y, sắc mặt liền trầm xuống.

Một năm trước, hắn trở thành trở thành người hầu bên cạnh Thế tử Chu vương, trong lòng có chút ảo não.

Dù sao trong ba vị Thế tử, thanh danh của Thế tử Chu Vương cũng là không tốt nhất.

Sau hắn lại phát hiện, vị Thế tử Chu Vương này cũng không đơn giản, hoàn cảnh cùng tính cách đều tương tự như mình, hắn cũng chắc chắn, về sau người lên ngôi vị Hoàng đế nhất định sẽ là Thế tử Chu Vương.

Nhưng Thế tử Chu Vương đối đãi với hắn như người bình thường, không hề coi hắn như người của mình.

Cho đến có một ngày, trong lúc vô tình hắn phát hiện ra trong thư phòng của Thế tử Từ Lệnh Kiểm có một bức họa, trên bức họa kia vẽ một nữ tử xinh đẹp tuổi tầm mười sáu, bức họa có chút cũ rách, hiển nhiên là do chủ nhân của nó thường hay sờ ra nhìn.

Mặt trên Thế tử Chu Vương còn đề thơ, một mảnh ái mộ khó quên tình, hơn nữa còn viết tên nữ tử kia là Trình Khanh Khanh.

Hắn bắt đầu vận dụng tất cả thế lực của mình đi thăm dò thân phận của Trình Khanh Khanh, chờ hắn tra được kết quả, hắn liền hưng phấn không kiềm chế được.

Làm hắn kích động nhất chính là, dung mạo của nữ tử kia tương tự với biểu muội sống nhờ trong phủ nhà mình.

Hắn biết, cơ hội để lấy lòng Thế tử Chu Vương, trở thành tâm phúc của hắn (Thế tử Chu Vương) đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đào hồ

Mặc dù Kỳ Thanh Y còn nhỏ, nhưng hẳn không nhận được mà muốn lợi dụng nàng để đầu cơ kiếm lợi.

Vì vậy một năm trước hẳn đã im lặng đến gần Kỳ Thanh Y, quan tâm nàng, che chở cho nàng.

Kỳ Thanh Y quả nhiên không cô phụ sự kỳ vọng của hẳn, cả người giống như cành liễu mùa xuân, gặp gió liền phấp phới.

Nàng càng lớn càng giống người kia, không, so với nữ nhân trên bức họa kia còn xinh đẹp hơn.

Hắn len lén tìm người về Kỳ Thanh Y, làm bộ như trong lúc lơ đãng để cho Thế tử Chu Vương nhìn thấy, Thế tử Chu Vương quả nhiên động lòng, còn mở miệng hỏi thăm tình huống của Kỳ Thanh Y.

Cho nên hẳn liền thuận thế muốn mời Thế tử Chu Vương tới tham dự tiệc sinh thần của Thái phu nhân, Thế tử Chu Vương đồng ý, cũng vào thời gian này cực kỳ coi trọng hẳn.

Mất thấy chỉ còn một bước cuối cùng, không ngờ bên này Kỳ Thanh Y lại xảy ra chuyện.

Kỳ Thanh Y không mắc câu, vở diễn này tháng sau còn hát làm sao được?

“Nhị gia, tiểu thư nhà chúng ta thật ra rất quan tâm Nhị gia, chỉ là sợ bị người ta nói xấu cho nên mới phải nói như vậy, Nhị gia ngài ngàn vạn lần đừng tức giận.”

Trần Văn Cẩm quay đầu, thấy Tổ Tâm đoan trang xinh đẹp, vẻ mặt xấu hổ, khoe miệng liền gọi lên ý cười phong lưu phóng khoáng.

Chỉ cần mua chuộc người bên cạnh Kỳ Thanh Y, còn lo không có cơ hội đến gần nàng sao? Coi như không được tâm Kỳ Thanh Y, hẳn cũng phải giam được Kỳ Thanh Y trong lòng bàn tay.

Hắn âm giọng nói: “Ngày trước ta chỉ cảm thấy dung mạo người xinh đẹp, không ngờ tính tình cũng hiểu lòng người như vậy, bên cạnh Thanh Y có người, thật đúng là phúc khí của nàng.”

Nhưng phạm là người đều có lòng ích kỷ, Tổ Tâm cũng không ngoại lệ.

Nàng ta đầu quân cho Lê Nguyệt Trùng, một mặt bởi vì bị Lê Nguyệt Trùng bắt được cái chuôi, mặt khác lại vì Lê Nguyệt Trùng hứa cho nàng ta một tiền đồ sáng lạn.

Nhưng kia có tốt đến mấy cũng là ký thác trên người người khác, không bền chắc. Là người thì vẫn phải nắm chắc số mệnh của mình trong lòng bàn tay thì mới yên tâm.

Nàng ta có thể tiếp tục làm việc cho Lê Nguyệt Trùng, nhưng chuyện này không thể cản trở nàng ta leo lên cái cây to trước mặt.

“Nhị gia cũng đừng khen nô tỳ, nô tỳ nhận không nổi.” Tổ Tâm hơi nghiêng mặt, bộ dáng mềm mại yêu kiều không chịu được.

Tổ Tâm mặc dù mi thanh mục tú, đặt trong một rừng mỹ nhân ở Hậu phủ thì cũng không tính là gì. Nhưng thật không ngờ cái dáng vẻ cúi đầu thẹn thùng này còn có thể mang theo cả chút phong tình lãng lợ.

Trần Văn Cẩm càng nhìn càng vừa mắt, giọng nói cũng càng thêm dịu dàng: “Gia bảo người tốt, thì chính là người tốt. Hà bao bên hông là người tự làm sao? Thật đẹp mắt, lúc nào thì làm cho gia một cái?”

Trong lòng Tổ Tâm hân hoan vui sướng, nhưng mà trên mặt lại cố kìm nén: “Mấy vị tỷ tỷ trong phòng Nhị gia, nữ công gia chánh đều là những lựa chọn tốt nhất, đồ ở trên người Nhị gia sao có thể để cho Tổ Tâm chuẩn bị được?”

“Gia nói người được là được rồi.” Khoe miệng Trần Văn Cẩm.....mang theo ý cười, tình ý triền miên: “Thế nào, người không tin gia?”

“Không phải.....” Tổ Tâm gặp nam nhân, ngoại trừ ca ca của nàng ta ra, thì chính là quân sự, làm sao mà chịu nổi sự trêu đùa của Trần Văn Cẩm, vì thế không khỏi cảm thấy chân như nhũn ra.

Trần Văn Cẩm liền thừa dịp đỡ lấy cánh tay của nàng ta: “Nàng làm hà bao, ta ngày ngày mang theo bên người, nàng còn không hài lòng sao?”

Cảnh tượng bên này bị Thái Tâm nhìn thấy không sót chút nào, nàng tức giận đến sôi máu nhưng phải cố chịu đựng, chạy về nói đầu đuôi ngọn ngành cho Kỳ Thanh Y nghe.

Kỳ Thanh Y nghe xong giận quá hóa cười.

Đã như vậy thì cũng tốt thôi, lần này, đừng nói là Lê Nguyệt Trùng, chính là Thiên Vương lão tử cũng không giữ được Tổ Tâm.

Thời gian trôi qua rất nhanh liền đến trước sinh nhật của Thái phu nhân một ngày, Trần Văn Cẩm đã thu thập Tổ Tâm đến ngoan ngoãn dễ bảo, mà Kỳ Thanh Y vẫn còn chưa có chuẩn bị xong thọ lễ.

Buổi chiều hôm ấy, Hi Thước tới.

Nàng ta là đại nha hoàn bên người Lê Nguyệt Trùng, tiếng nói chưa tới tiếng cười đã đến trước: “Biểu tiểu thư, tiểu thư nhà chúng ta biết người còn chưa có chuẩn bị thọ lễ nên cố ý bảo nô tỳ mang cho người cái này.”

Bên trong hộp gỗ từ đàn là một con hạc bằng ngọc, vật kia bất quá cũng chỉ to bằng nắm tay nhỏ, nhưng đường cong thanh thoát, chạm trổ tinh tế. Cả người tỏa ra ánh sáng màu nâu nhạt, miệng ngậm có Linh Chi, thần thái tao nhã, đôi mắt linh động; Tiên Hạc ngửa đầu như đang gọi bầy, mào chim đỏ tươi ướt át, đôi cánh trắng như tuyết đang rộng giống như tùy thời có thể cất cánh bay đi.

Cái quý nhất ở đây chính là, con hạc này được điêu khắc từ một khối ngọc thạch hoàn chỉnh nhưng lại có thể xuất hiện nhiều màu sắc khác nhau, từ phẩm chất cho đến cách điêu khắc đều là bậc nhất, người bình thường sao có thể chạm vào?

Cả Trần gia, sợ rằng chỉ có Nam Khang Quận chúa cái vị trong hoàng thất kia mới có bản lĩnh lớn như vậy.

Khó trách Lê Nguyệt Trùng nói nó có giá trị liên thành, khó trách Trần Bảo Linh muốn che giấu.

Tổ Tâm thấy Kỷ Thanh Y nhìn đến ngay người liền đưa tay nhận lấy hộp gỗ: “Như thế thì tốt rồi, tiểu thư nhà chúng ta đang lo.....”

“Ngọc này ta không thể nhận.” Kỷ Thanh Y đột nhiên nói, bàn tay vốn vươn ra của Tổ Tâm liền khựng lại giữa không trung.

Tổ Tâm vội vàng khuyên: “Tiểu thư, đây là một phần tâm ý của Trùng cô nương, hơn nữa chúng ta thực sự chưa có thọ lễ đưa cho Thái phu nhân.”

“Ta không thể cướp đoạt vật này nợ của Nguyệt Trùng được.” Thái độ Kỷ Thanh Y rất kiên quyết: “Ta nói không cần là không cần, Hi Thước người mang về đi.”

Hi Thước thấy nàng như thế cũng chỉ có thể cầm đồ về.

Ăn xong cơm tối, Kỷ Thanh Y than thở đứng ngồi không yên.

Tổ Tâm biết nàng là vì thọ lễ ngày mai mà lo lắng, liền nói: “Tiểu thư, nếu Trùng cô nương đã tốt bụng như vậy, người nên thu lễ mới đúng. Trùng cô nương nhất định cũng đã chuẩn bị xong thọ lễ của nàng ấy, nàng ấy trước giờ vẫn luôn là một người đáng tin cậy.”

Kỷ Thanh Y không lên tiếng, Tổ Tâm liền nói: “Như vậy đi, để nô tỳ sai người báo cho Hi Thước một tin, để cho nàng ta sáng sớm mai mang vật kia tới, có được không ạ?”

“Được rồi.” Kỷ Thanh Y bị nàng ta thuyết phục: “Trừ cách đó ra cũng không còn biện pháp nào khác, đành để sau bồi thường cho Nguyệt Trùng vậy.”

“Chính là buổi chiều Hi Thước vừa tới một chuyến, sáng sớm ngày mai lại mang tới nữa cũng dễ khiến người ta chú ý, nếu để cho Trương mục nhìn thấy nói ra ngoài, như vậy thật bất kính với tổ mẫu rồi. Người cho người hẹn Hi Thước, ngày mai để cho nàng ta mang đồ đến sau vườn hoa đi.”

Tổ Tâm cười nói vâng: “Tiểu thư, nô tỳ liền để người đi báo tin cho Hi Thước, bây giờ thì người có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.”

Một đêm yên bình trôi qua.

Bởi vì hôm nay là ngày sinh thần của Thái phu nhân, nên mọi người trong Xuân Hòa Viện thức dậy rất sớm, Kỷ Thanh Y cũng không ngoại lệ, không ngờ Tổ Tâm lại ngã bệnh.

Kỷ Thanh Y biết nàng ta đây là không muốn đi, sợ xảy ra chuyện phiền phức sẽ bị liên lụy.

Lê Nguyệt Trùng đoán chắc Thái phu nhân dù trong lòng có chán ghét nàng cũng ngại mất thể diện mà không ném nàng ra khỏi Hầu phủ, nhất định sẽ để cho nha hoàn bên cạnh nàng gánh trách nhiệm.

Mà Thái Tâm tham gia vào chuyện này, cho dù nhẹ thì cũng sẽ bị đánh một trận, nặng thì bị đuổi ra khỏi phủ.

Nàng làm ra vẻ cái gì cũng không biết, tự mình đi thăm Tổ Tâm, bảo cho ả ta nghỉ ngơi, giao chuyện lấy đồ sau vườn hoa cho Thái Tâm.

Sau đó Kỷ Thanh Y liền ôm một gói đồ nhỏ, vội vàng theo sau Thái Tâm ra khỏi cửa, lén lén lút lút đi đến sau vườn hoa.

Nha hoàn Tiểu Đông mới tới nhìn thấy liền vội vã đi tới phòng chính báo cáo nhất cử nhất động của Kỷ Thanh Y cho Đỗ ma ma biết.

Tiểu Đông là bà con xa của Đỗ ma ma, là tai mắt Đỗ ma ma phái đến bên cạnh Kỷ Thanh Y.

Kể từ sau khi Kỷ Thanh Y trở về tuy có hỏi cải sửa chữa lỗi lầm, nhưng Thái phu nhân vẫn sẽ không tin nàng, sẽ để cho Đỗ ma ma chú ý nhiều một chút, để phòng Kỷ Thanh Y lại làm ra cái yêu sách gì.

Đỗ ma ma giật mình: “Người nhìn rõ chứ?”

“Nô tỳ thấy rất rõ.” Sắc mặt Tiểu Đông trắng bệch: “Là một bọc nhỏ, không phải quá nặng nhưng nô tỳ còn nhìn thấy một đoạn của cái xềng.”

Nếu mang theo xềng nhất định là muốn chôn đồ, che che giấu giấu người khác như vậy rất có thể chính là yểm trản thuật**.

<<*Yểm trản thuật: Kì mi để nguyên từ Hán việt vì không biết nó là thuật gì, các bạn có thể hiểu nôm na là mấy cái thuật nguyên rủa gì đó>>

Đỗ ma ma nghĩ tới dáng vẻ xinh đẹp của Kỳ Thanh Y không khỏi lạnh run một cái, người này sao có thể ác độc như thế?

Bà không dám giấu diếm liền vào nhà trong, đem đầu đuôi ngọn ngành báo cho Thái phu nhân biết.

Thái phu nhân dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn liền cười lạnh nói: “Ta nói nó sao có thể đột nhiên tha đổi tâm tính, thì ra là có lòng dạ như vậy!”

Hôm nay là sinh thân của bà, vào ngày sinh thân của mình mà bị Yểm Trản thuật, xác thực là hiệu quả gấp bội.

“Thái phu nhân, có muốn nô tỳ dẫn người đi bắt tiểu thư lại không?”

“Không cần.” Giọng nói Thái phu nhân rất bình thản nhưng trong mắt bà giờ chỉ còn ý lạnh: “Đồ lang tâm cầu phế như vậy còn không đáng để Trần gia giống trống khua chiêng. Người tự mình đi đi, lạng lẽ không nên kinh động tới người khác, theo sau bắt nó giam lại, chờ qua ngày hôm nay ta sẽ đích thân xử lý nó.”

Đỗ ma ma biết Thái phu nhân lúc này vô cùng tức giận, không dám chậm trễ, theo lời đi tới sau vườn hoa.

Đưa mắt nhìn qua nào còn bóng dáng của Kỳ Thanh Y.

Bà không chút do dự đi sâu vào trong rừng đào.

Bà biết muốn dùng Yểm Trản thuật, rừng đào chính là chỗ tốt nhất.

Ở một chỗ sâu trong rừng đào, Kỳ Thanh Y quả nhiên đang đào một cái hố chuẩn bị chôn đồ xuống.

Bà không biến sắc đến gần, mắt thấy ước chừng chỉ còn 10 bước nữa, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói truyền đến từ bên ngoài rừng đào, Hi Thước cùng Thái Tâm đang nắm tay nói chuyện.

“Hi Thước tỷ tỷ, con hạc ngọc này cũng tốn rất nhiều tiền đi?”

Hi Thước nở nụ cười thân thiết: “Cơ hồ là xài hết tiền tiết kiệm của tiểu thư nhà chúng ta đấy. Nhưng là muội cũng biết, tiểu thư nhà chúng ta cùng biểu tiểu thư nhà muội tình như tỷ muội ruột thịt, đừng nói chỉ là một con hạc ngọc, cho dù có là đồ đắt thế nào thì cũng không tiếc.”

“Vậy muội thay tiểu thư nhà muội cảm ơn Trùng cô nương, cũng cảm ơn Hi Thước tỷ tỷ đã phải vất vả đi chuyến này.”

Thái Tâm nâng hạc ngọc trên tay tặc lưỡi khen ngợi: “Xinh đẹp như vậy, Thái phu nhân nhất định sẽ rất thích.”

Đỗ ma ma cũng nhìn thấy dưới ánh nắng sớm, tượng ngọc đặc biệt tinh xảo chói mắt.

Hi Thước thúc giục: “Coi chừng đừng để ngã hư đấy, chúng ta trở về thôi.”

“Được.”

Hai người thì thầm to nhỏ, tiếng nói dần khuất xa.

Lúc này Đỗ ma ma mới đi về phía Kỳ Thanh Y: “Biểu tiểu thư, người ở đây là muốn làm gì?”

Kỳ Thanh Y sợ hết hồn, vội vàng quay đầu lại, vẻ mặt khẩn trương kêu một tiếng “Đỗ ma ma”, sau đó đem bọc nhỏ giấu phía sau lưng.

“Ta..... Ta không làm gì cả.”

Đỗ ma ma nhìn thấy rõ ràng, giọng nói bỗng nhiên trở nên hết sức sắc bén: “Biểu tiểu thư, trong bọc kia là vật gì?”

Kỳ Thanh Y giống như càng thêm khẩn trương hơn: “Không có gì, ma ma, cũng chỉ là một chút đồ bản không dùng nữa, ma ma đừng xem kéo lại làm bẩn mắt ma ma.”

“Đem bọc kia ra đây!” Đỗ ma ma vươn tay về phía Kỳ Thanh Y.

Kỳ Thanh Y cắn cắn môi, trên mặt thoáng qua vẻ phức tạp, đưa cái bọc cho Đỗ ma ma.

Đỗ ma ma mở cái bọc ra vừa nhìn thấy không khỏi kêu lên: “Đại nguyệt sự*! Đây là cho ai dùng?”

<<*Đại nguyệt sự: đại khái là giống cái BVS của mình đấy ạ>>

Về mặt Kỷ Thanh Y cũng sắp biến thành màu đỏ tía, giọng nói rất nhỏ: “Là ta dùng.”

Kính ngạc trong mắt Đỗ ma ma càng sâu: “Tiểu thư có nguyệt sự rồi hả? Chuyện lúc nào?”

Tiểu thư thế gia vọng tộc có nguyệt sự là chuyện rất lớn, điều này nói rõ tiểu thư đã trưởng thành, có thể đàm hôn luận giá.

“Hai tháng trước là lần đầu tiên.” Kỷ Thanh Y không được tự nhiên nói: “Thái Tâm đã dạy ta dùng vật này như thế nào rồi, ta biết rất rõ vật này rất bẩn, sợ bị người bắt gặp nên mới len lén mang đi chôn, không ngờ lại bị ma ma bắt gặp. Ma ma đừng chê cười ta.”

Lúc nói chuyện, trên mặt đều là vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Đỗ ma ma liền cười khẽ nhún người với Kỷ Thanh Y: “Tiểu thư của tôi ơi, người gò đã thành đại cô nương rồi đấy, đây là đại hỷ sự, ma ma vui mừng thay người còn không kịp, làm sao lại cười người.”

“Nếu người còn thẹn thùng thì nên để bọn nha hoàn xử lý cũng được, làm sao lại để tự mình đi làm chứ?”

Kỷ Thanh Y giải thích: “Tổ Tâm bị bệnh, Thái Tâm lại giúp ta chuẩn bị thọ lễ cho tổ mẫu, Xuân Hòa viện coi như cũng chỉ có ta là rảnh nhất, ma ma đừng trách họ.”

“Trương mục đâu? Bà ta cũng mặc kệ tiểu thư sao?”

“Đừng nhắc tới Trương mục nữa.” Kỷ Thanh Y bất đắc dĩ khoát khoát tay: “Ta căn bản là không sai khiến được bà ấy, lúc ta gặp nguyệt sự lần đầu sau khi trở lại đây, ta còn tưởng rằng mình mắc bệnh nan y không chữa được, nếu không phải là Tổ Tâm cùng Thái Tâm nói cho ta, ta còn không biết là chuyện gì đang xảy ra đâu.”

Đỗ ma ma nghe thấy chân mày liền nhăn lại, lặng lẽ nói: “Biểu tiểu thư tôn quý, ngài mau đứng sang một bên đi.”

Đỗ ma ma ngồi chồm hổm xuống, cảm cái xềng vừa chôn đại nguyệt sự, vừa cùng nàng nói những việc cần chú ý khi nguyệt sự đến, sau đó hai người chia tay ở cửa sau vườn hoa.

Thái phu nhân biết được chuyện này, vừa tức giận vừa buồn cười, mắng: “Chuyện này cũng đâu phải chuyện mất mặt gì đâu, nó giấu cũng thật kỹ nha. Có điều Trương mục đây cũng thật vô trách nhiệm, để cho bà ta làm quản sự trong viện mà tiểu thư gặp chuyện lớn thế này cũng không biết. Đợi hai ngày nữa rảnh rồi, người tốt nhất nên hỏi rõ ràng một chút xem là xảy ra chuyện gì.”

Mọi chuyện cứ như thế mà qua.

Mặc dù không phải là thọ lớn, không có tiệc chiêu đãi tân khách, nhưng Thái phu nhân dù sao cũng là lão tổ tông phủ Bình Dương Hầu, bọn hạ nhân tự nhiên cũng không dám chậm trễ.

Sau khi dùng qua điểm tâm, quần gia liền sắp xếp cho bọn hạ nhân trong sân dập đầu sau đó dâng thọ lễ cho Thái phu nhân.

Mới vừa trở lại trong nhà, Đỗ ma ma liền nói: “Thái phu nhân, đại tiểu thư, biểu tiểu thư cùng Trùng cô nương đều tới, đang chờ ở cửa.”

Có thể là vừa gặp chuyện vui, tinh thần sáng khoái, Thái phu nhân liền cười nói: “Đề cho các nàng vào hết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Là ai ăn trộm

Ba tiểu cô nương cùng nhau tiến vào chúc thọ Thái phu nhân.

Trần Bảo Linh thiên chân linh động(hồn nhiên khéo léo), Lê Nguyệt Trùng tú nhợt nhạt(thanh tú tao nhã như hoa lan), Kỷ Thanh Y kiều mỵ thanh thuần(vừa xinh đẹp yêu kiều lại đơn thuần đáng yêu), ba người đứng chung một chỗ, thật giống như xuân hoa thu nguyệt(cảnh đẹp như hoa nở ngày xuân, như trăng tròn ngày thu), mỗi người một phong thái riêng.

Rất rõ ràng, vẻ đẹp của Kỷ Thanh Y áp đảo cả Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trùng, nàng vừa giống như nụ hoa đào kiều mỵ lại thêm nét đẹp của hoa hồng diễm lệ, làm cho người ta vừa nhìn liền không rời mắt được.

Ba người cùng nhau quỳ xuống dập đầu, chúc Thái phu nhân Tòng Hạc Trường Xuân(sống lâu như cây tùng), Xuân Thu không già(năm tháng đều không già).

Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y cũng không đối chọi gay gắt giống như ngày trước nữa, Thái phu nhân rất là vui mừng, cười ha hả khen các nàng là đứa

bé ngoan, để cho các nàng đứng dậy.

Sau khi các nàng đứng dậy liền đem thọ lễ chuẩn bị xong đưa cho Thái phu nhân.

Trần Bảo Linh là cháu gái ruột đứng hàng đầu, lễ vật của nàng là hai trái đào mừng thọ, quả đào ước chừng chỉ bằng nắm đấm trẻ con, đỏ tươi đẹp đẽ.

Thái phu nhân liền cười: “Mùa này thế nhưng lại tìm được đào, thật có lòng.”

Thật ra thì bà chẳng hề thích đứa cháu gái này, nhưng giờ phút này lại nhận ra được điều đáng quý ở Trần Bảo Linh.

Đỗ ma ma nhận đào mừng thọ tới, kinh ngạc nói: “Thái phu nhân, đào mừng thọ này được làm từ ngọc thạch.”

Mọi người vừa nhìn thấy đồ thật thì rồi rít khen ngợi Trần Bảo Linh.

Trần Bảo Linh vốn làm mất con hạc bằng ngọc giống như thế này, trong lòng cũng rất khó chịu, bây giờ lại được nghe mọi người tán dương, trên mặt dần xuất hiện nụ cười.

Lễ vật Lê Nguyệt Trùng đưa tới là một đôi giày tự mình làm, mặc dù không phải đặc biệt cao quý nhưng lại thắng ở tấm lòng chân thành.

Kỷ Thanh Y mở hộp gỗ từ đàn ra, con hạc bằng ngọc quý liền lộ ra, óng ánh trong suốt, vô cùng đẹp mắt.

“Ngoại tổ mẫu.....”

Kỷ Thanh Y vừa mới mở miệng, Trần Bảo Linh liền giận đến nhảy dựng lên: “Kỷ Thanh Y, không ngờ ngươi lại vô liêm sỉ như vậy, ngay cả chuyện trộm đồ cũng làm được.”

Sự phẫn nộ trong lòng như tuôn trào, ngón tay cơ hồ muốn đâm vào trên mặt Kỷ Thanh Y.

“Bảo Linh, ngọc này là đồ của tỷ sao?” Về mặt Kỷ Thanh Y mờ mịt hoang mang.

Trần Bảo Linh lại càng thêm tức giận: “Sao lại không phải của ta? Đây vốn là thọ lễ ta chuẩn bị cho tổ mẫu, lại bị ngươi trộm mất. Ngươi nói đi, là ngươi trộm đồ của ta lúc nào? Nếu không phải trước đó ta đã chuẩn bị xong thọ lễ thì hôm nay liền bị bêu xấu rồi, làm sao ngươi có thể xấu xa như vậy, khắp nơi đều nhảm vào ta!”

“Ta không có vào viện của tỷ, càng không có trộm đồ của tỷ, ngọc này là Nguyệt Trùng đưa cho ta.” Kỷ Thanh Y lớn tiếng đáp lại, quay đầu nhìn Lê Nguyệt Trùng: “Nguyệt Trùng, tỷ nói cho mọi người biết đi, ngọc này là tỷ bỏ tiền mua, là tỷ đưa cho ta.”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Lê Nguyệt Trùng, Trần Bảo Linh cũng không ngoại lệ.

Lê Nguyệt Trùng lấy làm kinh hãi, giống như bị làm cho khiếp sợ, thậm chí không tự chủ được mà lui về phía sau hai bước: “Thanh Y muội đây là nói những nói cuội gì đó, tỷ không có đưa ngọc cho muội. Tỷ đã mấy ngày không bước chân ra khỏi viện để làm giày cho tổ mẫu, chưa từng đi chỗ của muội nha.”

Trên mặt Kỷ Thanh Y thoáng qua chút bối rối: “Không phải vậy, Nguyệt Trùng, là tỷ nói muội chưa kịp chuẩn bị thọ lễ cho tổ mẫu, sợ ngoại tổ mẫu tức giận nên cố ý tặng ngọc này cho muội, là Hỷ Thuộc, là Hỷ Thuộc tự mình đưa tới.....”

“Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ mà ngươi còn dám cãi láo!” Trần Bảo Linh lửa giận ngút trời đi tới trước mặt Kỷ Thanh Y, một tay đoạt lại ngọc, tay còn lại giờ lên hất chiếc hộp từ đàn trong tay Kỷ Thanh Y xuống.

“A a a!”

Cũng bởi vì nàng ta dùng quá nhiều sức khiến cho hộp gỗ từ đàn liền đụng phải cằm Kỷ Thanh Y, Kỷ Thanh Y đứng ngây tại chỗ ôm lấy cằm mình. Mặc dù nàng biết Trần Bảo Linh sẽ tức giận, nhưng không ngờ nàng ta sẽ động thủ, trên cằm liền truyền đến một trận đau rất.

Trần Bảo Linh đầu tiên là hoảng hốt, sau đó liền héch mặt cười lạnh: “Làm bộ làm tịch.”

Lê Nguyệt Trùng ngược lại lại chạy đến bên cạnh, hết sức lo lắng: “Thanh Y, muội sao thế? Bị thương có nặng không? Bảo Linh, tỷ xuống tay cũng quá ác rồi, coi như Thanh Y có thật cầm đồ của tỷ thì tỷ cũng không nên ra tay như vậy.”

Nàng ta nói xong liền muốn nhìn xem vết thương trên cằm Kỷ Thanh Y.

“Không khiến tỷ già bộ tốt bụng!” Kỷ Thanh Y đẩy tay Lê Nguyệt Trùng ra, oán hận trừng mắt nhìn nàng ta: “Ngươi hãm hại ta.”

“Ta không có.....” Lê Nguyệt Trùng nước mắt cứ như mưa ào ào tuôn rơi, giọng nói mang theo uất ức bi thương: “Thanh Y, làm sao muội có thể nghi ngờ ta chứ.....”

Trần Bảo Linh liền kéo Lê Nguyệt Trùng đến bên cạnh: “Nguyệt Trùng, muội cùng nàng ta nói nhiều làm gì, Kỷ Thanh Y hạng người không biết tốt xấu như thế, cho dù muội có đối xử tốt với nàng ta cũng chỉ uống công thôi.”

“Đù rồi!” Thái phu nhân này giờ vẫn không nói gì đột nhiên trầm giọng quát một tiếng.

Mấy tiểu cô nương trước cười đùa nói giỡn với nhau thì cũng thôi, thế nhưng hôm nay lại làm ra chuyện lớn như thế. Cũng đều lớn rồi mà sao tâm trí lại chẳng lớn được tí nào vậy.

Thái phu nhân nhìn Trần Bảo Linh, giọng nói bình thường đều đều khiến cho người ta không nhìn ra vui buồn: “Bảo Linh, cháu có chứng cứ gì chứng minh đây là ngọc của cháu?”

“Ngọc này là vật hai tháng trước cháu theo mẫu thân tới Trần Bảo Các chọn, tổ mẫu có thể phái người đến Trần Bảo Các hỏi thăm, nha hoàn thân cận bên người cháu cũng biết. Cháu còn có chứng từ của Trần Bảo Các, quân sự trong viện cháu có thể lấy ra cho người nhìn.” Trần Bảo Linh vàng thật không sợ lửa hùng hồn nhìn Thanh Y: “Tóm lại, vật này đích xác là cháu cùng với mẫu thân đi chọn, vốn là tính hôm nay tặng cho tổ mẫu, ai ngờ tối ngày hôm qua liền không thấy. Hôm nay lại biến thành đồ của Ký Thanh Y, không phải nàng ta trộm thì còn là ai?”

Về mặt Lê Nguyệt Trùng sốt ruột, tranh thủ thời gian giải thích: “Ngoại tổ mẫu, ta tin tưởng Thanh Y không có lòng.....”

“Ta không có hỏi cháu, cháu không cần chen miệng vào, đợi lát nữa sẽ cho cháu nói.” Thái phu nhân không khách khí chút nào ngắt lời của Lê Nguyệt Trùng, sau đó hỏi Ký Thanh Y: “Ngọc này cháu từ đâu mà có được?”

Ánh mắt Ký Thanh Y nhìn chằm chằm vào Lê Nguyệt Trùng, nàng cũng biết Lê Nguyệt Trùng sẽ không thừa nhận, đòi trước nàng chính là bị vu oan như vậy.

Lúc ấy nàng không biết gì chỉ biết lớn tiếng cãi lại.

Lê Nguyệt Trùng lúc ấy tất nhiên là cực kỳ vui mừng hả hê đi, giống như nàng giờ phút này vậy.

Thế nhưng đòi này, nàng sẽ không cho Lê Nguyệt Trùng có cơ hội làm tổn thương mình nữa.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Thái phu nhân: “Lê Nguyệt Trùng đưa cho cháu.”

“Là nó tự tay giao cho cháu?”

“Không phải.” Ký Thanh Y lắc đầu một cái: “Lê Hi Thước tối hôm qua đưa cho cháu, cháu không nhận. Sáng sớm hôm nay nàng ta lại giao cho Thái Tâm ở phía sau vườn hoa.”

Nàng lấy tay xuống, trên cảm hiện ra một vết bầm tím, bởi vì da thịt nàng vốn trắng nõn, vết bầm tím này nhìn qua lại càng thêm rõ ràng làm cho người ta nảy sinh cảm giác tiếc hận giống như nhìn thấy tí vết trên miếng ngọc trong suốt xinh đẹp.

Thái phu nhân ngừng lại một chút, tiếp tục hỏi: “Nói cách khác, cháu cũng không phải tự tay nhận đồ từ Lê Hi Thước, mà là nha hoàn Thái Tâm nhận đồ thay, đúng không?”

Trái tim Ký Thanh Y run lên.

Đòi trước chính là vì vậy mà tội danh liền rơi xuống trên đầu Thái Tâm. Thái Tâm bị đánh 20 đại bản, mặc dù nàng đã dùng hết tất cả tiền chữa bệnh cho Thái Tâm, nhưng người còn sống, gân mạch ở chân tay lại đứt hết, cả đời cũng không thể đi được.

Nàng không chỉ muốn mình sống thật tốt mà còn muốn bảo vệ cả Thái Tâm nữa.

“Đúng vậy.” Giọng nói của Ký Thanh Y cực kỳ thấp.

“Lê Hi Thước, ngọc này ngươi từ đâu mà có? Vì sao lại đưa cho biểu tiểu thư?”

Mọi người cho là Thái phu nhân trước tiên sẽ hỏi Thái Tâm, không nghĩ tới bà bỏ qua Thái Tâm, trực tiếp hỏi Lê Hi Thước.

Lê Hi Thước không chút hoang mang, tiến lên phía trước nói: “Thái phu nhân, nô tỳ cũng chưa từng nhìn thấy miếng ngọc nào cả, cũng không có đưa cho biểu tiểu thư.”

“Ngươi nói láo!” Ánh mắt Ký Thanh Y như tia lửa điện nhìn chằm chằm nàng ta: “Chiều hôm qua ngươi tự mình đến viện của ta, ta không có nhận đồ, cả Thái Tâm cùng Tô Tâm đều nhìn thấy. Bởi vì ta vẫn chưa chuẩn bị được thọ lễ sợ ngoại tổ mẫu mất hứng, cho nên bèn để Tô Tâm hẹn ngươi buổi sáng hôm nay ở sau vườn hoa nhỏ gặp mặt, chính tay ngươi giao đồ cho Thái Tâm.”

“Biểu tiểu thư, ngài tại sao lại có thể vu oan cho nô tỳ chứ?” Lê Hi Thước kinh hô một tiếng: “Chiều hôm qua nô tỳ thật sự phải đi qua chỗ ngươi, nhưng mà nô tỳ lại không có mang theo cái gì mà ngọc thạch nha, là biểu tiểu thư muốn nô tỳ qua hỏi xem người đã chuẩn bị xong thọ lễ chưa, khi đó người còn chính miệng nói là đã chuẩn bị xong. Về phần người nói nô tỳ sáng sớm nay tự tay đưa đồ cho Thái Tâm lại càng hoàn toàn là bịa đặt, xin người không cần vu oan cho nô tỳ. Nô tỳ mặc dù chỉ là nô bộc, nhưng cũng biết người nào làm người đó chịu, không thể vu oan cho người tốt, người làm biểu tiểu thư, tại sao ngày cả điều này cũng không hiểu?”

Ký Thanh Y giận quá thành cười, ép sát nhìn nàng ta: “Ngươi dám bảo đảm buổi sáng hôm nay ngươi không có đến sau vườn hoa gặp mặt Thái Tâm?”

Người biết trước mặt người là Thái phu nhân? Người biết nói láo sẽ có hậu quả gì chứ?”

Ánh mắt nàng quá mức bức người, Hi Thước có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn còn kiên cường chống đỡ: “Nô tỳ vốn là không có đi, cái này thì có gì mà không dám đảm bảo!”

Kỷ Thanh Y liền không nói lời nào nữa, lùi sang một bên.

Thái phu nhân vuốt vuốt trán: “Người tới, kéo Hi Thước đi xuống, đánh 20 đại bản.”

“Vâng” Đồ ma ma nhanh chóng kêu mấy ma ma tới lôi Hi Thước đi.

“Thái phu nhân, ngài không thể như vậy.....” Hi Thước còn chưa kêu xong miệng đã bị bịt lại, chỉ chốc lát bên ngoài liền truyền đến từng trận âm thanh của roi quất xuống da thịt người.

Lê Nguyệt Trùng ngẩng đầu, không dám tin nhìn Thái phu nhân, tại sao có thể như vậy? Bị đánh không phải nên là Thái Tâm sao? Làm sao sẽ biến thành người bên cạnh nàng?

Trần Bảo Linh ban đầu cũng rất kinh ngạc sau mới phản ứng lại bất mãn nói: “Tổ mẫu, đây rõ ràng là Kỷ Thanh Y trộm đồ vu oan cho Hi Thước, ngài tại sao lại đánh Hi Thước, đây cũng quá bất công rồi.”

“Đại tiểu thư, sáng sớm hôm nay nô tỳ có đi ra sau vườn hoa ngắt hoa cho Thái phu nhân, vừa đứng nhìn thấy Hi Thước giao đồ cho Thái Tâm, còn nói là Trùng cô nương sai nàng ta làm.” Đồ ma ma thấy Trần Bảo Linh vọng động không khỏi âm thầm lắc đầu một cái, tâm tính thế này khó trách Thái phu nhân không thích nàng.

Nói xong bà liền trầm giọng hỏi Lê Nguyệt Trùng: “Trùng cô nương, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Một cổ lạnh lẽo giống như con rắn nhỏ không ngừng bò lên quần áo sống lưng Lê Nguyệt Trùng, từ lúc vào Hầu phủ tới nay, nàng ta còn chưa bao giờ trải qua khủng hoảng như bây giờ.

“Là lỗi của ta, đều tại ta bình thường quá cung chiều Hi Thước mới để cho nàng ta tùy hứng làm ra chuyện sai lầm như vậy.” Lê Nguyệt Trùng gắt gao cắn chặt răng, về mặt đầy áy náy quỳ gối trước mặt Thái phu nhân: “Cô tổ mẫu, là cháu quản giáo không nghiêm, chuyện ngày hôm nay, đều là lỗi của cháu. Cháu ngày trước chỉ cảm thấy nàng ta không sợ người lạ, lại hoạt bát cởi mở, bình thường cũng cung chiều nàng ta thêm mấy phần, thỉnh thoảng có làm chuyện quá quắt cũng không so đo tính toán với nàng ta, vạn vạn không ngờ nàng sẽ làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy. Ngài..... Ngài trách phạt ta đi, Nguyệt Trùng không còn mặt mũi nào đối mặt với ngài nữa, càng không còn mặt mũi nào đối mặt với Thanh Y.”

Trần Bảo Linh oán giận nói: “Nguyệt Trùng, người cũng thật là, sao lại nuôi không một tên trộm trong viện thế, thật may là hôm nay bị tổ mẫu bắt được, bằng không thì không biết à ta còn gây ra chuyện lớn gì nữa đây.”

“Là lỗi của ta.” Lê Nguyệt Trùng áy náy, nước mắt cũng là chảy tuôn rơi: “Bảo Linh tỷ dạy phải, ta nhất định sẽ nhớ lấy chuyện ngày hôm nay làm bài học kinh nghiệm để răn dạy người trong viện cho thật tốt.”

Đồ ma ma thấy thế nhủ thầm: “Trùng cô nương, nếu là không phải là lỗi của người, mọi người cũng không oan uổng cho người, người đây là khóc cái gì vậy? Hôm nay là sinh thần của Thái phu nhân, người khóc như vậy cũng không khỏi mang chút điềm xấu.”

Sắc mặt của Lê Nguyệt Trùng không khỏi cứng đờ: “Ta..... Ta.....”

“Nguyệt Trùng nhất gan, ma ma người cũng không phải là không biết.” Trần Bảo Linh thay nàng ta nói chuyện: “Muội ấy từ trước đến giờ đều mềm lòng lại thiện lương, xảy ra chuyện như vậy trong lòng tất nhiên cũng áy náy.”

Có áy náy cũng không nên khóc nha.

Thái phu nhân nhìn Lê Nguyệt Trùng một chút, lại nhìn sang Kỷ Thanh Y, thấy nàng yên lặng đứng ở nơi đó, biểu tình ôn hòa, bình bình thản thản, thậm chí có mấy phần giống với dáng vẻ của nữ nhi Trần Uyển khi còn bé, trong lòng bà không khỏi mềm nhũn.

Cùng phải chịu uất ức như nhau nhưng đứa nhỏ này một chút cũng không khóc.

So sánh hai người với nhau mới thấy Lê Nguyệt Trùng quả thật làm cho người ta không khỏi thất vọng, đúng là ra ngoài một thời gian liền không còn giống như trước nữa. Tính tình Kỷ Thanh Y mặc dù nóng nảy, nhưng phụ thân nàng dù sao cũng là tiền sĩ hai bảng, tuy không phải do Uyển nhi thân sinh, nhưng lại do Uyển nhi nuôi lớn, dầu sao thì đứa bé do Uyển nhi nuôi lớn cũng không đến nỗi nào?

Thái phu nhân nói: “Nguyệt Trùng quản giáo không nghiêm, khiến Thanh Y vô cớ bị vu oan; Bảo Linh tùy hứng kích động ra tay đã thương người khác, các người tất cả đều nhận lỗi với Thanh Y đi.”

Ngày trước bị trừng phạt, bị bắt nói lời xin lỗi đều là Kỷ Thanh Y, hôm nay đổi thành Lê Nguyệt Trùng, mức chênh lệch này có thể so sánh như nước sông với nước biển, trong lòng nàng ta không khỏi cảm thấy run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Một mũi tên trúng ba con chim

“Cô tổ mẫu dạy phải.” Lê Nguyệt Trùng đập đầu với Thái phu nhân, sau đó đứng dậy áy náy nhìn Kỳ Thanh Y: “Thanh Y, là tỷ không quản tốt nha hoàn bên mình khiến muội chịu oan ức, muội có thể tha thứ cho tỷ không?”

Kỳ Thanh Y nói: “Không liên quan tới tỷ, đều là nha đầu Hi Thước kia to gan lớn mật, tỷ cũng chỉ là người bị hại.”

Tuy nói như thế nhưng trong giọng nói cùng vẻ mặt đã không còn sự thân thiết như ngày xưa nữa rồi.

Lê Nguyệt Trùng làm như không nhìn thấy cười rộ lên, một bên kéo tay Kỳ Thanh Y: “Ta biết ngay Thanh Y là người thiên lương nhân hậu thể mà, chắc chắn sẽ không vì người ngoài mà lạnh nhạt với ta đâu.”

Kỳ Thanh Y hét cách với nàng ta, lầm bầm nói: “Một lần này thôi, lần tới ta sẽ không tha thứ cho tỷ nữa.”

Lê Nguyệt Trùng biết nàng thật sự đã bớt giận vì vậy cũng hoàn toàn yên tâm: “Bảo Linh, tỷ cũng mau nói xin lỗi Thanh Y đi.”

Trần Bảo Linh nhún nhún nhỏ nhỏ đi tới, lớn tiếng nói: “Chuyện ngày hôm nay là ta không đúng, không nên chưa biết rõ sự tình đã trách cứ người. Chỉ là, cũng tại người quá ngu ngốc, người ta cho người cái gì người cũng nhận không sợ bị lừa sao.”

Ánh mắt của nàng ta cố gắng né tránh không dám nhìn vào vết thương trên cằm của Kỳ Thanh Y, sau đó nghiêng đầu nhét miếng ngọc kia vào ngực nàng, nói: “Chuyện này cũng bởi vì nó mà ra nên ta tặng vật này cho người, coi như là an ủi người đi.”

Kỳ Thanh Y vội vàng đẩy lại: “Đây là đồ của người mà, ta không thể nhận.”

“Nếu ta đã nói là cho người thì người cứ cầm đi.” Trần Bảo Linh nóng nảy: “Thế nào, người xem thường ta?”

“Không phải coi thường người, ngọc này vốn là thợ lễ người đưa cho ngoại tổ mẫu, giờ người lại đưa cho ta thế chẳng phải là không cung kính với ngoại tổ mẫu sao?” Kỳ Thanh Y cũng không muốn ôm củ khoai lang nóng bỏng tay này: “Hơn nữa, ta mới mười bốn, ngọc này không hợp với tuổi của ta, ta không thể dùng được.”

Trần Bảo Linh mắt to trừng mắt nhỏ nói với nàng: “Người chính là xem thường ta!”

Lúc nói chuyện, ánh mắt rơi vào vết thương trên cằm nàng, khí thế liền nhụt đi không ít.

“Hai vị tiểu thư nghe nô tỳ nói một câu có được không?” Đỗ ma ma cười híp mắt nói: “Sao lại không đưa vật này cho Thái phu nhân, sau đó Thái phu nhân sẽ đưa hai quả đào mừng thợ cho Kỳ tiểu thư?”

Như vậy vừa cho thấy tấm lòng hiếu thảo đối với Thái phu nhân, đồng thời cũng coi như bồi thường cho Kỳ Thanh Y.

Quả thật là không thể thích hợp hơn, Đỗ ma ma thật không hổ là người bên cạnh Thái phu nhân lâu nhất.

Thái phu nhân gật một cái nói: “Cứ như vậy đi, hơn nữa đào mừng thợ này cũng thật tinh xảo đáng yêu, Thanh Y có thể đặt ở đầu giường thưởng thức.”

Cái kết này ngược lại tất cả mọi người đều vui vẻ, nhưng trong mắt, trong lòng Lê Nguyệt Trùng lại chính là giận đến run người, không duyên không cớ tổn thất một cánh tay đắc lực, lại còn để Kỳ Thanh Y chiếm được lợi.

Thật may là, nàng còn có chiêu thứ hai. Hiện tại Thái phu nhân càng thấy Kỳ Thanh Y tốt đẹp, đợi lát nữa sẽ càng cảm thấy nàng ta là kẻ dối trá.

Nàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài loáng thoáng thấy một bóng dáng màu xanh lục bích chậm rãi tiến vào.

Là Tổ Tâm, nàng ta vẫn còn chưa khỏe, sắc mặt có chút tái nhợt khiến người ta có cảm giác thương tiếc.

“Tổ Tâm, sao người lại tới đây?” Trong lòng Kỳ Thanh Y hiểu rõ, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ giật mình: “Không phải ta đã bảo người nghỉ ngơi cho thật tốt sao?”

“Tiểu thư, chuyện cho tới bây giờ người còn muốn nhện sao?” Tổ Tâm trên mặt thoáng qua một chút kiên nghị: “Nếu không phải là Trương mục khinh người quá đáng, người như thế nào lại không có tiền chuẩn bị thợ lễ cho Thái phu nhân, như thế nào lại bị người ta oan uổng?”

Nói xong, nàng ta vù một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Thái phu nhân: “Thái phu nhân, chuyện ngày hôm nay tuy rằng là Hi Thước tự chủ trương, nhưng trên thực tế đầu sỏ gây nên lại là Trương mục. Bà ấy quản lý tiền bạc, khấu trừ tiền tiêu vật hàng tháng, tiểu thư hoàn toàn bắt buộc dĩ mới có thể nhận ngọc Hi Thước đưa tới, xin Thái phu nhân làm chủ cho tiểu thư.”

Kỷ Thanh Y không nói gì, chỉ lui về phía sau hai bước.

Nếu Tổ Tâm đã “Trung thành” như thế, nàng cũng nên thành toàn cho một “Mảnh tâm ý” này thôi.

Vốn là Thái phu nhân đã có mấy phần bất mãn đối với Trương mục, lúc này lại nghe được những lời Tổ Tâm nói, bất mãn kia hoàn toàn không thể nhịn được nữa.

Kỷ Thanh Y tuy không được sủng ái nhưng dù sao cũng là biểu tiểu thư Trần gia, bà cũng biết người dưới có kẻ bằng mặt không bằng lòng nhưng thật không nghĩ đến bọn họ lại to gan đến mức này.

Thái phu nhân không đợi xong tiệc mừng thọ đã trầm giọng nói: “Gọi Trương mục tới đây.”

Trương mục biết có chuyện xảy ra nên vừa vào cửa đã kêu oan: “Thái phu nhân oan uổng quá, nô tỳ làm sao lại dám khấu trừ tiền tiêu vặt của tiểu thư chứ, là Tổ Tâm con nhà đầu này tung tin đồn nhảm hắt hết lên người nô tỳ. Sổ sách của Xuân Hòa viện nô tỳ cũng đã mang đến, mỗi một khoản tiền đều được ghi lại rõ ràng.”

“Nô tỳ biết chắc chắn là Thái phu nhân sẽ không tin nên lúc tới nô tỳ đã mang theo sổ sách đến đây, Thái phu nhân hiện tại liền có thể kiểm tra. Nếu Thái phu nhân tra ra nô tỳ có vấn đề, nô tỳ cam tâm chịu phạt không oán không giận.”

Trước kia lúc Kỷ Thanh Y hỏi bà ta lấy tiền, bà ta đã đoán được sẽ có một ngày như thế nên đã sớm đem sổ sách làm lại cho sạch sẽ. Có chỗ để dựa vào, bà ta đương nhiên rất bình thản.

Xuân Hòa viện chỉ có vài người như thế, Kỷ Thanh Y mỗi tháng nhận được 3 lượng bạc tiền tiêu vặt, nên nói đến sổ sách thì cũng chỉ có mấy trang giấy như vậy thôi.

Đỗ ma ma lật nhìn một lần, quả nhiên không có vấn đề gì, liền hướng Thái phu nhân gật đầu một cái.

Tổ Tâm này giờ vẫn yên lặng, đột nhiên lại nói chen vào: “Thái phu nhân, Trương mục biết ngài sẽ kiểm tra cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Chỉ nhìn mấy mục đây đương nhiên là không nhìn ra vấn đề gì, vấn đề chính là ở thứ tự đều là giả. Tiểu thư bảo bà ấy mua cái gì, rõ ràng là chỉ cần 1 xâu tiền nhưng bà ấy lại nói thành 5 xâu tiền. Tiểu thư muốn mua một hộp phấn 2 lượng, bà ấy sẽ mua hai hộp một lượng mang về. Ma ma nếu không tin có thể cầm sổ sách đến phong tiểu thư đối chiếu với đồ dùng trong phòng, bảo đảm là không giống nhau.”

Trương mục vừa nghe thấy liền nóng nảy: “Thái phu nhân, ngài đừng có nghe Tổ Tâm nói bậy, nàng ta..... Nàng ta đột nhiên đã chạy tới tố cáo nô tỳ chắc chắn là có tư tâm.....”

Thái độ của Tổ Tâm vô cùng kịch liệt: “Nô tỳ không thẹn với lương tâm, không biết Trương mục nói vậy là có ý gì.”

“Hay cho một câu không thẹn với lương tâm, người dám nói người không thẹn với lương tâm?” Trương mục cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Người thay tiểu thư chép kinh văn, bị ta phát hiện rồi sợ Thái phu nhân biết được sẽ trách tội tiểu thư, cho nên mới trăm phương ngàn kế bới móc lỗi lầm của ta, muốn đuổi ta đi. Tổ Tâm, người dám ở ngay trước mặt Thái phu nhân nói người không có thay tiểu thư chép kinh văn?”

Lời này vừa nói ra, mỗi người đều có một vẻ mặt khác nhau.

Sắc mặt Đỗ ma ma đại biến.

Đi biệt viện kiểm tra tiến độ chép kinh văn của Kỷ tiểu thư là nhiệm vụ mà Thái phu nhân giao cho bà, nếu thật như Trương mục nói, đó chính tội bà chưa tận sức làm việc.

Bà theo bản năng nhìn chằm chằm Tổ Tâm, muốn nhìn ra xem nàng ta sẽ trả lời thế nào.

Ánh mắt Tổ Tâm né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt Trương mục, cũng không dám dùng thái độ cứng rắn vừa rồi đối đáp với Trương mục nữa, chỉ hốt hoảng nhìn Kỷ Thanh Y.

Kỷ Thanh Y nửa cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ngoại tổ mẫu, Trương mục vu oan cho cháu, cháu không hề để Tổ Tâm chép kinh văn giúp mình.”

Khóe miệng Tổ Tâm háp háy muốn nói lại thôi.

Đỗ ma ma thờ phào nhẹ nhõm nhưng Trương mục lại không phục: “Có hay không không phải chỉ dựa vào những gì chúng ta nói, dù sao kinh văn là Đỗ ma ma thu, không bằng để Đỗ ma ma lấy ra cho mọi người cũng xem.”

“Trương mục!” Kỷ Thanh Y đột nhiên cất cao giọng nói, ánh mắt sắc bén nhìn bà ta: “Bà là quản sự trong viện của ta lại khấu trừ tiền tiêu vặt hàng tháng của ta, những chuyện này ta đều nhìn, nhưng bà lại bới vì có xích mích với Tổ Tâm mà vu oan cho ta, thật sự là để cho ta không nhịn được nữa. Nếu như Đỗ ma ma lấy kinh văn ra, tất cả đều do ta chép, bà sẽ như thế nào?”

Kỷ Thanh Y càng như thế, Trương mục lại càng cảm thấy nàng miệng hùm gan sứa nên bà ta cứng cổ nói: “Nếu thật là ta oan uổng tiểu thư, ta cam nguyện chịu phạt.”

Giọng điệu Kỷ Thanh Y hết sức bình lặng: “Được, ta chờ!”

Thái phu nhân lúc này mới mở miệng, nói: “Đỗ ma ma, đi lấy quyển kinh văn biểu tiểu thư chép ra đây, ta muốn tự mình kiểm tra.”

Đỗ ma ma cầm kinh, giao cho Thái phu nhân, Thái phu nhân từ mình nhìn từ đầu tới cuối.

“Tất cả đều là Thanh Y tự mình sao chép, không hề có bút tích của người khác.” Thái phu nhân nhìn vào mắt Trương mục, nói: “Người khẩu trừ tiền tiêu vật hàng tháng của chủ tử không nói, lại còn dám vu oan cho chủ tử của mình! Ai cho người lá gan lớn như vậy?”

Trương mục như bị sét đánh, thanh âm bén nhọn kêu lên: “Cái này không thể nào, nô tỳ tận mắt nhìn thấy Tổ Tâm thay biểu tiểu thư chép kinh, là nô tỳ tận mắt thấy.”

Đỗ ma ma hướng về phía cửa ra hiệu, lập tức có người đi lên hướng về phía Trương mục cho bà ta hai cái tát.

Trương mục bị đánh có chút choáng váng, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện nữa.

Thái phu nhân lúc này mới cười lạnh nói: “Ý của người là ta cùng biểu tiểu thư thông đồng với nhau vu oan cho người?”

“Còn không mau lôi kẻ dối trên gạt dưới không coi ai ra cái gì này xuống!” Thái phu nhân tức giận quát lên một tiếng: “Không cần đánh bà ta, trực tiếp đưa đến phủ Thuận Thiên với tội trộm cắp.”

Nếu bị đánh hèn, dầu gì còn có thể có một con đường sống. Nhưng nếu như bị đưa đến phủ Thuận Thiên, vậy cũng chỉ có một con đường chết, Thái phu nhân dùng một chiêu này quả thật không thể ác hơn.

“Thái phu nhân tha mạng, Thái phu nhân tha mạng……” Chuyện cho tới bây giờ, Trương mục đều không cam tâm, chỉ lớn tiếng cầu xin tha thứ: “Nô tỳ cùng biểu tiểu thư không thù không oán, làm sao lại dám vu oan cho nàng ấy? Là nô tỳ không ưa đáng về lăng lờ quyền rũ Nhị gia của Tổ Tâm. Thái phu nhân, nô tỳ tận mắt nhìn thấy Tổ Tâm đưa đồ cho Nhị gia, hình như là một cái hà bao, Nhị gia cũng cho Tổ Tâm cái gì đó……”

Tất cả mọi người đều thất kinh, sắc mặt Tổ Tâm tái nhợt, run lấy bầy.

Sắc mặt Thái phu nhân xoạt một cái liền lạnh đến âm độ, còn chưa kịp mở miệng hỏi, trưởng tôn Trần Văn Việt cùng ngoại tôn Kỷ Thanh Thái đã cùng nhau tiến vào.

“Tổ mẫu, Thế tử Ninh Vương cùng phụ thân đều đến chúc thọ ngài.”

Thái phu nhân nghe nói con trai đã trở lại, trong lòng vô cùng cao hứng, bởi vì Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm cũng tới cho nên không dám chậm trễ, vội nói: “Kéo Trương mục cùng Tổ Tâm xuống, các người tốt nhất là canh chừng cho cẩn thận, nếu để chạy thoát một người, ta nhất định sẽ không tha cho các người.”

Tầm mắt Trần Văn Việt liền rơi vào trên người Kỷ Thanh Y, trong mắt mang theo ý tứ hỏi thăm.

Kỷ Thanh Y cảm thấy trong lòng ấm áp, chậm rãi lắc đầu một cái.

Cả Trần gia, người thật lòng đối tốt với nàng, cũng chỉ có Việt biểu ca.

Trần Văn Việt lúc này mới yên tâm, giao Kỷ Thanh Thái cho Kỷ Thanh Y, sau đó đi ra đón tiếp Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm.

“Tỷ tỷ, người không sao chứ?” Trong đôi mắt to tròn của Thanh Thái đều là quan tâm lo lắng, bàn tay nắm chặt lấy tay Kỷ Thanh Y.

“Tỷ không sao, đừng lo lắng.” Kỷ Thanh Y sờ đầu hấn một cái.

Lê Nguyệt Trừng đứng ở bên cạnh Kỷ Thanh Y, nhẹ nhàng cầm tay của nàng an ủi: “Thanh Y, muội đừng lo lắng, chờ cô tổ mẫu bớt giận, chúng ta lại đi cầu xin lão nhân gia người, Tổ Tâm nhất định có thể trở về.”

“Nhưng ta lại không muốn cho Tổ Tâm trở về.” Kỷ Thanh Y đẩy tay Lê Nguyệt Trừng ra, ánh mắt nhìn thẳng nàng ta gần từng chữ một: “Nàng ta có hôm nay, ta vô cùng vui vẻ.”

Lê Nguyệt Trừng kinh ngạc, lại nhìn Kỷ Thanh Y một cái, Kỷ Thanh Y liền cười đáp lại.

Nụ cười kia thế nhưng xa lạ còn mang theo một chút gì đó như đã sáng tỏ.

Thì ra Kỷ Thanh Y cũng biết, thì ra nàng ta vẫn luôn giả trụ ăn thịt hổ, thì ra nàng ta lại đem chính mình xoay vòng vòng đùa giỡn.

Lê Nguyệt Trừng giận đến phát run, phải một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: “Thanh Y muội muội, người thật đúng là thật kiên nhẫn, thế nhưng có thể nhịn tới hôm nay.”

Kỷ Thanh Y cười híp mắt: “Nguyệt Trừng tỷ tỷ khách khí rồi, so với người ta vẫn còn kém xa a.”

Lê Nguyệt Trùng nhìn chăm chăm nàng: “Người đừng có vội đắc ý, ta cũng chỉ nhất thời sơ suất thôi. Hơn nữa, cũng chỉ là hai con cò, mất thì mất có đáng gì?”

Kỷ Thanh Y lắc đầu: “Ta không có đắc ý nha. Không chỉ tiền được một Hi Thước, còn đem cả Trương mụ cùng Tổ Tâm trừ bỏ. Ta là cao hứng, là vui về nha, cảm ơn một mũi tên này của người đã bắn hạ ba con chim, vì ta mà dọn sạch chướng ngại.”

“Như thế, sau này ta cũng không xuống tay lưu tình nữa.” Lê Nguyệt Trùng cười nhạt một tiếng: “Người cũng đừng trách ta không khách khí.”

“Người từ khi nào thì khách khí qua với ta?” Kỷ Thanh Y thân nhiên cười đáp: “Không có gì mà lưu tình hay không lưu tình, tất cả đều dựa vào bản lĩnh của mình thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thế tử chúc thọ (thượng)

Kỷ Thanh Thái dùng đôi mắt đen nhánh đảo giữa hai người Kỷ Thanh Y và Lê nguyệt Trùng.

Đợi cho đến khi Lê Nguyệt Trùng đi chỗ khác, hần mới nhỏ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ với Trùng tỷ tỷ cãi nhau sao?”

Mới vừa rồi hai người các nàng vẫn cười híp mắt, giọng nói cũng không lớn lắm, thế nhưng Thanh Thái lại có thể từ đôi ba lời trong đó mà tìm ra được manh mối, điều này làm nàng rất vui mừng.

“Ừ” Kỷ Thanh Y không kiên dè nói: “Bọn tỷ cãi nhau rất khác khẩu, về sau cũng sẽ không lui tới nữa. Cho nên, đệ phải cẩn thận nàng ta, trừ tỷ ra, về sau lời nói của ai cũng không được tin tưởng, nghe không?”

“Đệ hiểu rồi.” Thanh Thái học dáng vẻ vừa rồi của Kỷ Thanh Y cười nói: “Cứ cho là chúng ta cãi nhau cũng không thể rạch mặt nhau, nếu không ngoại tổ mẫu sẽ không vui, chúng ta cũng sẽ bị miệng lưỡi người đời chỉ trích. Cho nên dù là cãi nhau cũng phải cãi trong tiếng cười. Giống như bây giờ vậy, tiên sinh nói, cái này gọi là không để cho người ta nắm đằng đuôi.”

“Đệ thật thông minh!” Kỷ Thanh Y thấy hần cười híp mắt, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, khuôn mặt trắng trắng, hai bên má phúng phính còn có thêm hai cái lúm đồng tiền, liền vui vẻ hôn ‘bẹp’ một cái lên mặt hần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thái hơi đỏ lên, bất mãn lâu bầu nói: “Tỷ tỷ, đệ cũng đã đi theo tiên sinh đọc sách, là người lớn rồi.”

“Chẳng lẽ đệ lớn rồi thì không phải là đệ đệ của tỷ sao?” Kỷ Thanh Y giả bộ đau lòng: “Đệ trưởng thành, cũng không cần tỷ tỷ nữa, ngay cả hôn một cái cũng không cho, đệ trước kia không phải như thế.”

Kỷ Thanh Thái nóng nảy: “Không phải không phải, đệ vĩnh viễn đều là Thanh Thái của tỷ, chỉ mong là lúc tỷ hôn đệ không để người ta nhìn thấy thôi.”

Hần chợt dạ nhìn xung quanh một cái: “Đệ chỉ sợ là bị người khác nhìn thấy nói đệ còn chưa lớn, hơn nữa, đợi lát nữa Thế tử Điện hạ tới, nếu hần nhìn thấy chẳng phải sẽ chê cười đệ sao?”

Cái này thì có liên quan gì đến Từ Lệnh Sâm?

Kỷ Thanh Y không khỏi sùng sốt.

“Thế tử Điện hạ Ninh Vương văn võ song toàn, phong thái tuyệt diệu, lên ngựa có thể đánh giặc, xuống ngựa có thể làm thơ, nam tử hán là phải như thế!” Kỷ Thanh Thái đinh đạc vỗ lồng ngực nói: “Đệ sau này phải làm người giống như Điện Hạ mới được.”

Từ Lệnh Sâm là mỹ nam tử, là chàng rể tốt trong lòng các thiên kim tiểu thư Kinh Thành.

Nhưng danh tiếng của hần chân chính được lan truyền rộng rãi cũng là năm 16 tuổi ấy hần đã làm hai chuyện.

Một là dùng tên giả Từ Ngọc tham gia kỳ thi khảo. Sau đó tham gia kỳ thi đình nhưng bị Hoàng thượng phát hiện nên không thể tiếp tục được nữa.

Nhưng bài thi đình ngày đó của hần vẫn được chọn lưu vào tập <, và trở thành tác phẩm kinh điển trong lòng các sĩ tử Kinh thành, mà lần đó quan chủ khảo cũng đánh giá năng lực của hần cực cao, nói hần không chỉ dừng lại ở Thám Hoa, mà còn có cái tài làm Trạng Nguyên.

Chuyện thứ hai mà nói lại càng như huyền thoại, mùa thu năm đó, Thát- Đát* xâm phạm lãnh thổ, hần chủ động yêu cầu ra trận giết địch. Bởi vì chủ soái sợ hần không đảm đương nổi, nên trong lúc hai quân đối đầu với nhau đã an bài cho hần ở trong thành an dân, nói trắng ra là muốn hần ngoan ngoãn ở bên trong chờ, không cần phải ra ngoài. Không ngờ hần chỉ dẫn theo hai mươi kỵ binh, đánh bất ngờ từ phía sau Thát- Đát, không chỉ đốt sạch lương thảo của kẻ địch mà còn bắt giữ được Vương phi cùng tiểu Vương tử, ép Thát- Đát không thể không cúi đầu cầu hòa.

<<* Thát- Đát(Tác- ta): thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương bắc là Tác-ta, thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay.>>

Lúc đấy hần liền một trận thành danh, danh tiếng vang vọng khắp Đại Tề. Không chỉ có làm cho thiếu nữ quý tộc điên cuồng, mà còn khiến cho vô số nam tử trong thiên hạ lấy hần làm tấm gương sáng, hay trong các thế gia vọng tộc, lúc răn dạy đệ tử các trưởng lão cũng sẽ mở đầu bằng câu:“Sao người lại không học được một chút của Thế tử Ninh Vương nhà người ta thế.”

Mặc dù Kỳ Thanh Y có bất mãn với Từ Lệnh Sâm, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, hần tài hoa văn nhã, võ nghệ cao cường.

Nàng cho rằng mơ ước lớn nhất của Thanh thái là có thể chữa khỏi bệnh ở chân, bây giờ nhìn lại, xem ra là nàng còn chưa đủ hiểu đệ đệ của mình. Nàng giống như gà mái, đem hần giấu ở sau lưng mà bảo vệ, lại không biết hần không phải là (chim)sẽ nhà, mà là Hùng Ưng muốn sải cánh bay cao.

Nàng xoa xoa đầu Thanh Thái, dịu dàng nói: “Một ngày nào đó, đệ cũng sẽ lợi hại giống như hần. Không, đệ còn có thể lợi hại hơn hần.”

Đời trước cho đến lúc nàng chết, Thanh Thái cũng không thể chữa khỏi chân.

Nàng xoay mặt lau đi giọt nước nơi khóe mắt, nàng chưa bao giờ giống như bây giờ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Thanh Thái.

Bên tai truyền tới giọng nói hưng phấn của Thanh Thái: “Tỷ tỷ, tỷ xem, đó có phải là Thế tử Điện hạ không? Hần thật anh tuấn, giống y đúc như trong tưởng tượng của đệ!”

Kỳ Thanh Y ngẩng đầu liền nhìn thì thấy Bình Dương Hầu Trần Ung, Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, Thế tử Bình Dương Hầu Trần Văn Việt cùng đi vào.

Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm đi ở phía trước, Thế tử Bình Dương Hầu Trần Văn Việt đi cách phía sau nửa bước, ba người cùng nhau tiến vào.

Trần Ung thân là võ tướng, tự nhiên là cao lớn uy mãnh khí thế bất phàm, Trần Văn Việt cũng không kém phần oai hùng tuấn lãng, là nhân tài trong nhân tài, hai người đặt ở trong đám người, thì chính là vô cùng xuất chúng nổi bật, tướng mạo hay tài năng đều là trong ngàn người cũng không có được một người. Nhưng lúc này lại bị Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm lấn áp.

Không phải bọn họ không xuất sắc, mà là Từ Lệnh Sâm quá mức ưu tú.

Hần khoác áo choàng tơ lụa viền áo thanh trúc màu đen, điểm tinh tự nhiên, ngọc thụ lâm phong. Hần giống như viên Minh Châu tỏa sáng giữa đồng gạch ngói đá vụn, đã nhìn một lần sẽ không thể bỏ qua được sự tồn tại của hần.

Ba người cùng nhau đi vào, Kỳ Thanh Y đột nhiên sinh ra cảm giác như đang đứng giữa tâm bão.

Từ Lệnh Sâm trước làm báỉ thọ* đối với Thái phu nhân, sau đó dâng lên thọ lễ là bức《 Ma Cô hiến thọ đồ 》do danh sĩ tiền triều đích thân họa.

*Báỉ thọ: lễ báỉ lạy trong ngày mừng thọ

“Cũng chỉ là bữa tiệc thọ linh tinh thôi, làm sao dám kinh động tới Thế tử Điện hạ.” Thái phu nhân cười ha ha, nói: “Mau, mời ngồi.”

Bà là người được chúc thọ, hơn nữa hôm nay Bình Dương Hầu Trần Ung cũng ở đây, có hần ra mặt chào hỏi Từ Lệnh Sâm, cho nên Thái phu nhân cũng thả lỏng hơn lần trước một chút.

Từ Lệnh Sâm ngồi xuống, trên mặt đều là vân đạm phong khinh, nhưng bàn tay đặt sau lưng lại nắm thành quả đấm.

Vết thương trên cằm nàng là từ đâu mà có?

Tầm mắt của hần có chút nóng đến bức người, không hề kiêng dè gì mà quan sát Kỳ Thanh Y, ánh mắt thật giống như lưỡi kiếm sắc bén muốn xuyên thủng nàng.

Kỳ Thanh Y vội vàng cúi đầu, trong lòng lại không nhịn được mà đem Từ Lệnh sâm ra nể một trận.

Đồ vô sỉ, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà nhìn chằm chằm nàng, hần không biết xấu hổ, nhưng nàng thì biết đấy.

“Vị này tiểu công tử nhìn rất lạ mắt, cũng là thiếu gia trong phủ sao?”

“Đây là đứa nhỏ mồ côi của xá muội.” Tình cảm của Trần Ung cùng muội muội Trần Uyển vốn rất tốt, cho nên ánh mắt rơi xuống trên người Thanh Thái cũng nhiều hơn mấy phần nhu tình: “Chân của hần không được tiện cho lắm nên rất ít ra ngoài.”

Kỳ Thanh Y giờ mới hiểu, thì ra vừa rồi Từ Lệnh Sâm là nhìn Thanh Thái.

Thanh Thái bắt lấy tay Kỳ Thanh Y, ý muốn nàng đỡ hần đứng dậy làm lễ với Từ Lệnh Sâm, trên mặt Từ lệnh Sâm liền lộ ra vẻ ân cần: “Kỳ tiểu công tử cứ ngồi đi, không cần đứng lên làm lễ. Kỳ đại nhân vì nước hi sinh, con của ông ấy cũng nên nhận được hậu đãi.”

Thế nhưng Kỷ Thanh Thái vẫn cứ nhất quyết đứng dậy, làm một cái lễ hướng về phía Từ Lệnh Sâm: “Phụ thân vì nước hi sinh, đó là vì bách tính muôn dân, mà không phải vì hy vọng đời sau của mình có thể nhận được hậu đãi. Ta thân là con trai duy nhất phụ thân, dù là đi đứng bất tiện, cũng không dám coi thường quy củ của triều đình, lại càng không dám làm mất mặt gia phụ.”

Tuổi hán không lớn, nhưng giọng nói lại vang dội, từng lời từng câu đều rõ ràng, nói chuyện có lý có (căn)cứ, trong lúc nhất thời đều khiến người trong phòng phải nhìn hán.

Đừng nói là Thái phu nhân, ngay cả Trần Ung cũng phải âm thầm gật đầu.

“Quả nhiên là hủ phụ không sinh khuyến tử.” Từ Lệnh sâm khen ngợi một câu, sau đó liền duỗi tay kéo hán đến bên cạnh mình ngồi xuống, hỏi hán mấy tuổi rồi, tên gọi là gì, đang học sách gì, nghe thấy hán trả lời lần lượt từng câu hỏi trước sau theo thứ tự, liền tiện tay tháo một khối ngọc bội tỳ hưu trên người xuống tặng cho hán làm lễ gặp mặt.

“Rất tốt, đệ đi theo tiên sinh đọc sách cho tốt, mấy năm nữa Đại tề ta nhất định sẽ có thêm một nhân tài làm trụ cột nước nhà.”

Thế tử Ninh Vương Từ Lệnh Sâm, người này thiên tư thông minh, văn võ song toàn, từ trước đến giờ vốn luôn cậy tài khinh người, không đem người bình thường đặt vào trong mắt, nhưng lại hết lần này đến lần khác tán dương Kỷ Thanh Thái, khiến Thái phu nhân thêm có vài phần thụ sủng nhược kinh: “Đứa bé này còn nhỏ tuổi, làm sao có thể nhận nổi sự tán dương của Điện hạ?”

Thái phu nhân còn chưa nói xong, thanh âm của Kỷ Thanh thái liền vang lên: “Điện hạ, ta nhất định sẽ chăm chỉ đọc sách, lấy Điện hạ làm gương, vẫn có thể an bang, võ có thể định quốc, tốt bình sĩ*.”

<<*Văn có thể trấn an lòng dân, võ có thể giữ nước, bình ổn binh sĩ*>>

Kỷ Thanh Thái mặc dù đã cực lực áp chế, nhưng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa đều là kích động, ánh mắt nhìn Từ Lệnh Sâm sùng bái có thừa.

Trần Ung là võ tướng, nghe Kỷ Thanh Thái nói như vậy, cũng không khỏi khen gọi một tiếng: “Không hổ là con trai của Kỷ Nghiêm, trên người chảy xuôi dòng máu của trần gia ta, nam tử hán đại trượng phu phải lập trí như vậy!”

“Nếu đệ thích đọc sách, chỗ của ta có mấy quyển không lưu hành bên ngoài nữa, trở về ta sẽ bảo người đưa tới cho đệ.” Từ lệnh Sâm xoa đầu Kỷ Thanh Thái, động tác vô cùng thân thiết gần gũi.

Trẻ mặt Kỷ Thanh Thái đều là vui vẻ hưởng thụ, giống như chú chó nhỏ được chủ nhân vuốt ve, chỉ kém là chưa có vẫy đuôi thôi.

Không ngờ đệ đệ ruột thịt của nàng lại bị Từ Lệnh Sâm mê hoặc, ở trước mặt nàng còn nghiêm mặt giả bộ đại nhân, thế nhưng lúc đối mặt với Từ Lệnh Sâm, ánh mắt liền phát sáng, hoàn toàn là bộ dáng thoải mái người cần người cứ lấy. Đây mà là Kỷ Thanh Thái vẫn coi nàng là trời sao?

Kỷ Thanh Y cảm thấy đệ đệ của mình cũng sắp bị Từ Lệnh Sâm đoạt mất rồi, quả thật là tức muốn chết.

Tên khốn này, giành hoa lan của nàng coi như xong, hôm nay đến đệ đệ của nàng cũng không tha.

Hán tám phần là cố ý, nàng tuyệt không để cho hán được như ý.

Đồ ma ma đi vào bẩm báo, nói thọ yến đã chuẩn bị xong, hỏi là muốn tổ chức tại phòng khách hay là ở bên cạnh vũ đài.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến mấy tiếng kêu hoảng sợ, Thái phu nhân đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra thì một vật nhỏ đầy lông lá đã đi vào, đằng sau còn có hai nha hoàn hết sức lo sợ đuổi theo: “Thái phu nhân, con khỉ này không biết là từ đâu tới, tội nó tỳ không ngăn được.”

“Là ta mang tới, hù dọa các vị rồi.”

Con khỉ nhỏ từ từ chạy đến bên cạnh Từ Lệnh Sâm, nó khoác một cái áo lưới may bằng tơ vàng có đính ngọc trai, áo cộc tay quần đỏ, trên đầu cài một cái trâm hoa màu hồng nhạt, chân không mang giày, ngoan ngoãn đứng ở bên chân Từ Lệnh Sâm, một tay bám lấy vạt áo của hán, đôi mắt to ngáp nước hết nhìn đông lại nhìn tây, vô cùng dễ thương.

Từ Lệnh sâm một tay nắm thành quyền đặt bên môi khẽ ho một tiếng: “Nó rất ngoan, sẽ không tấn công người khác.”

Thái phu nhân khoát tay với hai nha hoàn kia, ý bảo họ lui ra ngoài: “Người tới, mang ghế ngồi tới cho Minh Mị Huyện Chủ.”

Sớm đã nghe nói Thế tử Ninh Vương có nuôi một vật sủng, không chỉ lấy tên người đặt cho nó, coi nó như nữ nhi trong nhà mà nuôi dưỡng, mà còn thỉnh cầu Hoàng thượng phong hào cho nó, bà vốn cho đó là truyện cười thiên hạ, không ngờ hôm nay lại đụng phải.

Nha hoàn mang một cái ghế nhỏ tới bên người Từ Lệnh Sâm, Từ Lệnh Sâm vỗ vỗ cái ghế, Từ Mị Mị liền ngoan ngoãn ngồi lên, bộ dạng thật giống như một cô nương e lệ.

Từ sau khi nó vào cửa, tầm mắt mọi người đều ở đây đều dừng trên người nó, Kỷ Thanh Thái tuổi còn nhỏ, chưa từng thấy qua vật nhỏ nào đáng yêu như vậy, rất muốn sờ sờ nó nhưng lại sợ lưu lại ấn tượng không tốt cho Từ Lệnh Sâm, nên không thể làm gì khác hơn là giương mắt nhìn.

Ngay cả Trần Bảo Linh vốn luôn nhìn chằm chằm Từ Lệnh Sâm cũng không ngoại lệ, thậm chí nàng ta còn kêu thành tiếng: “Sao nó có thể thông minh thế!”

Kỷ Thanh Y oán thầm, vật nhỏ này nào chỉ có thông minh, căn bản là không thể coi nó như một con khỉ bình thường được.

Từ Lệnh Sâm cong môi cười: “Mị Mị, chúc thọ Thái phu nhân.”

Từ Mị Mị liền thành thật đứng lên, chấp tay hướng về phía Thái phu nhân thờ dài một hồi, bộ dáng thật ngây thơ ngốc nghếch.

Thái phu nhân đầu tiên là kinh ngạc tròn to hai mắt, sau đó mới nhớ tới con khỉ nhỏ này là Huyện Chủ nên vội nói: “Huyện chủ ngoan ngoãn lễ phép như vậy thật ngại chết lão thân rồi. Mau lấy trái cây cho Huyện Chủ ăn.”

Hai mắt Kỷ Thanh Thái sáng lên, lập tức đem một ít quả khô trên bàn đưa cho Từ Mị Mị, muốn dụ dỗ nó đi đến bên cạnh mình, Từ Mị Mị vẫn là bị thức ăn dụ dỗ, đưa móng vuốt qua bắt lấy trái cây ở trong đĩa.

Kỷ Thanh Thái cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, liền học bộ dáng Từ Lệnh Sâm sờ đầu Từ Mị Mị.

Thái phu nhân ho khan một tiếng: “Thanh Thái, không được vô lễ với Huyện Chủ.”

Thế tử Ninh Vương sờ dĩ muốn Hoàng Thượng phong con khỉ nhỏ này là Huyện chủ là vì có người chỉ xem nó như khỉ con mà không thờ tôn kính với nó.

“Không sao.” Từ Lệnh Sâm nhẹ giọng nói: “Mấy đứa nhỏ cũng nên chơi cùng nhau.”

Mấy đứa nhỏ chơi cùng nhau.....

Thái phu nhân cùng Trần Ung, Trần Văn Việt đều khẽ giật nhẹ khóe miệng, những người khác thì lại say sưa nhìn xem Từ Mị Mị ăn cái gì.

Rèm cửa vừa động, Đỗ ma ma lớn tiếng nói: “Hầu Gia, Thái phu nhân, Nhị gia dẫn theo Thế tử điện hạ Chu Vương tới chúc thọ Thái phu nhân.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y vốn vừa bình lặng được một chút liền nổi lên song gió, Từ Lệnh Kiểm tới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thế tử chúc thọ (hạ)

Kỷ Thanh Y cũng không phải là không khẩn trương, sao Từ Lệnh Kiểm lại tới đây chứ?.

Đời trước nàng gặp Từ Lệnh Kiểm, thế nhưng là ở hơn nửa năm sau mà khi đó Thái phu nhân bệnh nặng, Thanh Thái không có ai chăm sóc, Lê Nguyệt Trừng tiếp quản việc nhà, liền làm chủ đón nàng trở về chăm sóc Thanh Thái.

Đó cũng là lúc nàng nhìn thấy Từ Lệnh Kiểm.

Từ Lệnh Kiểm đối với nàng vừa thấy đã yêu, đứng tại chỗ ngây người, tay nắm lấy ống tay áo của nàng gọi: “Thanh Thanh”. Nàng sợ hết hồn, liền nhanh chóng bỏ chạy, sau đó còn oán giận Trần Văn Cẩm dẫn theo nam nhân bên ngoài vào mà không thêm nói trước một tiếng.

Ngay lúc đó phản ứng của Trần Văn Cẩm có chút kỳ quái, không chỉ không tức giận, còn nói nàng được Thế tử Chu Vương coi trọng là may mắn của nàng, hại nàng tức giận đến muốn chết, một tay đẩy Trần Văn Cẩm ra ngoài cửa, hung hăng đóng cửa lại.

Trần Văn Cẩm lúc này mới ăn nói khép nép, nhỏ giọng chịu tội với nàng, sau đó còn ở trước mặt nàng luôn lời nói tốt cho Từ Lệnh Kiểm.

Lúc ấy nàng cũng chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, hoàn toàn không biết Trần Văn Cẩm bụng dạ khó lường, càng sẽ không nghĩ tới Trần Văn Cẩm khi đó đã quyết định coi nàng như lễ vật mà dâng tặng.

Nhưng nàng làm sao mới tránh được đây?

Bình Dương Hầu Trần Ung cùng Thế tử Trần Văn Việt đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón Từ Lệnh Kiểm, tất cả sự chú ý của mọi người đều tập chung ở ngoài cửa, bao gồm cả Từ Lệnh Sâm, chỉ có Thanh Thái vẫn ngồi trên đùi cùng Từ Mị Mị.

Ý nghĩ trong đầu Kỷ Thanh Y chợt lóe, đột nhiên nhìn về phía Từ Mị Mị ngoắc ngoắc tay, chờ đến lúc Từ Mị Mị nhìn về phía nàng, nàng liền đưa tay chỉ đóa hoa lụa cắm trên đầu, khóe miệng nở nụ cười khích lệ nó lao tới.

Con người Từ Mị Mị sáng lên, không chút do dự liền nhảy xổ tới, nhào lên trên vai Kỷ Thanh Y, đôi móng vuốt đầy lông lá vồ về phía đóa hoa kia.

Kỷ Thanh Y thét lên một tiếng đầy kinh hãi, thời điểm mọi người chú ý tới, nàng đã té lăn trên mặt đất, Từ Mị Mị còn đang đứng trên ngực nàng, móng vuốt lắc tới lắc lui trên đầu nàng.

Từ Lệnh Sâm đứng phắt dậy, tức giận quát lớn: “Từ Mị Mị, lui ra!”

Mọi người nhìn thấy sắc mặt hắn tối sầm lại, trong đôi mắt chứa sự ảm đạm cùng lửa giận bắn về phía Từ Mị Mị.

Đừng nói là Từ Mị Mị, ngay cả Thái phu nhân cũng sợ hết hồn, không ngờ Thế tử nhà Ninh Vương tức giận lên lại dọa người như vậy.

Từ Mị Mị lập tức ngậm hoa lụa trở lại trên ghế nhỏ ngồi xuống, một chút cử động cũng không dám.

“Tỷ tỷ, tỷ bị sao vậy?” Thanh Thái vô cùng lo lắng, trong đôi mắt thật to cũng đã phủ một tầng sương mù.

Kỷ Thanh Y được Thái Tâm đỡ dậy, nửa cúi đầu nói: “Thanh Thái đừng lo lắng, tỷ không sao.”

Thái phu nhân liền nói: “Thái Tâm mau đỡ tiểu thư nhà người về nghỉ ngơi, nếu trên người có vết thương thì phải nhanh chóng đi mời đại phu đến.”

Kỷ Thanh Y cũng cảm nhận được ánh mắt dõi theo của người nào đó, cho đến khi nàng bước chân ra khỏi cửa, ánh mắt này mới biến mất.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng tránh được một kiếp nạn, không cần phải gặp mặt Từ Lệnh Kiểm.

Chỉ tội Từ Mị Mị, nó thích nhất thức ăn ngon cùng châm hoa lụa xinh đẹp, lần này khiến nó gánh tội thay, chịu uất ức rồi.

Từ Lệnh Sâm coi nó như tâm can bảo bối, mặc dù sẽ không làm nó bị tổn thương, nhưng sợ rằng vẫn sẽ có sự trừng phạt nho nhỏ. Nàng vẫn nên xin lỗi nó thì hơn, về sau nếu có cơ hội sẽ bồi thường cho nó vậy.

Từ Mị Mị sợ sệt nhìn Từ Lệnh Sâm, nhưng Từ Lệnh Sâm lại không thèm nhìn nó, khiến cho nó càng trở nên đáng thương hơn.

Trần Bảo Linh nhìn thấy mà đau lòng, muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt khiến cho người ta sợ hãi của Từ Lệnh Sâm, lời đến khóe miệng lại phải nuốt xuống. Trông ngực đập thình thịch, chỉ cảm thấy Từ Lệnh Sâm thật xa lạ, cùng với người trong trí nhớ của nàng trước kia thật khác nhau.

Trần Văn Cẩm cùng Từ Lệnh Kiểm đến, nhìn thấy Từ Lệnh Sâm, hai người bọn họ đều cảm thấy kinh hãi, liền liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Từ Lệnh Kiểm tiến lên, nụ cười sáng lạn, cất giọng thân thiết: “Không ngờ Sâm ca cũng tới, sớm biết đệ liền cùng huynh kết bạn đi cùng rồi.”

“Cũng chỉ là ý định nhất thời thôi.” Thái độ Từ Lệnh Sâm có chút kiêu căng ngạo mạn.

Từ Lệnh Kiểm cũng không lấy làm khó xử, không chút để ý.

Ở bên này chúc thọ, thì ở bên kia vũ đài cũng đã chuẩn bị xong thọ yến, mọi người liền dời bước về phía vũ đài, vừa nghe ca hát, vừa dùng bữa.

Bầu không khí vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, Trần Văn Cẩm liền hỏi Thái phu nhân: “Tổ mẫu, sao lại không thấy Thanh Y đâu?”

Thái phu nhân khẽ cau mày, trong lòng Trần Văn Cẩm cũng giật thót, sẽ không gây ra rắc rối gì chứ.

“Là Mị Mị thất lễ, khiến Kỷ tiểu thư bị kinh sợ.” Từ Lệnh Sâm lạnh nhạt nói: “Ta đã trừng phạt nó rồi.”

Trần Văn Cẩm cuối cùng biết vì sao Thái phu nhân lại cau mày, Từ Lệnh Sâm vốn là người bao che khuyết điểm, không mờ bình thì ai biết trong bình có gì, khó trách hắn lại không vui.

Nhưng vậy cũng không khỏi quá không cho người ta thể diện đi, mới vừa rồi còn nâng ly cạn chén, chớp mắt một cái liền thay đổi sắc mặt.

Trần Văn Cẩm lại tuyệt không cảm thấy khó chịu, trái lại hòa nhã nói: “Mình Mị Huyện Chủ vốn có tiếng là nhu thuận khéo léo, đến Hoàng thượng cùng nương nương cũng từng khen ngợi qua, sao hôm nay có thể vô cớ thất lễ được? Chỉ sợ rằng biểu muội nhà ta bướng bỉnh, lại chọc Minh Mị Huyện Chủ trước đây.”

Từ Lệnh Sâm nghe thấy những lời này đột nhiên nở nụ cười.

Trần Văn Cẩm tự cho là mình nói đúng, nâng chén hướng về phía Từ Lệnh Sâm: “Biểu muội nhà ta vốn vô tâm vô tính, kính mong Điện Hạ đừng trách móc.”

Từ Lệnh Sâm giờ ly rượu lên, uống cạn một hơi, coi như là nhận lễ bồi tội của Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm tự cho mình là ngọc thụ lâm phong, không kiêu ngạo không tự ti, nhưng lại không ngờ tới chân mày Thái phu nhân càng thêm nhíu chặt. Ngày trước chỉ cảm thấy thứ tôn** hào hoa phong nhã, hôm nay không chỉ cảm thấy hắn không có chút cốt khí nào, lại còn có chút tự cho mình là thông

minh, vậy mà hoàn toàn không nhìn ra trong nụ cười của Thế tử Ninh vương còn có thêm vài phần trêu tức, thật giống như đang nhìn tôm tép nhai nhép.

** Thứ tôn: cháu trai thứ.

Sắc mặt Trần Ung thì lại càng lạnh hơn.

Khi Trần Văn Cẩm ý thức được bầu không khí có gì đó không đúng, bản thân có thể đã nói sai điều gì thì cũng đã quá muộn rồi.

Thế tử Chu Vương Từ Lệnh Kiểm vẫn không nói lời nào đột nhiên đứng dậy, ánh mắt hần mơ hồ, lưng la lung lay có chút đứng không vững: “Thái phu nhân, Bình Dương hầu, Sâm ca, tửu lượng của ta thực sự không tốt, nếu còn tiếp tục uống nữa, chỉ sợ là bêu xấu rồi.”

Trần Văn Cẩm vội vàng đỡ Từ Lệnh Kiểm đi về phía phòng khách nghỉ ngơi, chờ cho đến khi bước chân vào phòng khách Từ Lệnh Kiểm liền đẩy Trần Văn Cẩm ra, sắc mặt hần lạnh lùng, nào có nửa phần say rượu?

Trần Văn Cẩm biết hần đây là đang tức giận, liền tranh thủ thời gian giải thích: “Điện hạ, ta cũng không ngờ rằng biểu muội Thanh Y sẽ bị súc sinh kia làm cho bị thương.”

“Ta là giận việc người nói quá nhiều!”

“Điện hạ không phải là nghĩ cách châm ngòi ly gián Từ Lệnh Sâm cùng Thế tử Tần vương Từ Lệnh Hạo để hai người họ tranh chấp hay sao? Chung quy lại chúng ta vẫn nên đặt quan hệ tốt với một bên, mới vừa rồi.....”

“Từ Lệnh Sâm là ai? Sao lại có thể bị đôi ba lời nói khích bác của người mà bị chia rẽ được! Người cho rằng tâm tư nhỏ mọn kia của người, Từ Lệnh Sâm không nhìn ra được?” Ánh mắt của Từ Lệnh Kiểm sắc bén, sắc mặt đen lại: “Văn võ cả triều có ai lại không biết hần giống như một hạt Lưu ly xinh đẹp lại trơn bóng, không một ai có thể bắt được sai lầm của hần. Chớ nói gì đến ta và người, chính là Thế tử Tần vương vừa thấy hần, cũng phải nể ba phần, người nghĩ gì mà lại ở trước mặt hần khoa chân múa tay? Chẳng lẽ người đã quên, tháng trước vừa mới xảy ra chuyện gì sao?”

Lúc này Từ Lệnh Kiểm cùng bộ dáng ngọc thụ lâm phong ở trước mặt người ngoài hoàn toàn khác nhau một trời một vực, khuôn mặt trở nên đầy tức giận.

Năm mới đi qua, trong triều vẫn luôn nghị luận chuyện lập Thái tử.

Một vài quan viên liền lao vào đầu quân cho Từ Lệnh Sâm nhằm lập công cùng lấy lòng, Từ Lệnh Sâm chỉ cười híp mắt đón nhận. Chân trước kêu người ta viết văn thư xin nương nhờ, chân sau liền đem văn thư tới trước mặt Hoàng đế. Mấy vị quan viên liền bị khiển trách, đáng hạ cấp thì liền hạ cấp, miễn được thì liền miễn, như vậy liền không có ai dám đầu quân cho Từ Lệnh Sâm nữa. Hoàng đế lại còn tán dương hần, tâm tính thuần lương, là một vị thần tử, một vị Thế tử cũng là một vị quan nẫu mực.

Mới vừa rồi có một vị Ngự sử tố cáo Từ Lệnh Sâm đi lại trên đường dùng xe ngựa quá mức xa hoa, cùng với việc Thánh Thượng yêu cầu mọi người phải sống liêm khiết đều không phù hợp. Không ngờ Từ Lệnh Sâm liền cùng vị Ngự Sử kia phân trần thanh minh, không chỉ nói xe ngựa của mình chẳng những không vượt quá quy chế, phù hợp với yêu cầu của triều đình, mà miệng còn không ngừng mắng to vị Ngự sử này mua danh chuộc tội, chỉ biết vu oan cho người khác, lại còn mặc cho vị huynh trưởng ở địa phương khác làm sang làm báy.

Lại nói vị huynh trưởng kia, lên nha môn thì xiêm áo cũ nát, về đến nhà thì lại tó thành đàn, bày phòng tiểu thiếp, hơn nữa còn rất biết cách kiếm tiền. Mọi người nếu muốn đi kiện tụng, chỉ cần trước đó tặng lễ cho đám tiểu thiếp là được.

Kết quả là, Từ Lệnh Sâm cũng không có nói dối, vị Ngự sử kia liền hồ thẹn không thôi, vị trí Huyện lệnh của vị Huynh trưởng họ cũng bị bãi nhiệm, tịch thu gia sản.

Trải qua hai chuyện này, trong triều liền không có người nào dám tùy ý khiêu khích Từ Lệnh Sâm nữa. Đến nỗi Hoàng đế giao cho hần xử lý những chuyện tồi tệ, hần đều có thể làm một cách nhanh chóng lại còn tỏ ra thích thú, nhiều lần lấy được sự khích lệ của Hoàng đế bệ hạ.

Cả người Trần Văn Cẩm không khỏi đỏ mồ hôi lạnh: “Điện hạ, không phải là ta đã rước lấy phiền phức cho ngài đấy chứ?”

Hần sợ Từ Lệnh Sâm sẽ không buông tha cho hần.

“Bây giờ mới biết sợ hà, không phải vừa rồi còn rất thông dong đĩnh đạc sao?” Từ Lệnh Kiểm hừ lạnh một tiếng nói: “Yên tâm đi, bây giờ hần còn đang bận xử lý chuyện binh lính, còn cùng Bình Dương hầu lui tới, nên hần sẽ chưa làm gì người đâu. Chỉ có điều, người cũng nên thu bớt lại tâm tư của mình đi, bằng không, chỉ sợ chính ta cũng không gánh nổi cho người đâu.”

Trần Văn Cẩm biết mình đã tránh được một kiếp nạn, liền thở phào nhẹ nhõm.

Lần này hần mạo hiểm đi một bước, ở Trần gia ần núp nhiều năm như vậy, vậy mà chỉ một lần sơ ý của ngày hôm nay thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm lớn. Chuyện này coi như là một bài học, về sau sẽ không tái phạm khinh địch thêm nữa.

Bên kia, Từ Lệnh Sâm cũng rời khỏi chỗ ngồi, hần lấy lý do để cho Từ Mị Mị đi nhận lỗi với Kỳ Thanh Y, liền mang theo Thanh Thái đi đến Xuân Hòa viện.

“Tỷ tỷ, tỷ có bị thương không, bị thương ở đâu?” Thanh Thái đi đứng bất tiện, một tay chống gậy, vừa thấy Kỳ Thanh Y liền nhào vào ngực nàng, gậy

cũng vắt sang một bên.

“Tỷ không sao, đệ đừng lo lắng.”

Kỷ Thanh Thái xác thực tỷ tỷ của mình không có chuyện gì, lúc này mới chớp mắt, thu lại nước mắt, hít hít cái mũi.

“Ngoan!” Trong Kỷ Thanh Y lòng vô cùng tự trách, bàn tay xoa xoa đầu hấn.

Từ Lệnh Sâm cũng hoàn toàn yên tâm, thả Từ Mị Mị ra để cho nó tiến lên bồi tội với Kỷ Thanh Y. Kỷ Thanh Y cũng sờ đầu Từ Mị Mị, Từ Mị Mị vẫn giống như ngày trước, ngoan ngoãn để mặc cho nàng sờ. Kỷ Thanh Thái cũng đưa tay ra sờ, thấy Từ Mị Mị không có chạy trốn, lúc này mới nhìn Kỷ Thanh Y nở nụ cười.

“Thanh Thái, Mị Mị đói bụng, đệ dẫn nó ra bên ngoài ăn điểm tâm đi.” Từ Lệnh Sâm nói: “Cho nó ăn mấy lần, nó liền quen với đệ thôi.”

Ánh mắt Kỷ Thanh Thái sáng lên, quả nhiên rất nghe lời mang theo Từ Mị Mị đi ra ngoài.

Thái Tâm vẫn đứng đấy không nhúc nhích, ánh mắt Từ Lệnh Sâm đảo qua, dọa nàng bị sợ đến hai chân nhũn ra, nhưng vẫn cố đứng vững.

Kỷ Thanh Y biết, nếu Từ Lệnh Sâm đã muốn cái gì, thì cho dù Thái Tâm có đứng ở đây cũng không làm được gì cả, vì thế nàng liền để cho Thái Tâm đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng liền trở nên an tĩnh, chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Từ Lệnh Sâm đứng yên không lên tiếng, nhưng đôi mắt kia lại hóa thành bàn tay vô hình, mon trón mái tóc Kỷ Thanh Y, lưu luyến ở trên mặt nàng rất lâu, cuối cùng dừng lại ở vết tím bầm trên cằm nàng: “Đây là có chuyện gì? Sao lại bị thương nặng như vậy?”

Giọng nói hần hết sức dịu dàng, mang theo vài phần đau lòng đến chính hần cũng không nhận ra được.

Kỷ Thanh Y cảm thấy được một cổ cảm giác tê dại từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến cho nàng suýt nữa đứng không vững.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Xử trí

Hơi thở của Kỷ Thanh Y không khỏi hơi chậm lại.

Nàng đây là mắc bệnh gì vậy? Thế nào mà vừa thấy Từ Lệnh Sâm, toàn thân nàng đều thấy không thích hợp.

Lần trước gặp mặt còn không quá rõ ràng, nhưng lúc này đây cũng không khỏi quá rõ rồi đi.

Trong đầu nàng rối bời, trong lúc nhất thời liền nghĩ không ra manh mối gì.

“Không cần thận bị đụng, nhìn có chút dọa người, thật ra thì cũng không đau.” Nàng hít sâu một hơi, để cho bản thân hết sức tỉnh táo lại: “Mình Mị huyện chủ hoạt bát đáng yêu muốn cùng ta chơi đùa, là ta nhất gan bị giật mình, Điện hạ không nên trách nó.”

“Ừ, ta mặc dù thích nó, lại lo lắng cho nàng hơn, thật may là nàng không có việc gì, bằng không ta nhất định phải phạt nó thật nặng mới được.” Từ Lệnh Sâm ngừng một chút nói: “Nàng tốt nhất phải biết tự chăm sóc mình, nếu có bất trắc gì, chính nàng không quan tâm, nhưng người quan tâm nàng lại thấy khó chịu.”

Ngụ ý trong lời nói của hần, Kỷ Thanh Y lại chỉ có thể giả bộ như nghe không hiểu, nàng nhấn mắt nói: “Đa tạ điện hạ dạy bảo, cung tiễn Điện hạ.”

Thật là người không có lương tâm.

Từ Lệnh Sâm giận đến xoay người rời đi, đi tới cửa thấy Kỷ Thanh Thái cùng Từ Mị Mị đang chơi đùa, không khỏi liền bật cười.

Nàng mới mười bốn, vẫn là đứa trẻ, hần hơn nàng năm tuổi, vốn nên nhường nàng. Trước kia chuyện có lớn hần cũng không tức giận, thế nào vừa gặp phải nàng trong đầu liền mờ mịt đây.

Từ Lệnh Sâm kiêu ngạo, nhưng kia là đối với người ngoài, ở trước mặt nàng, một chút kiêu ngạo cũng không có.

Cho dù như thế, hần nhìn thấy trong mắt Kỷ Thanh Y lóe lên tia kinh ngạc thì trong lòng vẫn có chút buồn phiền.

Người nào động trước tâm người đó liền thua, hán nhất định là bại dưới tay của nàng, nhất định khiến cho nàng chê cười.

Niềm kiêu ngạo của hán đã sớm một đi không trở lại, khi lần đầu tiên hán nhìn thấy nàng, lúc hán chạy đuổi theo nàng, khi hán bò lên đầu tường nháy mắt làm mặt quỷ chỉ để chọc cho nàng cười.

Hán từ trong ngực móc ra một cái túi tiền nho nhỏ, đưa cho Kỳ Thanh Y.

Chớ nói Kỳ Thanh Y không phải mười bốn tuổi thật, cứ coi như nàng không có sống lại nàng cũng biết nhận lấy vật này có ý nghĩ như thế nào.

Nàng lập tức cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, nhìn chăm chăm Từ Lệnh Sâm hồi lâu, nghẹn ra một câu: “Ngài.....Ngài đây là có ý gì?”

Từ Lệnh Sâm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, lời nói cũng không lưu loát, biết nàng đây là tức giận, chỉ sợ nàng giận đến ngất đi, liền vội nhỏ giọng nói: “Không phải là ta lấy, mà là Từ Mị Mị thích màu sắc rực rỡ, lần trước sau khi ta về nhà, mới phát hiện ra nó lấy trộm hoa của nàng. Hôm nay nó nhào tới nàng cũng không phải là muốn thương tổn nàng, mà là yêu thích cái hoa lụa trên đầu nàng.”

“Nàng đừng tức giận, dẫy dỏ không tốt là lỗi của phụ thân, là ta không nuôi dạy nó cho thật tốt.” Từ Lệnh Sâm giống như là đang dỗ đứa nhỏ: “Nàng mở ra nhìn một chút, có phải là đồ gì đó của nàng hay không?”

Mặt của Kỳ Thanh Y lại càng đỏ hơn, nàng cho là hán muốn..... Thì ra là nàng nghĩ nhiều rồi.

Nàng mở túi tiền ra, thấy bên trong là một chuỗi trâm hoa, một đoá hoa lụa, còn có một túi giấy gói kẹo nho nhỏ, cái túi được bọc kín, chỉ lộ ra một đoạn que ngấn.

Trong lòng nàng nghi ngờ, liền xé giấy bọc này ra, thì thấy là một đồ chơi có hình dáng tiểu cô nương được làm bằng đường, nàng hoàn toàn ngây dại.

Đồ chơi được làm bằng đường tạo hình tiểu cô nương mặt mày cong cong, rõ ràng là hình dáng của nàng, chỉ là có chút hơi tan, có lẽ là do hán đặt ở trong ngực quá lâu.

Trong lòng nàng bỗng cảm thấy vừa chua xót lại có chút ngọt chút chất, các loại tư vị đan xem lẫn nhau, không hiểu sao lại khiến nàng cảm thấy có chút khó chịu.

Nàng thực sự rất thích đồ chơi làm bằng đường.

Nhưng cũng không phải là thích ăn, chỉ là ngày trước lúc bị nhốt ở trong biệt viện, mỗi lần Từ Lệnh Sâm đến thăm nàng, cũng sẽ mang theo những đồ chơi mới lạ đến cho nàng, nói cho nàng biết thế giới ở bên ngoài. Dần dà, nàng liền đặc biệt chờ mong hán đến.

Có lúc, thậm chí nàng nghĩ, nếu như Từ Lệnh Sâm không ra chiến trường, nếu như hán không trúng tên độc mà chết, lúc nàng bị Từ Lệnh Kiểm cùng Trần Văn Cẩm bắt nạt, hán có thể đưa tay ra cứu nàng không.

Hán nhất định sẽ.

Cho dù hán có che dấu thân phận thật trước mặt nàng, cho dù hán chỉ coi nàng như công cụ giết thời gian lúc nhàm chán, với tính tình của hán, hán nhất định sẽ không để mặc cho người khác bắt nạt nàng.

Nhưng trên đời này vốn không có nếu như, hán đã chết sau khi đại thắng trên chiến trường, đã chết trước khi được phong làm thái tử.

Có lẽ, nàng nên nghĩ cách để cảnh báo cho hán trước, để cho hán không cần giống như đời trước rất nhanh liền ngã xuống.

Từ Lệnh Sâm lại giống như đang hiển vật quý, cười nói: “Ta ở trên đường, trong lúc vô tình nhìn thấy, thấy đồ chơi làm bằng đường này có mấy phần giống với nàng, nghĩ tới nàng nhất định sẽ thích nên đã mua cho nàng.”

Tên lười gât! Lại lừa nàng!

Rõ ràng là hán cố ý miêu tả diện mạo của nàng cho người bán đồ chơi làm bằng đường, người ta mới có thể nặn ra được.

Đời trước hán cứ như thế trêu chọc nàng, nàng mới có thể từng bước từng bước đắm chìm, cho nên lúc biết được hán lừa nàng, nàng mới có thể tức giận như vậy.

Nước mắt của nàng rất nhanh liền rơi xuống, vội vàng xoay người đi, không muốn để ý tới hán.

Nhìn bóng lưng của nàng, Từ Lệnh Sâm cũng không nghĩ ra cách nào khác.

Kiếp trước, tiểu nha đầu rất thích đồ chơi làm bằng đường, hán thích nhất bộ dáng của nàng lúc nhận được đồ chơi làm bằng đường kia, ánh mắt lấp lánh giống như những vì sao trên trời, khiến cho trái tim hán tan chảy.

Có lẽ, là xấu hổ thôi.

Từ Lệnh Sâm càng nghĩ càng thấy đúng như vậy, chuyện này đi hán đã đạt được mục đích, trong lòng cảm thấy mỹ mãn liền rời đi.

Tiến bước Từ Lệnh Sâm cùng Từ Lệnh Kiểm, Thái phu nhân trở về An Vinh viện, hỏi Đỗ ma ma.

“Đã hỏi rõ rồi, là đại tiểu thư trong phòng Hạ Hà muốn khoe khoang liền lấy ngọc ra cho Hi Thước xem, không ngờ lúc đại tiểu thư trở lại, phát hiện ra ngọc đã không còn. Hạ Hà bị dọa sợ, liền nhanh chóng để cho người đi truyền tin, Hi Thước vốn định mang về, lại sợ bị đại tiểu thư trách tội, nên liền nghĩ ra kế độc ác giả họa cho biểu tiểu thư.”

“Ừ.” Thái phu nhân gật đầu một cái: “Nói như vậy, Hạ Hà này cũng không thể giữ lại, hôm nay có thể cầm ngọc mang ra ngoài, ngày mai cũng có thể cầm đồ gì đó bên người tiểu thư mang ra ngoài.”

“Vâng” Đỗ ma ma nói: “Đã xử lý qua, Hi Thước là mua được từ bên ngoài nên cũng bán rồi, Hạ Hà là người ở trong nhà, đánh cho một trận xong đã trả lại cho cha mẹ nàng.”

“Từ trước đến giờ người làm việc vẫn luôn ổn thỏa.” Thái phu nhân lại hỏi: “Chuyện của Tổ Tâm đã hỏi rõ?”

Đỗ ma ma biết, so với các vị tiểu thư, Thái phu nhân càng quan tâm hai vị gia trong nhà hơn, bà nói chuyện so với vừa rồi cũng cẩn thận rất nhiều: “Tổ Tâm không phải vu cáo, Trương mục đích thực là dùng hàng giả, cắt xén tiền tiêu hàng tháng của biểu tiểu thư.”

Sắc mặt Thái phu nhân thâm trầm như nước: “Vậy giữa Nhị gia cùng Tổ Tâm rốt cuộc có cái gì hay không?”

Đỗ ma ma nuốt nước miếng một cái mới nói: “Tổ Tâm đã không còn tâm thân xử nữ, túi tiền Nhị gia mang bên hông, bên ngoài thêu trúc xanh, bên trong là uyên ương nghịch nước, xác thực là Tổ Tâm thêu. Mà ở trong phòng Tổ Tâm nô tỳ cũng tìm được vài món đồ quý, đối chiếu với sổ sách ở trong nhà kho, đúng là đồ trong phòng Nhị gia.”

“Có lẽ Nhị gia chỉ là nhất thời mê muội thôi, dù sao Tổ Tâm này làm một tiểu thiếp đáng đáp xác thực cũng không tệ.”

Bà chỉ nói đầu, cũng không nói kết quả.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Một đứa nha hoàn thì đáng cái gì, nếu hần muốn thì quang minh chính đại lấy đi, ta có bắt bẻ hần sao? Ta là giận hần không hiểu quy củ, làm việc không ngay thẳng, nhúng chàm nha hoàn bên người biểu muội, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, thể diện của phủ Bình Dương Hầu chúng ta có còn không? Ngày trước nhìn thấy cách làm người của hần cũng được, còn là người hầu đọc bên cạnh thế tử Chu Vương, bây giờ xem ra, hần cùng với mẫu thân của hần giống nhau, quả thật là không có đầu óc!”

Lời này nói rất nặng, Đỗ ma ma cũng không dám nói tiếp.

“Trương mục làm nô bộc đã nhiều đời, phạm phải sai lầm cũng không lớn, đánh một trận rồi đưa đến thôn trang làm kẻ khuôn vác đi. Tổ Tâm thì trực tiếp đánh chết!” Thái phu nhân gảy mấy hạt Phật châu trong tay, chậm rãi nói: “Bảo mọi việc với Hầu gia đi.”

Chuyện trong nhà, Thái phu nhân đã xử lý tốt, còn chuyện gia môn, từ trước đến nay bà rất ít khi nhúng tay vào.

Đây cũng là quy củ trong nhà.

Trần Văn Cẩm còn không biết sự việc đã bại lộ, tiễn Từ Lệnh Kiểm về phủ Chu Vương, gần tối hần mới về đến viện của mình.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy đại ca Trần Văn Việt tay cầm một cây gậy làm bằng hợp kim, đứng ở trong sân chờ hần.

Bước chân hần hơi dừng lại, nâng lên khuôn mặt tươi cười, đi nhanh đến: “Đại ca, huynh đến lúc nào thế sao không vào trong nhà ngồi?”

Vừa mới dứt lời, Trần Văn Việt liền quát cây gậy về phía trước, sau đó cũng nghiêng người tiến lên công kích Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm tiếp được gậy này, theo bản năng liền căn xuống, không vui nói: “Đại ca, huynh đây là đang làm cái gì?”

“Đệ làm ra chuyện sai lầm, ta đây thân là đại ca, hôm nay sẽ thay phụ thân giáo huấn đệ.”

Trần Văn Việt mặt mày sa sầm lại, giọng nói lạnh lùng, trong lúc nói chuyện tay cũng không dừng, chỉ trong giây lát đã xuất ra vài chiêu.

Trần Văn Cẩm ăn phải chưởng bị đau liền phản nộ nói: “Đệ đã làm sai điều gì? Cũng chỉ là nói thêm vài lời trước mặt Thế tử Ninh Vương mà thôi, đệ còn không phải là sợ phủ Bình Dương Hầu bị Thế tử Ninh Vương trách tội sao!”

Mặc dù là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng Trần Văn Việt vẫn rất yêu thương Trần Văn Cẩm cùng Trần Bảo Linh, đối với bọn họ đều không có một chút tâm tư của người ngoài. Mặt ngoài Trần Văn Cẩm đối với vị đại ca này cũng không phải kính nể cùng lệ thuộc, nhưng những lúc mà hai huynh đệ đối chọi gay gắt với nhau như hôm nay cũng không nhiều.

“Xem ra đệ còn không biết mình sai ở chỗ nào!” Sắc mặt Trần Văn Việt càng lạnh hơn, trầm giọng nói: “Trong nhà nhiều nha hoàn như vậy, đệ lại cố tình đi quyến rũ nha hoàn bên cạnh biểu muội Thanh Y, phụ thân từ nhỏ đã dạy chúng ta làm người phải luôn bộc trực thẳng thắn, còn mời tiên sinh về dạy Quân Tử Chi Đạo cho đệ, nhưng thật không ngờ đệ lại làm ra chuyện như thế. Hôm nay ta phải thay phụ thân giáo huấn đệ mới được.”

Coi như có bất mãn đối với người đệ đệ này thì hần vẫn quang minh lỗi lạc như trước, không chỉ có không có cầm binh khí, mà còn chấp một tay sau

lưng, chỉ dùng một tay để công kích hắn.

Trần Văn Cẩm biết chuyện này không thể nói được, lại nhìn thấy Trần Văn Việt khinh thường mình, liền nắm chặt lấy cây gậy, đẩy mắt thoáng qua một tia sáng lạnh.

Bình thường mặc dù mặt ngoài hắn vẫn kính nể với đại ca có thêm, nhưng giờ phút này lại không nhịn được mà để lộ ra cảm xúc chân thật nhất trong lòng mình.

“Đại ca, đã vậy thì ta không khách khí nữa.”

Trần Văn Cẩm gầm lên một tiếng, giờ cây gậy trong tay lên, hướng về phía Trần Văn Việt đánh xuống. Bước chân Trần Văn Việt linh động tránh né, nhẹ nhàng nghiêng người, thoát khỏi cây gậy, thoáng cái đã tiến tới trước mặt Trần Văn Cẩm, một tay đặt lên vai Trần Văn Cẩm dùng sức một cái, đồng thời chân cũng hướng về phía bấp chân Trần Văn Cẩm đá một cái.

Trần Văn Cẩm sụp người xuống, một chân quỳ trên mặt đất.

Trong lòng hắn sinh ra phần hận, nhưng vẫn ném cây gậy ra xa, không đợi Trần Văn Việt mở miệng, trên mặt đã xuất hiện vẻ hối lỗi: “Đại ca, đệ sai rồi.”

Tự như khi còn bé mỗi lần làm sai.

Trần Văn Việt lạnh lùng nói: “Phụ thân chỉ có hai nhi tử, huynh đệ hai người chúng ta đáng ra càng không thể thua kém bất kỳ ai khác. Lúc ta còn nhỏ không có mẫu thân, là cô nuôi ta lớn khôn, Thanh Y cùng Thanh Thái trong mắt ta cũng giống đệ cùng Bảo Linh. Nếu đã có ta ở đây, ta tuyệt đối không cho phép ai bắt nạt muội ấy.”

“Đại ca.....” Trần Văn Cẩm càng thêm hồ thẹn nói: “Đệ sao có thể bắt nạt Thanh Y chứ, đệ cùng muội ấy giống như thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, chỗ muội ấy vui vẻ còn không kịp nữa là, nhưng muội ấy vẫn luôn đối xử với đệ rất lạnh nhạt. Đệ cũng chỉ nhất thời hồ đồ mới thế.”

Trần Văn Việt thở dài một cái, đưa tay ra kéo Trần Văn Cẩm lên, ý vị sâu xa nói: “Nếu như đệ thật sự thích biểu muội Thanh Y thì hãy thẳng thắn nói với tổ mẫu, nếu tổ mẫu đồng ý, biểu muội Thanh Y cũng nguyện ý, phụ thân cùng ta đương nhiên sẽ không ngăn cản. Thủ đoạn hèn hạ xấu xa như vậy không được dùng lại một lần nữa.”

“Dạ, đại ca, đệ nhớ rồi.”

Trần Văn Việt lại nói: “Lần này đại ca thay đệ nhận tội với phụ thân, nếu có lần sau nữa, đừng nói là phụ thân, ngay cả chính ta cũng không dễ dàng tha thứ cho đệ.” Nói xong câu cuối cùng, giọng nói cũng mang theo mấy phần sắc bén.

Trần Văn Cẩm lạnh cả tim, nhưng nhiều hơn vẫn là oán độc. Chờ Trần Văn Việt đi rồi, hắn đứng ở trong sân cười lạnh, Nê Bò Tát sang sông, tự thân còn khó bảo toàn, lại còn nghĩ đến việc uy hiếp hắn. Chờ hắn đoạt được quyền, nắm trọn cả phủ Bình Dương Hầu trong tay, để xem lúc đó còn ai có thể cản hắn!

Ngày hôm sau, người của phủ Ninh Vương đến, nói là theo ý của Thế tử tặng Thanh Thái vài quyển sách, còn nói là Minh Mị huyện chủ không hiểu chuyện, hù dọa Kỷ biểu tiểu thư, nên tặng nàng hai gốc nhân sâm, hai hộp băng phiến, coi như là quà tạ tội cho Kỷ tiểu thư.

Trần Bảo Linh cho là Từ Lệnh Sâm tự mình đến đây nên rất hào hứng chạy đến viện Thái phu nhân, thế nhưng người tới lại chỉ là một ma ma, trên mặt liền không giấu nổi thất vọng. sau khi biết Từ Lệnh Sâm còn tặng cho Kỷ Thanh Y cái gì đó, trong lòng lại càng thêm chua chát, chỉ hận lúc ấy người bị Từ Mị Mị đụng ngã không phải là mình.

Tiền mama phủ Ninh Vương về, Thái phu nhân liền giống như tùy ý hỏi Kỷ Thanh Y: “Cháu thấy Thế tử Ninh Vương thế nào?”

Trong lòng Kỷ Thanh Y thoáng có chút chững lại, biết Thái phu nhân là sợ nàng bị Từ Lệnh Sâm làm cho lóa mắt, sinh ra tâm tư không nên có.

Nàng bình thân nói: “Ngoại tổ mẫu, Thế tử Ninh Vương là rồng trong biển người, là hậu duệ quý tộc Thiên hoàng, là mỹ nam tử người người đều thích, mà cháu cũng hiểu được đạo lý không dám trèo cao. Chớ nói đến việc ngài ấy không để ý đến cháu, chính là ngài ấy có coi trọng cháu, cũng tuyệt đối không có khả năng lấy cháu làm chính phi. Mà cháu thì tuyệt đối không muốn làm thiếp của người khác, lại càng không muốn đứa nhỏ mình sinh ra phải gọi người khác là nương.”

Đôi trước nàng đã nhận được bài học đắt giá, nàng tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

“Cháu mới mười bốn, bây giờ nói chuyện hôn sự còn hơi sớm. Cháu đã đồng ý sẽ chăm sóc cho Thanh Thái thật tốt, một ngày đôi chân của Thanh Thái chưa được chữa khỏi, thì cháu sẽ không lấy chồng.”

Thái phu nhân chăm chú nhìn vào đôi mắt của nàng, thấy tâm ý của nàng tuyệt đối không phải là giả vờ, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm: “Cháu hiểu chuyện như thế, ta nhất định sẽ tìm cho cháu một mối hôn sự tốt, không nói đến giàu có nhưng ít nhất cũng sẽ xứng đôi với cháu. Thanh Thái là ngoại tôn của ta, ta lại càng không bạc đãi nó.”

Kỷ Thanh Y muốn nghe nhất chính là câu này, chỉ cần Thái phu nhân nguyện ý che chở, cuộc sống của tỷ muội bọn họ ở Hầu gia cũng sẽ khá hơn trước. Mặc dù cây to này không lâu sau cũng sẽ ngã xuống, nhưng trước đó nàng cũng sẽ cố gắng tìm được cách thoát khỏi Hầu phủ.

Kỷ Thanh Y để nhân sâm lại cho Thái phu nhân, còn mình chỉ mang theo hai hộp băng phiến trở về viện của mình.

Lúc mở hai hộp băng phiến ra nàng liền giật mình, nhanh chóng đập hộp lại, kiểm có sai Thái Tâm đi chỗ khác, lúc này mới cẩn thận mở chiếc hộp thượng phẩm kia ra.

Một hộp là băng phiến, hộp còn lại đầy ắp những món đồ chơi bằng đường. Trong hộp còn viết một hàng chữ nhỏ: Nếu như nàng thích, ta ngày ngày đưa tới cho nàng được không?

Kỷ Thanh Y cảm thấy trên mặt mình như phát sốt, người này thật xem nàng như cái gì thế, chả nhẽ nàng trong lòng hẳn chính là một kẻ tham ăn như vậy sao? Chẳng lẽ hẳn cho rằng chỉ bằng hộp đồ chơi nho nhỏ làm bằng đường này là có thể khiến nàng động lòng sao??

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cắm hoa

Đảo mắt lại qua mấy ngày, Kỷ Thanh Y đi thỉnh an Thái phu nhân.

Thái phu nhân thấy nàng cùng Thái Tâm mỗi người ôm một chậu hoa lan, liền hỏi: “Đây là hoa lan cháu trồng?”

Hoa lan cùng các loại hoa khác không giống nhau, không có thời điểm nở hoa, không gọi là hoa lan, chỉ có thể gọi là phong lan. Có vài loại phong lan cho đến lúc khô héo cũng không nở được lấy một nụ hoa, chỉ có thể mang phận làm cỏ. Những loại phong lan sau khi nở hoa mới được gọi là hoa lan, mỗi loại lan cũng phải căn cứ vào hình dáng đóa hoa để quyết định chủng loại.

Lúc đầu Thái phu nhân cũng chỉ nghĩ là Kỷ Thanh Y mang về mấy bồn hoa dại, thật không ngờ nó lại có thể nở ra hoa.

“Vâng” Kỷ Thanh Y mỉm cười gật đầu: “Vốn là định lấy nó làm thọ lễ cho ngoại tổ mẫu, ai ngờ trái chờ phải chờ cũng không thấy nó nở, sáng sớm hôm nay cháu xem thì nó đã nở hoa. Hiện tại đưa cho ngoại tổ mẫu, hi vọng lão nhân gia người khỏe mạnh trường thọ, trẻ mãi không già.”

Thái phu nhân là người yêu hoa nên thấy rất vui vẻ, sai nha hoàn đặt một cái bàn trong phòng, sau đó đặt hoa lan lên trên, lại để Đỗ mama đi lấy kính lão, lúc này mới chăm chú quan sát chậu hoa.

Hai gốc hoa lan thanh nhã điểm tĩnh, hương hoa lan tỏa, chỉ cần nhìn cũng đã khiến cho con người ta thoải mái rồi.

Thái phu nhân không khỏi “Ồ” lên một tiếng: “Cư nhiên là Hán Cung Thu Nguyệt cùng Phi Thiên Tiên Từ*.”

** Đây là tên hai loại hoa lan, Kì mi cũng không biết

Đây là hai loại lan nổi tiếng trong các loại hoa lan, đừng nói là đặt ở trong nhà, ngay cả mang đi tặng người ta cũng vô cùng hãnh diện.

Thái phu nhân càng thêm cao hứng: “Đem hai bồn hoa này đặt vào trong phòng của ta, chờ đến mùa thu, ta sẽ tự mình chia gốc, sang năm chúng ta sẽ có thêm nhiều hoa lan để ngắm.”

Kỷ Thanh Y thấy Thái phu nhân vui vẻ thì tảng đá trong lòng cũng buông xuống, tự mình đỡ Thái phu nhân trở lại phòng trong, sau đó nhu thuận kéo léo nói: “Ngoại tổ mẫu, cháu muốn đi theo Cố nương tử tiếp tục học cắm hoa, người có thể giúp cháu nói tốt vài câu trước mặt Cố nương tử được không?”

Trên dưới Đại Tề ai ai cũng đều yêu hoa, cứ ba năm một lần cả nước lại tung bừng tham gia hội cắm hoa.

Nam nhân thì thông qua con đường làm quan để thay đổi xuất thân, còn nữ nhân thì thông qua tài nghệ cắm hoa để thay đổi vận mệnh. Những thiếu nữ có tài cắm hoa xuất sắc sẽ được người ta theo đuổi, ở trong nhà cũng không cần xem thái độ của bề trên, việc hôn sự của bản thân thì có quyền được lên tiếng, thậm chí có thể tiến vào Tư Uyển phủ Nội Vụ làm nữ quan. Từ đó về sau có thể làm chủ được vận mệnh của bản thân mình.

Dựa theo kiếp trước, tương lai chỉ trong một năm, phủ Bình Dương Hầu sẽ xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất, Bình Dương hầu bị bỏ tù, Thái phu nhân bệnh nặng liệt giường, Trần Văn Việt chết trận trên sa trường, phủ Bình Dương Hầu cuối cùng rơi vào trong tay Trần Văn Cẩm.

Trước đó, nàng nhất định phải tạo được một nghề mới có thể có tiền có nhà rời khỏi Trần gia. Mà cắm hoa là con đường duy nhất nàng nhất định phải đi.

“Nếu cháu muốn tiếp tục học cắm hoa, đây đương nhiên là chuyện tốt, ta sẽ nói một tiếng với Cố nương tử.” Thái phu nhân nói: “Nhưng chỉ có ta ra mặt thì không được, cháu cũng phải tự mình cố gắng thuyết phục Cố nương tử nhận cháu. Ta nhớ không nhầm thì Cố nương tử cũng rất thích lan, sao cháu không tặng cho bà ấy một chậu?”

“Dạ, đa tạ ngoại tổ mẫu đã chỉ bảo, cháu sẽ mang đi.”

Kỷ Thanh Y cảm thấy chủ ý này cũng rất được, trở về nàng sẽ mang một chậu lan đã nở hoa đưa cho Cố nương tử.

Cố nương tử nhìn thấy hoa lan đương nhiên rất vui vẻ, cả đời nàng đều tiếp xúc với hoa cỏ, liếc mắt liền nhìn ra đây là một loại lan rất nổi tiếng– Ngọc Hồ Diệp.

“Đây là ai mang tới? Một gốc lan đẹp nhường này sao có thể dùng cái chậu thô như thế được, thật là phí của trời.” Cố nương tử dùng tay khẽ vuốt cánh hoa kia, hương thơm dịu nhẹ của hoa lan như có như không lượn lờ quanh quần trước mũi bà.

“Là biểu tiểu thư.” Nha hoàn hầu hạ Cố nương tử trả lời.

Cố nương tử sùng sốt: “Biểu tiểu thư? Biểu tiểu thư nào?”

“Chính là Kỷ biểu tiểu thư khuê danh gọi là Thanh Y.” Nha hoàn bị bà hỏi bỗng cảm thấy bất ngờ, trên dưới Trần gia không phải chỉ có một vị biểu tiểu thư sao?

Không đúng, ngày trước khi Kỷ biểu tiểu thư chưa tới, mọi người chỉ gọi mỗi Trùng cô nương là biểu tiểu thư, sau Thái phu nhân lại sợ hai vị biểu tiểu thư gọi sẽ lẫn lộn, nên bảo mọi người đổi cách gọi, một người gọi là Trùng cô nương, một người gọi là biểu tiểu thư.

Cố nương tử nhướn cao mày: “Người không có nhìn lầm chứ, là Kỷ biểu tiểu thư mà không phải là Trùng cô nương sao?”

Đây chính là một loại lan rất nổi tiếng, nếu mua ở bên ngoài giá cả vô cùng đắt đỏ. Còn nếu là tự mình nuôi thì vô cùng hao tâm tốn sức. Kỷ Thanh Y làm sao có thể trồng được một gốc lan tốt như thế này.

“Không nhìn lầm, là Kỷ biểu tiểu thư tự mình đưa tới, nô tỳ còn mời nàng ấy vào trong nhà ngồi, nói người rất nhanh sẽ đến. Nàng ấy nói còn có việc, tặng hoa xong liền rời đi.” Nha hoàn cười nói: “Kỷ biểu tiểu thư biết ngài thích hoa lan nên đã cố ý tặng cho ngài, thật là một người có lòng.”

“Ta hỏi người một câu, sao người lại nói nhiều thế.” Sắc mặt Cố nương tử lập tức chìm xuống.

Nàng tổng cộng dạy ba học trò, thích nhất chính là Lê Nguyệt Trùng. Đứa nhỏ này không chỉ có phần khéo léo cùng thiên phú trong việc cắm hoa, mà còn hết sức chịu khó, mặc kệ bà có sắp xếp cho Lê Nguyệt Trùng nhiều giờ học hơn nữa, nàng ấy vẫn luôn hoàn thành mọi việc.

Học trò vừa nghe lời lại thông minh như thế, có tiên sinh (thầy dạy học) nào lại không thích?

Về phần hai người Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y, một là cây kim, một là cái râu, ở trước mặt bà liền giống như hai con gà trội lúc nào cũng đấu đá nhau, căn bản là không đặt tiên sinh như bà vào trong mắt.

Thu năm vừa rồi, chiếc bình sứ thanh hoa của bà bị đánh vỡ, sau nhiều lần tra xét, hiềm nghi cuối cùng rơi vào trên người Trần Bảo Linh cùng Kỷ Thanh Y. Hai người còn đùn đẩy cho nhau, lăng mạ chửi rủa nhau, Kỷ Thanh Y còn bị nghi ngờ là đẩy Trần Bảo Linh vào trong hồ, làm hại Trần Bảo Linh mất đi nửa cái mạng.

Sau Kỷ Thanh Y bị đưa đi, Trần Bảo Linh cũng biết nghe lời cố gắng hơn, trong lớp cũng không quấy rối, điều này làm cho bà càng thêm khẳng định bình hoa là do Kỷ Thanh Y làm vỡ. Hai người còn dám làm thì nàng ta còn cái gì không dám làm?

Người như vậy tặng hoa cho bà sẽ làm bẩn thanh danh của bà.

“Mang hoa này đi.” Cố nương tử ghét bỏ nói.

Cố nương tử bình thường rất dễ nói chuyện, đột nhiên lại sa sầm mặt mày khiến nha hoàn bị dọa không nhẹ: “Nương tử, mang đi đâu ạ?”

“Nơi nào cũng có thể, chỉ cần là nơi ta không nhìn thấy là được.”

Buổi chiều, Thái phu nhân mời Cố nương tử qua, cố ý hỏi thăm ý tứ của bà nói muốn để Kỷ Thanh Y tiếp tục theo học.

Sắc mặt Cố nương tử thật không được tốt cho lắm, trong lòng càng thêm cười lạnh.

Vô sự mà ân cần, không phải gian trá cũng là trộm cắp.

Bà cũng biết Kỷ biểu tiểu thư không yên lòng, nàng ta muốn quay trở về học, chẳng lẽ lại không thể tự mình ra mặt mà còn phải mời Thái phu nhân tới áp chế mình, rõ ràng không có đặt tiên sinh như bà vào trong mắt.

Cố nương tử bà còn muốn lưu truyền danh tiếng cho đời sau, nếu dạy ra đệ tử như vậy, đi ra ngoài chẳng phải là sẽ làm cho bà muối mặt sao? Bà tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Hầu Gia bỏ ra nhiều tiền mời ta tới phủ, dạy các tiểu thư tài cắm hoa là trách nhiệm của ta, ta không nên từ chối, nặng bên này nhẹ bên kia.” Cố nương tử không che giấu chán ghét của mình đối với Kỷ Thanh Y: “Chỉ là kỷ biểu tiểu thư luôn ở trong lớp học làm loạn, có nàng ta ở đấy, đại tiểu thư chỉ lo cãi nhau với nàng ta, thật sự là không có cách nào có thể tập chung học cắm hoa được.”

Vai vế Cổ nương tử cũng giống như bậc cha chú trong nhà, tính tình thản thản cương trực, không chịu vì miếng cơm mà khom lưng cúi người. Bình Dương hầu Trần Ung chính là coi trọng cái cốt khí trong con người bà nên mới cố gắng mời bà về phủ dạy học.

Thái phu nhân không dám làm mất mặt mũi Bình Dương hầu, cho nên mới nể bà.

“Thì ra là Cổ nương tử lo lắng điều này, vậy bây giờ người có thể yên tâm được rồi.” Về mặt Thái phu nhân hết sức ôn hoà nói: “Ngày trước hai nha đầu này ở cùng một chỗ, không hiểu chuyện, tự nhiên sẽ có cãi vã tranh chấp với nhau. Tách ra mấy tháng mới hiểu được kẻ ra đối phương cũng là người tốt, Kỳ Thanh Y vừa trở về, Bảo Linh cùng với nàng liền bắt tay giảng hòa, nói cười riu rít. Trẻ nhỏ mà cũng cần phải trưởng thành, chúng ta làm trưởng bối, cũng nên cho bọn chúng ít cơ hội.”

Cổ nương tử đương nhiên là không hài lòng, nhưng Thái phu nhân cũng đã nói đến nước này rồi, bà biết nếu mình còn cự tuyệt nữa thì có vẻ không tốt cho lắm.

Nhưng nếu để cho bà cứ như vậy mà thu nhận con sâu làm rầu nồi canh Kỳ Thanh Y này thì bà rất không cam lòng.

Bà ngừng một chút mới nói: “Tài nghệ cắm hoa của Kỳ biểu tiểu thư cũng... không được tốt lắm, hơn nữa lại mất đi nửa năm học nghệ, không chắc có thể theo kịp hay không.”

Trên mặt Thái phu nhân liền có chút nặng nề, Cổ nương tử nói đúng lắm, học viện nữ tử Phương Hoa cứ 10 năm lại chiêu sinh một lần, nếu bởi vì Kỳ Thanh Y mà làm trễ nải việc nhập học của Trần Bảo Linh cùng Lê Nguyệt Trùng thì thật là mất nhiều hơn được.

Cổ nương tử thấy Thái phu nhân dao động, liền cười nói: “Ta ngược lại có một chủ ý, không bằng trước cứ để cho Kỳ biểu tiểu thư cùng hai vị tiểu thư trong phủ tranh tài, cho dù tài nghệ của Kỳ biểu tiểu thư không thể thắng, nhưng chỉ cần không kém quá nhiều thì vẫn có thể tiếp tục cùng hai vị tiểu thư học tập. Nếu là chênh lệch quá lớn vậy thì phải khiến Kỳ biểu tiểu thư lùi lại một năm, chờ cho năm nay hai vị tiểu thư thi vào học viện Phương Hoa xong, ta sẽ tự mình giảng bài cho Kỳ biểu tiểu thư.”

Nói thì nói thế nhưng chủ ý trong lòng đã định, chờ đến tháng 10 Lê Nguyệt Trùng cùng Trần Bảo Linh nhập học, bà sẽ lập tức rời đi. Tóm lại, tuyệt không thể cho hạng người như Kỳ Thanh Y làm bản thanh danh của bà được.

Thái phu nhân cảm thấy cũng được, liền đem lời này nói lại cho ba vị tiểu thư, bảo các nàng hai ngày này đều không cần tới đây thỉnh an, lấy “Xuân” làm chủ đề, cắm một bình hoa, hai ngày sau đưa đến An Vinh viện, đích thân do Thái phu nhân cùng Cổ nương tử đánh giá chấm điểm.

Lê Nguyệt Trùng nghe được tin này xong liền cung kính tiễn Đỗ ma ma, xoay người lại liền nở nụ cười.

Cổ nương tử không thích Kỳ Thanh Y, rõ ràng là không muốn dạy cho Kỳ Thanh Y, cho nên tìm cơ hội này tới chặn miệng Thái phu nhân.

Trong ba người các nàng kỹ thuật cắm hoa của nàng đương nhiên là tốt nhất, mà Kỳ Thanh Y căn bản chỉ là hiểu được một chút da lông. Mấy tháng này nàng đã tiến bộ rất nhiều, mà Kỳ Thanh Y một chút cũng không học, tính huống kéo dài như thế, Kỳ Thanh Y nhất định sẽ bại trận thê thảm.

Ngày trước Kỳ Thanh Y cái gì cũng không hiểu, tuy dễ dàng đùa bốn nàng ta nhưng không hề có cảm giác thành tựu. Hôm nay bọn họ đã trở mặt, lần này, nàng nhất định phải hung hăng giẫm Kỳ Thanh Y ở dưới chân, nàng không thể chờ đợi được mà muốn nhìn cảnh Kỳ Thanh Y không cam lòng nhưng vẫn phải cúi đầu nhận thua, nhất định sẽ rất là đặc sắc.

Lê Nguyệt Trùng hẹn Trần Bảo Linh đi nhà kính chọn hoa, Lê Nguyệt Trùng chọn mười mấy loại, Trần Bảo Linh bị nàng ta giật dây cũng chọn hơn 20 mấy loại.

Thành phẩm làm ra có thể chỉ cần mấy loại hoa, nhưng chọn nhiều mới có thể phối hợp tạo ra được nhiều thành phẩm tốt, đạo lý này hai người đương nhiên đều biết.

Lê Nguyệt Trùng nhìn trong phòng hoa không còn dư lại mấy loại, trong lòng thấy vô cùng hài lòng.

Nàng gọi Trần Bảo Linh tới mục đích cũng chính là vì muốn cho Kỳ Thanh Y không có hoa để dùng.

Hai người vừa nói vừa cười ra khỏi nhà kính trồng hoa, ở cửa ngõ ba chia tay, Lê Nguyệt Trùng cười nói: “Bảo Linh, tỷ choáng đầu rồi sao, ngay cả đường về cũng đi nhầm.”

“Ta sao có thể không biết đường về, ta đây là đi tới Xuân Hòa Viện, mang hoa đã chọn được phân cho Thanh Y một nửa.” Trần Bảo Linh nói: “Chẳng lẽ muội không thấy mỗi loại hoa ta đều chọn hai phần sao?”

Nói xong nàng liền xoay người rời đi.

Nụ cười trên môi Lê Nguyệt Trùng lập tức cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thi đấu

Kiếp trước Kỳ Thanh Y bị Từ Lệnh Kiểm giam cầm ở trong viện, không được ra cửa, trò duy nhất có thể tiêu khiển chính là trồng các loại hoa cỏ, xem cắm hoa.

Nàng cảm thấy kỹ thuật của mình không phải rất tốt, nếu so tài với Lê Nguyệt Trùng thì khả năng thắng không lớn, nhưng nếu như cố gắng vẫn có thể đánh ngang tay với Trần Bảo Linh.

Nàng cũng không cần thắng, chỉ cần có thể hòa một ván với Trần Bảo Linh, tiếp tục đi theo Cố nương tử học cắm hoa, như thế nàng đã rất vui rồi.

Đây là lần đầu tiên cắm hoa sau khi nàng sống lại, chuyện liên quan đến tương lai của nàng, đương nhiên nàng rất coi trọng.

Thái Tâm cũng không tích cực cho lắm, sáng sớm liền chuẩn bị một cái bàn, dọn dụng cụ lên bàn, tưới hoa xong liền chờ Kỳ Thanh Y bắt tay vào làm.

Nhưng Kỳ Thanh Y cũng không vội bắt đầu ngay, nàng chỉ cúi đầu suy tư hoặc nhìn ra nơi xa ngẩn ngơ.

Bộ dáng này của nàng khiến Thái Tâm sốt ruột đến quay mòng mòng.

Trong ấn tượng của nàng, tiểu thư nhà mình chắc chắn sẽ không thể cắm hoa, ngày trước đi học cũng không bao giờ nghiêm túc lắng nghe, nếu lần này thất bại, chẳng phải sẽ khiến Thái phu nhân thất vọng sao.

Nháy mắt, thời gian một ngày đã trôi qua, Thái Tâm nhìn trên bàn vẫn trống không, dao dùng để cắt hoa vẫn không nhúc nhích.

Nàng muốn thúc giục Kỳ Thanh Y nhanh lên một chút nhưng lại không dám cắt ngang mạch suy nghĩ của tiểu thư, đợi đến trưa ngày hôm sau, cuối cùng thì Kỳ Thanh Y cũng bắt tay vào làm.

Trước tiên nàng vào trong phòng bếp nhỏ chọn lựa một hồi, cuối cùng lại chọn ra một chiếc bình nhỏ, đường kính không rộng hơn chiếc bát để ăn cháo hàng ngày làm bình cắm hoa.

Thái Tâm thấy thế trong lòng liền lo lắng không thôi: “Tiểu thư, đại tiểu thư cắm hoa đều dùng lọ hoa màu hồng phấn, bình hoa màu xanh cỏ, dầu gì cũng là bình gốm mới tinh, tiểu thư, cái bình này rất bình thường, vừa cũ lại vừa xấu, cho dù người ta nhìn thấy cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn nó, hay là chúng ta đổi bình khác đi.”

Kỳ Thanh Y liền cười, nói: “Muội cảm thấy nó bình thường là được rồi, cái ta muốn chính là hiệu quả này.”

Nàng từ từ chọn một nhánh hoa son tra trong đám hoa đỏ tươi, dùng dao nhanh chóng cắt cành chính lá, tỉa bớt những nhánh hoa dư thừa, chỉ để lại một đóa hoa son tra mới nở hơn phân nửa, để dành ra một nhánh hoa, sau đó cắm vào bình. Cắm vào bình rồi nàng lại dùng dao cắt nhánh hoa để cố định.

Cành hoa thứ hai nàng chọn là một nhánh hoa đào rất dài, từ đầu tới cuối không có lấy một đóa hoa, trên cành hoa (bề ngang) chỉ nhìn bằng chiếc đĩa có đến hai mươi nụ hoa, những nụ hoa lớn nhỏ không giống nhau nằm rải rác trên cành hoa trong thật đáng yêu.

Nàng dùng dao xén hoa cắt bớt đi những nụ hoa dư thừa, cắt cành chính hoa cho đến khi phù hợp với chiều dài của bình hoa, sau đó cắm vào bên cạnh nhánh hoa son tra.

Cả quá trình không tốn thời gian bằng một bữa cơm, Thái Tâm xem mà ca than không thôi: “Tiểu thư, từ khi nào mà người lại quen thuộc cắm hoa như vậy, bình hoa này trông thật thích mắt. Lần thi đấu này, người nhất định giành chiến thắng.”

Kỳ Thanh Y cũng không tin: “Muội còn chưa nhìn thấy tác phẩm của người khác, làm sao lại dám chắc chắn?”

“Trước kia nô tỳ có xem qua đại tiểu thư cùng Trùng cô nương cắm hoa, trông ra cũng không có đẹp mắt bằng bình hoa này của người.” Thái Tâm chắc chắn nói: “Tóm lại vẫn là bình hoa của tiểu thư đẹp nhất.”

“Được rồi, hi vọng có thể mượn lời chúc của muội, hôm nay ta có thể ra trận đại thắng, có thể thuận lợi theo Cố nương tử học cắm hoa.”

Theo ước định trước đó, Kỳ Thanh Y dùng cái khăn cẩn thận che lại tác phẩm của mình, giao cho Đỗ ma ma.

Dùng qua cơm tối, Kỳ Thanh Y, Lê Nguyệt Trùng, Trần Bảo Linh đều đến phòng khách chờ Thái phu nhân cùng Cố nương tử.

Đỗ ma ma lấy cái khăn che ra, bày tác phẩm của ba người xếp thành một hàng trên bàn giữa phòng khách.

Một giỏ hoa, một bình hoa thường và một bình hoa sứ.

Nhất thời Trần Bảo Linh liền có chút choáng váng.

Ban đầu nàng cảm thấy giỏ hoa của mình làm cũng khá tốt, nhưng đến khi đặt chung với hai tác phẩm còn lại liền kém hơn rất nhiều.

Mặc dù nàng không biết hai bình hoa dư lại này cái nào là của Kỷ Thanh Y, cái nào là của Lê Nguyệt Trùng, nhưng nàng cũng hiểu được giỏ hoa của mình tuyệt đối sẽ thấp kém hơn.

Không bằng Lê Nguyệt Trùng nàng cũng chấp nhận, nhưng ngay cả Kỷ Thanh Y mà cũng không bằng thì thật là tức chết người ta.

Không đúng, ngày trước Kỷ Thanh Y không học cắm hoa, lại bỏ qua bao nhiêu bài giảng, nàng ta làm sao có thể làm ra tác phẩm tốt như vậy? Nhất định là nàng ta sợ Cổ nương tử không thu nhận, cho nên cầu xin Lê Nguyệt Trùng giúp một tay.

Tại sao có thể thấp hèn như thế chứ? Một cho nàng còn sợ Kỷ Thanh Y không đủ hoa để dùng, cố ý đưa cho nàng một phần. Thật đúng là làm nàng thất vọng.

Trần Bảo Linh tức giận tròn mắt nhìn Kỷ Thanh Y một cái.

Theo quy định, bọn họ bây giờ còn chưa thể nói chuyện với nhau.

Kỷ Thanh Y cũng ở đây âm thầm quan sát, trừ bình hoa sơn tra của nàng, còn có một bình hoa mai và một giỏ Mẫu Đơn.

Chính bản thân nàng cũng cảm thấy, nàng cắm hoa lấy sơn tra làm chủ đạo vẫn tốt hơn hai tác phẩm còn lại. Dĩ nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của riêng nàng, Cổ nương tử có thích hay không, nàng không dám khẳng định.

Dù sao việc thưởng thức cắm hoa cũng liên quan rất lớn tới sự yêu thích của người chấm.

Thái phu nhân cùng Cổ nương tử cùng nhau tới, vừa thấy trên bàn bày ra ba tác phẩm, Thái phu nhân liền cười.

Chủ đề của bà là “xuân”, chỉ cần không lạc đề, cho dù tác phẩm có kém một chút, cũng không cần lo lắng. Bây giờ nhìn thấy ba tác phẩm đều đúng chủ đề so với tưởng tượng của bà còn tốt hơn.

Lão nhân gia bà đây yên tâm rồi, nhưng tâm tình của Cổ nương tử lại rất phức tạp.

Nàng đi vào nhìn thấy đầu tiên là bình hoa sơn tra đỏ au kia, vô cùng đẹp mắt. Đối với đồ đệ yêu quý Lê Nguyệt Trùng làm ra tác phẩm như vậy khiến bà rất vui.

Bình hoa mai này chắc hẳn là tác phẩm của Trần Bảo Linh rồi, coi như cũng biết tròn méo, tiến bộ hơn trước nhiều rồi.

Kém nhất chính là cái giỏ hoa kia, không phải quá lịch sự tao nhã, nhưng lại nói rõ chủ đề nhất. Bà không ngờ, Kỷ Thanh Y lại may mắn như vậy, vượt xa tưởng tượng của bà. Nói như vậy thì con sâu làm rầu nồi canh Kỷ Thanh Y này, bà không muốn nhận cũng phải nhận.

Thái phu nhân làm bộ như không thấy sắc mặt của Cổ nương tử, cười híp mắt nói: “Cổ nương tử, ba tác phẩm này bà vẫn nên chấm điểm đi thôi.”

Cổ nương tử đầu tiên là phê bình giỏ hoa trước.

Chính giữa giỏ hoa đặt một đóa hoa mẫu đơn cực lớn, phối hợp với bích đào (một loại hoa đào, cánh hoa dày màu trắng hoặc hồng phấn) bên cạnh, hồng hạnh, liên kiều, hải đường, tạo ra một cảnh xuân trăm hoa đua nở hết sức tươi đẹp rạng rỡ.

“Cả giỏ hoa này dùng quá nhiều hoa, không đủ lịch sự tao nhã.” Giọng nói Cổ nương tử cứng nhắc, lời ít mà ý nhiều nói: “Nhưng chủ đề rõ ràng, chủ thứ cũng rạch ròi khiến cho người ta vừa nhìn liền biết là cảnh xuân phơi phới. Phù hợp yêu cầu, nhưng chỉ có thể ở mức trung bình.”

Như vậy Kỷ Thanh Y coi như qua cửa.

Thái phu nhân đối với Kỷ Thanh Y cười gật đầu, hoàn toàn không thấy sắc mặt căng thẳng của Trần Bảo Linh đứng bên cạnh.

“Bình hoa mai này so với giỏ hoa vừa rồi thì tao nhã hơn nhiều.”

Theo lời Cổ nương tử nói, tầm mắt của mọi người liền rơi vào bình hoa mai bên cạnh. Đặc biệt là Lê Nguyệt Trùng, trong lòng nàng ta vô cùng đặc ý vì bình hoa này là tác phẩm của nàng ta.

Bình gồm màu xám tro, hết sức mộc mạc giản dị, hai cành hoa mai màu hồng nhạt từ miệng bình vươn ra ra hai hướng trái phải, phần đuôi cuối hợp lại với nhau, hỗ trợ tôn nhau, khá đẹp. Cành mai ở giữa miệng bình được quấn lấy bởi hai bông hoa đỗ quỳen tươi tắn đang nở lộ.

“Hoa mai sơ gầy trầm tĩnh, hoa đỗ quỳen màu sắc tươi mới, một nóng một lạnh một động một tĩnh phối hợp rất tốt, hoa mai không cùng trăm hoa tranh xuân, nhưng lại không sợ lạnh, không cúi đầu trước thiên hạ.”

Cổ nương tử đảo mắt nhìn ba vị tiểu thư, ân cần dạy bảo: “Phải nhớ kỹ: xuân còn, cỏ cùng (hoa) mai nở trước, trăng tròn, không viện tuyết chưa tan.”

Ba vị tiểu thư gật đầu đồng ý.

Bàn tay đặt trên đầu gối của Lê Nguyệt Trùng bất giác liền nắm thành quyền, lại bại bởi Trần Bảo Linh, nàng ta rất không cam lòng.

Cuối cùng, chỉ còn lại bình hoa sơn tra kia thôi.

Bình sứ màu xám tro mộc mạc hơi cũ, bên trong là một đóa sơn tra nở hơn phân nửa, một cành đào tươi non sắp lại, trên cành hoa là năm sáu nụ hoa mới nhú, nằm giữa những chiếc lá non xanh mơn mẫm trông thật đáng yêu.

Hoa hồng cũng chỉ mới nở một nửa, lá hơi ngả vàng nhạt, từ giữa nhánh hoa là những trời non mới nhú, khiến cho người ta nhìn một cái liền biết là xuân về, vạn vật như sống lại.

Cổ nương tử rất hài lòng, bất tri bất giác giọng nói liền ôn hòa hơn rất nhiều: “Không chọn hoa nở rộ, mà chọn hoa mới nở hơn phân nửa, bên cạnh là những nụ hoa e ấp, cũng không kết hợp với những loại hoa khác, làm cho người ta có một loại cảm giác như xuân chỉ dừng lại tại đây, ý tưởng cùng suy nghĩ thật khéo.”

“Người nhìn thấy sẽ không nhận được mà thầm nghĩ, đợi đến lúc hoa nở đầy cành, khắp đất trời sẽ tràn ngập hương thơm hoa cỏ...”

Cổ nương tử nói một câu, nụ cười trên mặt Kỳ Thanh Y liền sâu thêm một phần. Thái tâm đứng ở sau lưng Kỳ Thanh Y càng thêm tự hào nắm chặt vai nàng. Chủ tớ hai người, đều thấy được hy vọng trước mắt.

Đây là tác phẩm do học trò bà yêu thương nhất làm ra, hơn nữa bà cũng rất thích bình hoa này cho nên không ngớt lời ca ngợi.

“Bình hoa đơn giản mộc mạc, không có giọng khách lán át giọng chủ< ý chỉ bình hoa không quá sắc sảo làm mờ đi vẻ đẹp của hoa>, làm cho người ta xem nhẹ sự tồn tại của nó, cũng không quá đổi lu mờ đề màu sắc điểm lệ đỏ tươi của đóa hoa kia che khuất. Cả tác phẩm đơn giản lại mới mẻ, lời ít ý nhiều, làm cho người ta không thể nào tưởng tượng hết được, ý tưởng cùng hình thức đều là thượng đẳng.”

Nói xong, trên mặt Cổ nương tử còn mang theo mấy phần ý cười: “Trùng cô nương, con đến nói cho mọi người biết ý tưởng lúc con thiết kế bình hoa này đi.”

Bà chắc chắn tác phẩm tốt nhất này là do đồ đệ yêu quý nhất của bà làm ra.

Lê Nguyệt Trùng sững sờ xiết chặt cái khăn trong tay đứng dậy.

Cổ nương tử khích lệ lại mong đợi nhìn nàng ta.

Sắc mặt Lê Nguyệt Trùng cứng nhắc nhìn Cổ nương tử: “Tiên sinh.....”

“Cổ nương tử, người nghĩ sai rồi!” Thái Tâm đứng ở sau lưng Kỳ Thanh Y, lập tức tiết lộ chân tướng: “Bình hoa sơn tra này là do tiểu thư nhà nô tỳ làm, không phải là tác phẩm của Trùng cô nương.”

Giọng nàng mạch lạc, mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng, mỗi người ở đây đều nghe rõ.

Trong nháy mắt tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Kỳ Thanh Y, người kinh ngạc cũng có, người không tin cũng có, Trần Bảo Linh quay đầu nhìn Kỳ Thanh Y, hung hăng lườm nàng một cái.

Cổ nương tử càng thêm sững sờ, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Đợi đến lúc phản ứng kịp, bà không nhận được mà thốt lên một câu “Điều này làm sao có thể?” Sau đó tay nâng bình sứ lên, từ dưới bình sứ rút ra một tờ giấy, bên trên giấy viết rõ ba chữ Kỳ Thanh Y, lúc này bà mới hiểu vừa nãy bản thân không hề nghe nhầm.

Nhưng vì sao! Kỳ Thanh Y làm sao có thể tạo lên một tác phẩm tuyệt vời như vậy, bà tuyệt đối không tin.

Nhất định là ăn gian.

Nàng ta lại dám ăn gian!

Người như nàng ta có gì mà không dám!

Cổ nương tử cười lạnh mấy tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Kỳ Thanh Y: “Biểu tiểu thư, mời nói một chút, người làm sao nghĩ ra ý tưởng cắm bình hoa này?”

Ánh mắt Cổ nương tử sắc lẹm như dao, không hề ôn hòa tán dương như vừa rồi, vui sướng trong lòng Kỳ Thanh Y lập tức biến mất.

Nàng biết, Cổ nương tử căn bản không tin đây là tác phẩm của nàng.

Cổ nương tử có tin hay không, đó là chuyện của Cổ nương tử, nàng chỉ cần làm tốt việc mình phải làm là được.

“Nghĩ tới thì làm luôn thôi, trong lúc bất chợt ý tưởng lóe lên trong đầu, không có tại sao lại như vậy.” Kỳ Thanh Y không nhanh không chậm nói: “Ngoại tử mẫu cho đề là xuân, ta nghĩ xuân mang đến chính là những đóa hoa nở rộ, cành lá đâm chồi nảy lộc.”

Cổ nương tử hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường: “Thì ra là như vậy.”

Nói cũng giống như chưa nói vậy.

“Chính là như thế.” Kỷ Thanh Y nửa cúi đầu, cung kính hỏi: “Vậy ta đã thông qua bài kiểm tra rồi chứ? Ngày mai có thể tiếp tục theo người học cắm hoa?”

“Không được!” Cổ nương tử cự tuyệt.

Kỷ Thanh Y bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Cổ nương tử.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Lâm Vinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nói láo

Kỷ Thanh Y ngẩng đầu quá đột ngột, ánh mắt chính trực giống như có thể đâm vào lòng người.

Cổ nương tử lại càng thêm bất mãn với nàng.

Bà biết Kỷ Thanh Y giả vờ cung kính, bà cũng biết nàng là loại người để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Cổ nương tử lạnh nhạt nói: “Ngày mai ta muốn đi chợ hoa chọn một ít hoa cho nên không thể dạy các vị tiểu thư, từ giờ Kỷ biểu tiểu thư có thể quay lại lớp học.”

Nói xong, bà xoay người rời đi.

“Tiên sinh.” Kỷ Thanh Y đột nhiên cất cao giọng nói: “Ta cắm hoa dựa vào linh cảm, ý tưởng của ta dựa vào một câu thơ của Đỗ Phủ, (ý là: cành lá đua nhau đâm chồi nảy lộc Hoa cô thi nhau khoe sắc), tiên sinh có hài lòng với câu trả lời của ta không?”

Cổ nương tử cứng người, không thêm đề ý cứ thế đi ra ngoài.

Ánh mắt Thái phu nhân phức tạp nhìn Kỷ Thanh Y, hồi lâu mới nói: “Mặc dù đã qua bài kiểm tra, nhưng Cổ nương tử là người cao ngạo tự đắc, ghét nhất là bị người lừa gạt, về sau lên lớp, nhất định phải khiêm tốn, chớ có chọc giận bà ấy.”

“Thái phu nhân, đây thật sự là do tiểu thư nhà nô tỳ làm.....” Thái Tâm vội vàng giải thích thay Kỷ Thanh Y.

“Tốt lắm, ta biết rồi.” Thái phu nhân không cho là đúng khoát khoát tay, vịn Đỗ ma ma rời đi.

Lúc Trần Bảo Linh đi qua Kỷ Thanh Y cũng hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc nàng.

Nàng(Trần Bảo Linh) cảm thấy tại sao Kỷ Thanh Y có thể như vậy ngu ngốc thế, cho dù muốn ăn gian cũng không nên trắng trợn vậy chứ. Chẳng lẽ mình đối với nàng không đủ tốt? Tại sao nàng ta nhờ Nguyệt Trùng giúp đỡ mà không nhờ mình? Thật là uổng phí tâm tư nàng mấy ngày nay vẫn đối tốt với nàng ta.

Trái lại Lê Nguyệt Trùng lại đứng lại, cười nói: “Ta không thắng mà thắng, ngươi không thua mà lại thua. Kỷ Thanh Y, ngươi muốn thắng ta, kiếp sau đi.”

Thái Tâm tròn mắt nhìn Lê Nguyệt Trùng: “Vô si!”

Lê Nguyệt Trùng không hề tức giận, nở nụ cười rời đi. Cổ nương tử trước khi đi còn ra hiệu có lời muốn nói với nàng ta, nàng ta phải đi qua đó thôi.

“Tiểu thư, họ thật quá mức, hoa này là người tự mình cắm, ngay cả Thái phu nhân cũng không tin.” Ánh mắt Thái Tâm đỏ lên: “Tại sao có thể bắt nạt người khác như vậy!”

“Không sao.” Kỷ Thanh Y vỗ bả vai của nàng, nhẹ giọng an ủi: “Họ cũng không phải là cố ý vu oan cho ta, đây đều là hiểu lầm. Đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày mới biết lòng người, sau này họ sẽ tự biết đã trách nhầm ta.”

Nàng càng không thêm đề ý, Thái Tâm lại càng cảm thấy uất ức, thậm chí không nhịn được mà khóc lên.

Kỷ Thanh Y nói hết lời mới đỡ được nàng.

Mục tiêu cuối cùng của nàng là tiếp tục theo Cổ nương tử học cắm hoa, đợi đến tháng mười năm nay tham gia cuộc thi vào học viện nữ sinh Phương Hoa, trở thành một thành viên trong đó, đợi nàng tìm được một chỗ đứng vững chắc trong Phương Hoa, cũng chính là lúc nàng rời khỏi phủ Bình Dương

Hầu.

Có thể đạt mục tiêu là được, những thứ khác cũng không cần quá để ý. Về phần Thái phu nhân bên kia càng không phải lo lắng, chờ nàng vào học viện, làm mấy tác phẩm xuất sắc nổi danh bên ngoài, Thái phu nhân sẽ tự hiểu.

Còn câu nói vừa rồi của Lê Nguyệt Trùng quả thực là một sai lầm, kiếp trước nàng thua trong tay Lê Nguyệt Trùng, đời này nàng tuyệt đối sẽ không thua cuộc.

“Con thật hồ đồ!”

Trong giọng nói Cố nương tử khó có thể che giấu nỗi thất vọng: “Con cũng thật mềm lòng, đối xử tốt với người khác là một ưu điểm của con. Nhưng con cũng phải biết ranh giới cuối cùng khi giúp đỡ người khác, cho dù có muốn giúp cũng phải xem đối phương là ai! Ký biểu tiểu thư không đáng để con giúp đỡ. Nếu nàng ta có thể hiểu chuyện bằng một nửa con thì ta cũng sẽ không cự tuyệt nàng ta.”

“Nàng ta cho dù có nâng lên cũng không nổi, là gỗ mục không thể đẽo, cho nên ta mới không quan tâm. Con giúp nàng ta coi như là dung túng cho tính tình không tốt của nàng ta, nàng ta sẽ không thể biết khuyết điểm của mình ở đâu, làm sai chuyện sẽ không nhận được hình phạt thích đáng, vĩnh viễn cũng sẽ không trưởng thành nổi. Chẳng lẽ con có thể đi theo sau nàng ta cả đời, lúc nào cũng theo nàng ta dọn dẹp cục diện rồi rấm sao? Nguyệt Trùng con khiến ta quá thất vọng!”

Nửa câu sau, Cố nương tử không hề gọi Trùng cô nương mà gọi thẳng nhũ danh của nàng ta.

“Sư phụ.” Lê Nguyệt Trùng cúi đầu, giọng nói đầy áy náy: “Thật ra thì Thanh Y cũng không phải xấu, tính tình muội ấy chỉ là quá dễ xúc động. Con biết giúp muội ấy không nguyên tắc là không tốt cho muội ấy, nhưng muội ấy cầu xin con, con thật sự không đành lòng cự tuyệt. Dù sao..... Dù sao muội ấy cũng giống con, đều mang phận ăn nhờ ở đậu.”

Cố nương tử thấy nàng ta như thế, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều: “Cùng là ăn nhờ ở đậu, cùng theo ta học cắm hoa, ta sao có thể nặng bên này nhẹ bên kia? Còn không phải là bởi vì con khéo léo hiểu chuyện, mà nàng ta lại kích động tùy hứng. Ta cũng không phải kẻ không hiểu đạo lý, con giúp nàng ta, ta sao có thể ngăn cản, ta là giận con đem những cái tốt nhất cho nàng ta.”

“Con nói muốn giúp nàng ta, sao lại không suy nghĩ một chút, đây là cơ hội đặc biệt ta cố ý giúp con thể hiện trước mặt Thái phu nhân. Chẳng lẽ con không biết là nên đưa hoa mai cho nàng ta giữ lại hoa sơn tra cho mình?”

Lê Nguyệt Trùng nhỏ giọng lắp bắp nói: “Muội ấy nói thích hoa sơn tra hơn, con liền tặng cho muội ấy, lúc ấy con cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Nếu con biết nỗi khổ tâm của sư phụ, nói gì cũng sẽ không nhường hoa sơn tra lại cho muội ấy.”

“Con đấy!” Cố nương tử bức tức nói: “Con chính là quá tốt bụng cho nên mới bị Kỳ Thanh Y bắt nạt. Con là tỷ muội tốt với nàng ta, nàng ta lại lấy con làm đá kê chân.”

Người như vậy chính là tùy hứng, phẩm hạnh bại hoại, bụng dạ khó lường.

Đáng hận là nàng ta có Thái phu nhân làm chỗ dựa, bà không thể không nhận cái tai họa ngầm này làm đồ đệ, thanh danh một đời của bà, chỉ sợ sẽ mất ở trong tay nàng ta.

Lê Nguyệt Trùng vừa ngượng ngùng vừa lúng túng: “Sư phụ, con biết sai rồi. Về sau con sẽ không hồ đồ như thế nữa, người phạt con đi, đừng vì con mà tức giận hại thân thể.”

Lê Nguyệt Trùng nói thế khiến Cố nương tử mềm lòng, căn bản bà cũng không có ý định trách phạt nàng, dạy dỗ nàng cũng hoàn toàn là vì yêu thương nàng, sao có thể lỡ phạt nàng ta đây.

“Nếu con thực sự muốn ta không tức giận thì về sau đừng làm như thế nữa.” Cố nương tử nói: “Đi một ngày đằng, học một sàng khôn, lần này ta không tức giận, con không cần quá buồn. Mau trở về đi, sớm mai qua theo ta đi chợ hoa, ta dạy con cách chọn hoa.”

“Dạ, cảm ơn sư phụ dạy bảo.”

Lê Nguyệt Trùng nhẹ bước rời khỏi phòng của Cố nương tử, thấy trong góc viện để một chậu phong lan, liền hỏi nha hoàn bên người Cố nương tử: “Chậu lan này sao lại để đây?”

Nha hoàn cười khò, nói: “Là biểu tiểu thư đưa tới, nương tử không thích, nô tỳ lại không biết để đâu. Trực tiếp ném ra ngoài bị người ta thấy được cũng không tiện.”

Lê Nguyệt Trùng nhìn chằm chằm chậu lan một hồi nói: “Chậu hoa xinh đẹp như thế mất thật đáng tiếc, sao người không để vào phòng mình, dù sao sư phụ cũng không cần.”

Ánh mắt nha hoàn sáng lên: “Nô tỳ còn đang lo không có cách nào, Trùng cô nương coi như giúp nô tỳ một chuyện lớn rồi.”

“Đây nào có coi là chuyện gì lớn.” Lê Nguyệt Trùng cười đến hòa ái: “Ta thật không dám nhận.”

Trên đường trở về, Lê Nguyệt Trùng đi rất chậm.

Mặc dù hôm nay nàng toàn thắng Kỳ Thanh Y, người khác có thể không hiểu, nhưng nàng lại rất rõ ràng, Kỳ Thanh Y cảm bình son tra kia thật sự rất cao tay.

Mặc kệ Kỳ Thanh Y là do đánh bại đánh hạ mà làm được hay là có cao nhân chỉ điểm cũng tốt, tóm lại chuyện này vẫn khiến nàng ta thấy nguy hiểm.

Kỳ Thanh Y đã không còn là Kỳ Thanh Y trước kia, tính tình thay đổi rất nhiều, làm sao có thể biết được nàng ta đến lớp có học thêm được cái gì hay không?

Nàng tuyệt không cho phép tồn tại một cái uy hiếp lớn bên cạnh mình.

Ánh mắt nàng ta dần trở nên độc ác, nếu Kỳ Thanh Y dựa vào mấy bông hoa lan này mà có thể trở mình, vậy thì nàng cũng sẽ dùng hoa lan để khiến cho nàng ta trở lại như trước kia, để cho nàng ta phải đến biệt viện, vĩnh viễn không thể trở về.

Trở lại trong viện, Lê Nguyệt Trùng nhanh chóng viết một phong thư, nói với Họa Mi: “Đem lá thư này cho Phúc Quý ở cổng trong, để cho hắn đưa thư cho ca ca ta. Người đưa thư xong lập tức trở lại không cần chờ hồi âm.”

Ngày hôm sau, khi trời trong trẻo nắng ráo, Kỳ Thanh Y uớm thời gian, trước khi Kỳ Thanh Thái kết thúc bài giảng liền đến ngoại viện.

Tiền sinh đang giảng《Luận Ngữ》cho Kỳ Thanh Thái, đang nói đến “Quân tử trở thành người tốt, không thành người xấu. Tiểu nhân ngược lại.” Kỳ Thanh Thái ngồi đó lặp lại những lời tiền sinh vừa nói. Tiền sinh rất hài lòng, cười gật đầu: “Ngày mai nghỉ cuối tuần, viết một trang chữ, hôm sau ta muốn kiểm tra.”

“Ta ơn tiền sinh hôm nay đã giảng giải.” Kỳ Thanh Thái đi đứng bất tiện, trả lời câu hỏi có thể ngồi, nhưng kết thúc bài học thì không dám ngồi, hắn chống gậy đứng lên: “Tiền sinh về ạ.”

Tiền sinh đi tới cửa gật đầu với Kỳ Thanh Y một cái, rồi rời đi.

Kỳ Thanh Y nhìn có chút hâm mộ, tiền sinh đối xử rất hòa nhã, rất tốt với Thanh Thái. Ít nhất là tốt hơn so với Cố nương tử đối xử với mình. Điều này cũng là do Thanh Thái khiến người ta yêu thích.

Nàng cười đi vào, cao giọng gọi Thanh Thái.

Thanh Thái mừng rỡ quay đầu lại: “Tỷ tỷ, chúng ta đi chơi thả điều sao?”

Đây là lời hứa mấy ngày trước Kỳ Thanh Y đã đồng ý với hắn, hắn vẫn nhớ đấy.

“Ừ.” Kỳ Thanh Y sờ sờ đầu hắn.

Thanh Thái cười đến thấy răng không thấy mắt: “Vậy thì tốt quá, cuối cùng cũng có thể đi thả điều rồi.”

Bởi vì đi đứng bất tiện, người khác cảm thấy thấy là chuyện bình thường, nhưng Thanh Thái lại khác. Kỳ Thanh Y cảm thấy đau lòng, ý niệm muốn chữa khỏi chân cho hắn lại càng thêm kiên định.

Nàng thay hắn sắp xếp sách vở trên bàn, sau đó sai người đỡ hắn lên kiệu đi đến sau vườn hoa.

Kỳ Thanh Y cùng Thái Tâm chặt vật cả ngày, cuối cùng thì điều cũng có thể bay lên.

Thanh Thái ngẩng cao đầu, hai mắt to cũng sắp híp thành một đường.

Kỳ Thanh Y đưa điều cho hắn thả, dạy cho hắn biết làm sao để điều bay cao hơn.

Thái Tâm đột nhiên nói: “Tiểu thư, người xem, người chạy tới kia có phải là Lưu Ly tỷ tỷ không?”

Kỳ Thanh Y quay đầu lại thấy quả nhiên là Lưu Ly, nàng để Thái Tâm coi Thanh Thái, tự mình chạy qua nghênh đón.

Lưu Ly là đại nha hoàn trong sân Thái phu nhân, bình thường sẽ không chạy ngược chạy xuôi, có thể khiến cho nàng ấy chạy lại đây tất phải có chuyện lớn.

Quả nhiên, sắc mặt Lưu Ly căng thẳng, âm thanh cứng nhắc nói: “Biểu tiểu thư, Cố nương tử nói sẽ không dạy người học cắm hoa. Bà ấy nói rất nhiều lời với Thái phu nhân, Thái phu nhân rất không vui, sai nô tỳ qua mời người sang nói chuyện.”

Lưu Ly nghĩ tới vẻ giận dữ của Thái phu nhân, trong lòng vẫn còn sợ hãi, Thái phu nhân đã rất lâu không có tức giận như vậy.

Kỳ Thanh Y nghe xong không nói gì chỉ mỉm cười.

Không ngờ nàng mất nhiều công sức thế nhưng mọi chuyện vẫn không có chuyển biến gì.

“Được, cảm ơn Lưu Ly tỷ tỷ báo cho ta biết.”

Kỷ Thanh Y bình tĩnh cũng giúp Lưu Ly tỉnh táo hơn, nàng im lặng đi theo sau lưng Kỷ Thanh Y, hai người cùng nhau tới An Vinh viện.

Trần Bảo Linh đứng ở cửa, nháy mắt với Kỷ Thanh Y: “Này này, Kỷ Thanh Y, ngươi lại gây họa gì thế? Tổ mẫu rất tức giận đến mức không cho người khác đi vào.”

Trong lòng Kỷ Thanh Y vốn đã phiền, thấy bộ dáng chỉ sợ thiên hạ không loạn của nàng ấy lại càng thêm phiền, lập tức nổi đóa: “Không liên quan tới ngươi, sang một bên chơi đi.”

“Hừ! Không nói ta cũng biết, ngươi đắc tội với Cố nương tử, bà ấy có chết cũng không muốn ngươi quay về lớn học.” Trần Bảo Linh bĩu môi, không cam lòng vạch trần: “Nếu như ngươi xin ta cắm hoa giùm, Cố nương tử sẽ không hoài nghi, đến lúc đó ngươi vừa có thể tiến vào lớn học, lại không đắc tội với Cố nương tử không phải tốt sao? Nhưng ngươi cố tình đi nhờ Nguyệt Trùng, uổng công ta đối tốt với ngươi như vậy! Ngươi lại lòng lang dạ sói, đáng đời Cố nương tử không thích ngươi, ta cũng không thích ngươi.”

Trần Bảo Linh khề nhếch cằm, giận dữ như đứa trẻ.

Kỷ Thanh Y cảm thấy đáng về này của nàng ấy, giống y đúc Thanh Thái khi còn bé, so với Lê Nguyệt Trùng thì Trần Bảo Linh chính là thiên sứ rồi.

Nàng đột nhiên vươn tay ra vuốt tóc Trần Bảo Linh: “Tỷ thật không thích ta? Nhưng ta rất thích tỷ nha, cũng rất muốn chơi với tỷ, tỷ nhất định phải thích ta, nếu không ta sẽ rất đau lòng.”

Trần Bảo Linh Nhất đẩy đẩy bàn tay của nàng ra, đỏ mặt trừng mắt chỉ vào Kỷ Thanh Y: “Ngươi..... Ngươi..... Ngươi vờ rồi tóc của ta rồi!”

Kỷ Thanh Y khẽ mỉm cười, sai bước tiến vào phòng khách của Thái phu nhân.

Coi như không thể cùng Cố nương tử học cắm hoa, nhưng ít nhất nàng cũng thêm được một người bạn, cảm giác này cũng không tồi.

< Từ đây hai tỷ thành bạn thân nên mình đôi xưng hô nhé! >

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thê Làm Vinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.